

L'acompanyament a les persones adultes després de la retirada d'un menor.

Treball de Final de Grau en Educació social

Pau Gonzalez i Franch

Curs 2021-2022

Tutor: Xavier Tornafoch Yuste

Facultat d'Educació, Traducció i Ciències Humanes

Vic, 09 de maig del 2022

Resum

Aquest treball tracta posar llum sobre les persones les quals pateixen una retirada del seu fill del nucli familiar. Molts cops, aquestes persones, no estan d'acord amb la mesura que pren l'administració de fer una retirada d'aquests menors i troben a faltar molta informació. El treball busca conèixer quin és el paper de l'administració en les seves actuacions i conèixer quines limitacions tenen a l'hora d'actuar. També, però, es dona veu als pares perquè ells puguin explicar la situació en la qual viuen un cop feta la retirada.

Abstract

This work seeks to shed light on the people who suffer a retirement from their child from the family center. Many times, these people do not agree with the measure taken by the administration to withdraw these minors and they miss a great deal of information. The work seeks to know what the role of the administration is in their actions and to know what limitations they have in their actions. Also, however, parents are given a voice so that they can explain the situation in which they find themselves when they withdraw.

Paraules clau: DGAIA, EAIA, retirada, acompanyament, desemparament

Keywords: DGAIA, EAIA, retreat, accompaniment, distress

Vull agrair aquest treball a totes les persones que han volgut formar part d'ell. Des del meu tutor, fins a les persones entrevistades. Gràcies també a totes les persones que m'han motivat a fer-lo i gràcies a totes les persones que m'han escoltat quan he parlat d'ell i han aguantat sense tallar-me.

Índex

Introducció	5
Presentació i justificació.....	6
Pregunta de recerca	8
Objectius de la investigació.....	8
Objectius generals.....	8
Objectius específics	9
Marc teòric	10
Què és el desemparament?	10
Retirada de l'infant o adolescent	13
I, què succeeix amb les persones adultes, doncs?	15
Articles relacionats	19
APRODEME.....	22
Estudi pràctic.....	23
Metodologia	23
Mostra	24
Aspectes ètics.....	25
Dificultats de recerca	26
Categorització.....	27
Anàlisi de dades.....	29
Actuació amb els pares i pla de millora.....	29
Dificultats del sistema	30
Acceptació dels pares.....	32
Dificultats dels pares	32
Contradiccions.....	33
Propostes de millora	33
Dades complementàries	34
Discussió de les dades recollides.....	35
Conclusions	38
Propostes de millora	41
Referències.....	43

Introducció

Dintre del món de l'educació social, hi ha molts fronts oberts, moltes preguntes per respondre, moltes coses a canviar i moltes coses que, des d'un punt de vista crític, sempre es pot millorar.

El treball que es presenta a continuació intenta ser un tastet d'allò que, segons s'ha anat sentint durant anys pels alumnes, professors i professionals d'educació social, es qüestiona que no es pugui millorar.

Aquest treball s'enfoca en l'ajuda que reben les persones adultes després d'un procés de desemparament, el qual es fa la retirada del menor, part de la família, per tant, de casa seva. Això, aquesta acció i decisió, comporta unes conseqüències, tant socials com emocionals i personals, tant en les persones adultes com amb els infants i adolescents, i el que es procura, segons expliquen els professors del grau, és que sempre que sigui possible, puguin tornar algun dia a casa.

Aquesta afirmació, per tant, ha de comportar una feina. No existeix una generació espontània que pugui solucionar les diferents dificultats que existeixin dintre d'una llar, doncs, hi ha uns professionals que es dediquen a fer aquesta feina. També i, per tant, ha d'existir una llei que declari això, i estaria bé que també hi hagi un pla d'actuació per fer front a aquestes situacions.

Però tot això funciona? Aquí es comença a plantejar si realment funciona, si realment aquesta feina està ben sostinguda pels organismes de l'estat per poder-ho fer, tot i que no sempre es pot fer, això està clar.

També i després de l'assignatura de Pràctiques II, una de les conclusions més compartida per tots els companys i professors del grau, és que la teoria i la pràctica no sempre van plegats. Per tant, un dels objectius d'aquest treball és quant de la mà va la teoria i la pràctica en aquest àmbit.

Presentació i justificació

Des de les últimes dades obtingudes, Catalunya té 16.640 expedients oberts en el sistema de protecció a la infància i l'adolescència (Departament de Treball, Afers Social i Famílies, 2021) a conseqüència de les males actuacions detectades pel mateix sistema de protecció. Però, qui pren aquesta decisió? A Catalunya, l'administració que s'encarrega d'aquestes mesures és la Direcció General d'Atenció a la infància i l'Adolescència (DGAIA). Aquesta competència ve cedida des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la mateixa Generalitat de Catalunya.

Aquesta feina és tan necessària com polèmica. És imprescindible que la DGAIA vetlli per la protecció d'aquest col·lectiu en les edats del principal desenvolupament integral, ja que és un col·lectiu vulnerable i així, entre altres coses, protegir-lo de les negligències en el nucli familiar.

I coneixent que cada cas és totalment diferent perquè cada situació és diferent, amb persones diferents, és aquí on comença el conflicte per les interpretacions que pot haver-hi sobre un mateix cas. Podem dir que hi ha un desconeixement de la feina que es fa des de la DGAIA i Equip d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAI) i són entitats que tenen un estigma molt gran. Qui els té? Doncs en general tota la societat per la desinformació que hi ha. En concret? Doncs molts dels pares o mares que han patit la retirada del seu fill o filla.

Segons explica el mateix informe, el novembre del 2021, hi havia 3.323 infants i joves en situació de desemparament en estudi, dels quals 1.812, el 54,5% no han estat separats del nucli familiar i 1.511, el 45,5% si han estat separats.

Amb aquests infants es fa un treball constant i els professionals els acompanyen durant un temps amb la intenció que algun dia puguin tornar al seu nucli familiar, aquesta és la intenció, sempre que, la família torni a ser capaç de tornar a donar la cura que aquest té dret a rebre.

I entenent això anterior, també s'ha de fer una feina amb les famílies, si no, mai no es podrà tornar a casa. Si no es fa aquest acompanyament a la família i se li ensenyen diferents tècniques per poder-se fer càrrec dels fills. Com per exemple, aspectes

relacionals i de tracte als menors. Doncs, i explicat això, quina feina es fa amb les persones adultes? Quins recursos tenen?

Pregunta de recerca

Després dels esdeveniments succeïts durant el grau, de fer una discussió amb diferents professionals, companys de grau, professorat de la universitat i entitats en les quals la figura de l'educador social és present, i conversant, també, amb adults els quals han patit un procés de retirada del seu fill; després de les pràctiques i experiències dels estudiants i professionals en l'àmbit, es conjuguen una sèrie d'interrogants els quals, en aquest treball es tractarà de respondre el dubte següent que és:

Es realitza un acompanyament a les persones adultes a les quals se'ls ha retirat un fill? Si és així, és efectiu?

Després d'això hi ha molts més interrogants com:

Com es fa aquest acompanyament?

Quan es fa, hi ha els recursos i la predisposició de les persones a ser acompanyades?

Si no s'accepta aquest acompanyament, què es fa?

I podria fer una llista inacabable, però entenc que la principal és la primera que s'ha de respondre per entendre totes les altres, que són interrogants oberts amb una altra possible investigació darrere.

Així doncs, aquesta investigació es basa en aquesta pregunta i tots els objectius aniran destinats a intentar respondre-la amb la màxima precisió possible.

Objectius de la investigació

Objectius generals

- Analitzar les bases teòriques i legals que emparen el procés de desemparament dirigit a les persones adultes.
- Conèixer la feina que es fa des d'EAIA i DGAIA com a institucions públiques cap aquestes persones.
- Entendre la realitat de les persones que han passat per aquest procés i com l'han viscut.

Objectius específics

- Entendre la complexitat de les accions que s'han de dur a terme durant el procés de desemparament.

Marc teòric

Per començar a entendre de què es parla en el treball, primerament, hi ha dues definicions de què vol dir està en situació de desemparament, o entendre què és el desemparament, i així, també, entendre quines situacions comporten o provoquen una situació així que comporten una retirada.

Seguidament i després d'això, el que es busca és consultar quines lleis o quins protocols, marcs d'actuació o plans intervenen, defensen, ajuden, parlen o emparen a les persones adultes davant d'aquesta situació, per conèixer quins recursos s'activen i quines situacions es donen després del desemparament i la retirada d'un menor de la seva llar.

També i després d'això, es parla també d'aquelles entitats o òrgans participen en aquest procés, qui ha de portar a terme les funcions amb els adults i també veure com es fa.

Què és el desemparament?

La Gran Enciclopèdia Catalana (2001) defineix el desemparament de la següent manera:

“Situació de risc en la qual es troba l’infant o l’adolescent, provocada per l’incompliment dels deures inherents dels pares o tutors. El desemparament perjudica l’interès fonamental del menor, que no disposa dels elements bàsics per al desenvolupament integral de la seva personalitat.”

La Llei 14/2010 del 27 de Maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència defineix el desemparament de la següent manera:

“ Es consideren desemparats els infants o els adolescents que es troben en una situació de fet en què els manquen els elements bàsics per al desenvolupament integral de la personalitat, sempre que per a llur protecció efectiva calgui aplicar una mesura que impliqui la separació del nucli familiar.”

Segons explica la Llei 14/2010 del 27 de Maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, Capítol III. Protecció dels infants i els adolescents desemparats, secció primera. El desemparament, article 105. Concepte, hi ha un seguit d'indicadors per

saber quan un infant o adolescent es considera en situació de desemparament. Aquests són els següents:

- *“L’abandonament.*
- *Els maltractaments físics o psíquics, els abusos sexuals, l’explotació o altres situacions de la mateixa naturalesa efectuades per les persones a les quals correspon la guarda o que s’han portat a terme amb el coneixement i la tolerància d’aquestes persones.*
- *Els perjudicis greus al nadó causats per maltractament prenatal. A aquests efectes, s’entén per maltractament prenatal la manca de cura del propi cos, conscient o inconscient, o la ingestió de drogues o substàncies psicotròpiques per part de la dona durant el procés de gestació, i també el produït indirectament al nadó per la persona que maltracta la dona en procés de gestació.*
- *L’exercici inadequat de les funcions de guarda que comporti un perill greu per a l’infant o l’adolescent.*
- *El trastorn o l’alteració psíquica o la drogodependència dels progenitors, o dels titulars de la tutela 110 Llei 14/2010o de la guarda, que repercuteixi greument en el desenvolupament de l’infant o l’adolescent.*
- *El subministrament a l’infant o l’adolescent de drogues, estupefaents o qualsevol altre substància psicotròpica o tòxica portat a terme per les persones a les quals correspon la guarda o per altres persones amb llur coneixement i tolerància.*
- *La inducció a la mendicitat, la delinqüència o la prostitució per part de les persones encarregades de la guarda, o l’exercici de les dites activitats portat a terme amb llur consentiment o tolerància, i també qualsevol forma d’explotació econòmica.*
- *La desatenció física, psíquica o emocional greu o cronificada.*
- *La violència masclista o l’existència de circumstàncies en l’entorn sociofamiliar de l’infant o adolescent, quan perjudiquin greument el seu desenvolupament.*
- *L’obstaculització pels progenitors o els titulars de la tutela o de la guarda de les actuacions d’investigació o comprovació, o llur falta de col·laboració, quan aquest comportament posi en perill la seguretat de l’infant o l’adolescent, i també la negativa dels progenitors o els titulars de la tutela o de la guarda a*

participar en l'execució de les mesures adoptades en situacions de risc si això comporta la persistència, la cronificació o l'agreujament d'aquestes situacions.

- *Les situacions de risc que per llur nombre, evolució, persistència o agreujament determinin la privació a l'infant o l'adolescent dels elements bàsics per al desenvolupament integral de la personalitat.*
- *Qualsevol altra situació de desatenció o negligència que atempti contra la integritat física o psíquica de l'infant o l'adolescent, o l'existència objectiva d'altres factors que n'impossibilitin el desenvolupament integral."*

Després d'entendre què és el desemparament i la situació en la qual es troba un infant o adolescent en situació de desemparament, hi ha totes les decisions que prenen les entitats que treballen per aquestes accions en concret. Després de detectar un infant en situació de desemparament, normalment notificat per SSB (Serveis Socials Bàsics), escoles o instituts, clubs esportius, veïns o altres agents participants en la vida de l'infant i després d'estudiar el cas i prendre una decisió de què es farà amb l'infant poden succeir, majoritàriament, dues opcions: La primera és que es faci una retirada de l'infant o adolescent per tal de posar fi ràpidament a la situació en què es considera; o la segona, que després de l'estudi del cas, es prioritzi el benestar de l'infant o adolescent i no es faci la retirada de l'infant de la llar, però amb el condicionant de fer un treball conjunt amb els membres de convivència per millorar la situació que s'està vivint.

Tot i això, com ja explica l'article 102 de la mateixa llei, quan es té constància que un infant es considera en una situació de possible risc cap a l'infant o l'adolescent, es proposen unes mesures i uns recursos d'atenció social i educativa per la millora de la convivència, però que molts cops també es fa a posteriori.

Retirada de l'infant o adolescent

Aquesta acció és una de les mesures de protecció a l'infant i l'adolescent proposat per l'òrgan competent (EAIA i DGAIA) i la seva finalitat és la de protegir l'infant o adolescent de la situació de desemparament en la que es troba.

Com explica l'article 106 de la llei ja mencionada anteriorment, els passos per fer aquesta retirada són els següents:

- *“ En el moment que es té coneixement que un infant o adolescent es pot trobar en situació de desemparament, el departament competent en matèria de protecció dels menors deseparats ha d'incoar l'expedient de desemparament. Abans de l'acord d'iniciació, l'òrgan competent pot obrir un període d'informació prèvia amb la finalitat de conèixer les circumstàncies del cas concret i la conveniència o no d'iniciar el procediment.*
- *La incoació s'ha de notificar als progenitors o als titulars de la tutela o de la guarda de l'infant o l'adolescent, i se'ls ha d'informar del dret que tenen de comparèixer en el procediment, aportar informes o altres elements de prova, o efectuar les al·legacions que considerin procedents.*
- *Per a la resolució del procediment els equips tècnics competents han d'evacuar un informe amb caràcter preceptiu. A aquests efectes, tenen el caràcter d'equips tècnics els serveis especialitzats d'atenció als infants i als adolescents, i els altres que es determinin reglamentàriament*
- *Els equips tècnics, en llur intervenció durant el procés d'estudi i avaluació, han d'escoltar l'adolescent, i l'infant si té prou coneixement, i també les persones que tinguin la potestat parental, tutelar o la guarda, sempre que sigui possible. A aquests efectes, els progenitors o els titulars de la tutela o de la guarda estan obligats a comparèixer a la seu administrativa a la qual se'ls convoqui.*
- *Un cop s'hagi elaborat l'informe proposat pels equips tècnics i s'hagin practicat les altres actuacions acordades, si s'escau, d'ofici o a instància de part, s'ha de donar audiència i vista de l'expedient en un termini de deu dies als progenitors, o als titulars de la tutela o de la guarda, tenint molta cura que no accedeixin a documents o dades que afectin la intimitat de les persones o siguin reservats o confidencials.*

- *El procediment fineix per resolució motivada que declara la situació de desemparament o, en cas contrari, ordena l'arxivament de l'expedient. L'Administració té l'obligació de dictar la resolució en el termini d'un any a comptar de la incoació de l'expedient. Transcorregut aquest termini sense que s'hagi dictat la resolució, el procediment s'entén caducat, sens perjudici de la seva nova incoació, si escau. En el cas que, tot i no ésser procedent la declaració de desemparament, es constati una situació de risc, l'expedient s'ha de derivar als serveis socials especialitzats o als serveis socials bàsics per tal que procedixin d'acord amb el previst per a les situacions de risc."*

Aquests infants i adolescents, després de patir aquesta retirada tenen diferents opcions depenent del seu entorn familiar i d'expressar el seu pensament. Aquestes opcions tenen com a finalitat vetllar pel benestar d'aquest menor i que afecti de la menor manera possible al seu desenvolupament integral. Aquestes mesures anomenades de protecció, com explica l'article 120, són:

- *Acolliment familiar simple (extensa o aliena)*
- *Acolliment familiar permanent (ext o aliena)*
- *Acolliment familiar en unitat convivencial d'acció educativa (persones qualificades)*
- *Acolliment en centre públic o concertat - CRAE*
- *Acolliment preadoptiu*
- *Mesures transició a la vida adulta i l'autonomia personal*

I, què succeeix amb les persones adultes, doncs?

Les persones adultes, després de tots els processos i les accions de protecció a l'infant o adolescent, han de continuar fent una feina. Aquesta feina, o aquesta interpretació de com s'ha de millorar les relacions i situacions familiars envers l'infant o adolescent implica pactar acords amb l'EAIA. Aquesta, acord amb l'informe que han anat fent durant el procés de desemparament i la final retirada, han de crear un pla de millora per tal que sigui possible la volta del seu fill a casa. Aquests plans d'acords han d'estar signats per les dues parts, els adults els quals se'ls hi realitza la retirada del menor i per l'EAIA.

Parlant de la llei anteriorment mencionada repetides vegades i de la qual s'ha tret tota la informació de què és un desemparament i les conseqüències que existeixen, es fan poques mencions a les persones adultes.

L'article 104, fa una petita explicació de la intervenció que s'ha de fer amb la família.

“La intervenció familiar mitjançant l'establiment de programes socioeducatius per als progenitors, tutors o guardadors amb la finalitat que assoleixin capacitats i estratègies alternatives per a la cura i l'educació de llurs fills o de l'infant o l'adolescent tutelat.”

Aquest punt està contemplat com a una intervenció que s'ha de fer amb les famílies davant d'una situació de risc cap a l'infant o adolescent. S'entén que en una situació de desemparament hi ha també una situació de risc, per tant, els adults estan emparats per aquesta llei per poder fer una intervenció socioeducativa amb la família per assolir les capacitats i estratègies que s'han de tenir per la cura dels fills. Tot i això, no hi ha cap acció concreta, senzillament explica que s'ha de fer, sense dir ni qui ni com. També s'ha de tenir en compte que com totes les famílies i tots els factors de risc o desemparament són diferents, els òrgans competents també han de personalitzar l'ajuda atenent a les necessitats.

La llei mencionada durant totes les explicacions anteriorment, és del 2010, de fa més de 10 anys ara per ara. Es pot dir que aquesta llei queda poc concreta en alguns àmbits d'actuació i intervenció.

El Maig del 2017, l'Ajuntament de Barcelona, per unificar les accions i intervencions i poder-les avaluar d'una forma més concreta, crea Els processos tècnics dels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAIA)¹, per poder fer front a totes aquestes intervencions que es porten a terme amb les famílies. Aquest document va dirigir l'EAIA per poder tenir un full de ruta per poder seguir tots els professionals en una mateixa direcció.

Aquests es justifiquen de la següent forma:

“Aquest document sobre els processos tècnics dels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència sorgeix a partir de la necessitat plantejada pel Departament de Família i Infància de sistematitzar i avaluar les intervencions dels EAIA. Aquesta doble finalitat comporta unificar i concretar les actuacions que implica el procés d'entrada, estudi i valoració diagnòstica incorporant-hi indicadors de qualitat d'avaluació amb l'objectiu de millorar l'atenció que es presta a les famílies i als infants atesos per aquests professionals a la ciutat de Barcelona.”

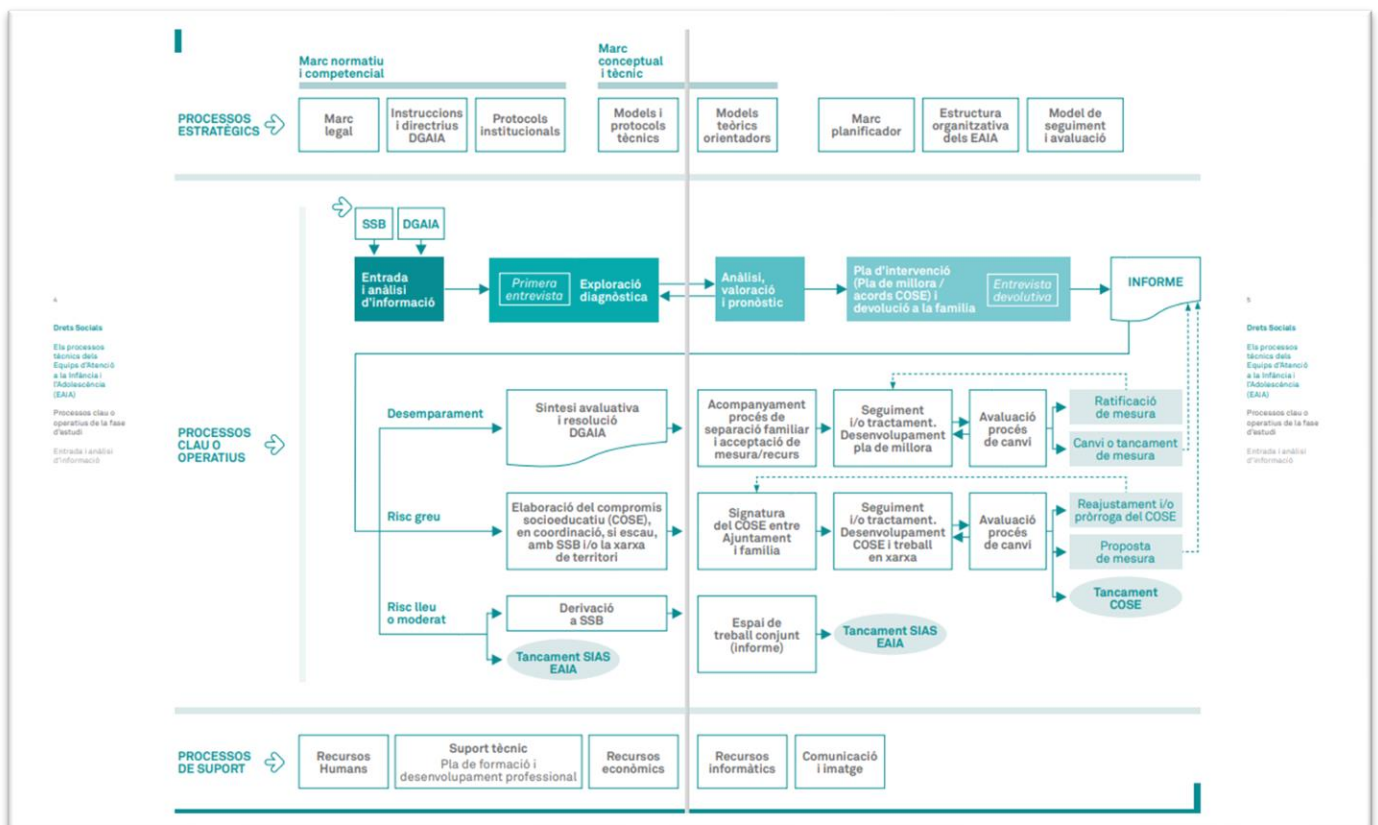
No s'ha pogut trobar més informació d'altres informes similars a aquests, per això, aquest pot ser el precedent d'altres ja existents o per existir.

¹ Generalitat de Catalunya (2017). *Els processos tècnics dels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAIA) PRESENTACIÓ, MAPA GENERAL, PROCESSOS ESTRATÈGICS I DE SUPORT*. Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwi_iJi_JX2AhVE1BoKHWNCy8QFnoECAMQAQ&url=https%3A%2F%2Fajuntament.barcelona.cat%2Fdiretssocials%2Fsites%2Fdefault%2Ffiles%2Farxius-document%2Fprocesos_tecnic_eaia-entrada_analisi_informacio.pdf&usg=AOvVaw1VwCGp5VbSHI88kf6DTx93

Com explica el document anteriorment mencionat, és una forma d'unificar i concretar totes les intervencions per tal de poder avaluar-les d'una forma quantitativa i així poder millorar les propostes i poder millorar la qualitat de les decisions.

Aquest document es divideix en 5 informe diferents. Cadascun d'ells detalla els diferents processos que se segueix a l'hora de la intervenció amb les famílies.

Es fa una sistematització d'aquests processos ordenant-los i indicant en cada moment i en cada situació quin és el circuit que s'ha de seguir durant la tramitació dels processos.

Il·lustració 1. Reducció esquemàtica del circuit que explica el document

Cal dir, que moltes de les explicacions van destinades a conèixer quin és el recorregut a fer, parlant també de qui s'encarrega de les accions en cada moment, etc. Però sense especificar quina metodologia de treball s'utilitza amb els familiars.

Tot i això, no queda clara quina és la manera que afronten del diferents problemàtiques amb les persones adultes a l'hora de proposar un pla de millora.

Un altre document que s'ha trobat en la cerca d'informació, de com es treballa amb aquestes famílies les quals se'ls hi retira els fills, és el PISF, el Pla Interdepartamental de

Suport a les Famílies, amb un marc d'actuació d'entre el 2018 – 2021². Aquest ja té precedents els quals es van renovant amb els anys i està feta per la mateixa Generalitat de Catalunya.

Aquesta parla de les diferents necessitats que tenen totes les famílies en el marc de Catalunya. Tracta temes com salut, mobilitat, economia familiar, temps de lleure,... entenent la família com un tot tenint en compte tots els membres d'aquesta. A través de la investigació i uns resultats obtinguts del mateix pla d'anys passats i després de l'avaluació corresponent, sorgeixen necessitats i aquest pla va destinat a fer-les front.

Aquest pla, tot i que parla de persones en risc social, no té una metodologia específica o uns objectius on es parla específicament d'aquestes famílies les quals han patit una retirada.

Després de buscar i cercar lleis, plans d'actuació i entrar en les diferents pàgines web de la Generalitat de Catalunya, no he pogut trobar cap més lloc on s'especifiqui amb més detall del que s'ha pogut exposar abans quina és la feina, acompanyament, educació, intervenció... d'allò que suposadament s'ha de fer amb les persones adultes després de la retirada dels menors del seu nucli familiar.

² Generalitat de Catalunya. Direcció General de Famílies(2019). *PLA INTERDEPARTAMENTAL de SUPORT a les FAMÍLIES (2018-2021)*. Generalitat de Catalunya. Recuperat 1 febrer 2022, de https://dretssocials.gencat.cat/web/.content/01departament/08publicacions/ambits_tematices/families/40Plainterdepartamentaldesuport/Pla-interdepartamental-de-suport-a-les-families-2018_2021_Junydefinitiu.pdf

Articles relacionats

Cercant informació a internet de com és la situació dels pares amb fills tutelats, també, s'ha trobat diferents articles periodístics que parlen del descontentament dels pares, mares o tutors legals. Expliquen que el descontent és per l'actuació del sistema de protecció a la infància i adolescència.

En concret, el diari d'educació de la Fundació Periodisme Popular, publica el juliol del 2016 un article que exemplifica diferents situacions en les quals els pares no estan conforme de com ha sigut l'actuació de l'EAIA i la DGAIA, amb el títol "Famílies a qui la Generalitat ha retirat els fills denuncien el model de protecció a la infància³".

En aquest article, a part dels diferents pares participants i Caralp Mariné, escriptor de l'article, també hi participa Ceneta Pi.

Per entendre qui és Ceneta Pi i quin poder i coneixements té sobre el sistema de protecció a la infància i l'adolescència, va ser durant 9 anys, dels del 2005 fins al maig del 2014, administrativa a la DGAIA. No, no ha sigut tècnica, però si ha estat al corrent de moltes de les situacions que es donen allà.

Ceneta Pi, també, ha escrit un llibre amb el nom *136 dies al niu del cucut* el qual tracta d'un cas molt concret per exemplificar un cas de la DGAIA.

Ceneta Pi (2016) fa declaracions com:

"Hem dissenyat una estructura parajudicial que amb pocs recursos ha d'avaluar coses molt importants i el risc d'equivocar-se és molt gran".

³ Article: Mariné, C. (2016, juliol 11). Famílies a qui la Generalitat ha retirat els fills denuncien el model de protecció a la infància: Almenys 600 famílies es mostren disconformes amb l'assumpció de la tutela dels seus fills per part de l'Administració ja que consideren que el procediment és rígid, opac i no dóna lloc a poder recuperar el menor. Fundació periodisme plural: El diari de l'educació. Recuperat 20 març 2022, de <https://diarieducacio.cat/families-a-qui-la-generalitat-ha-retirat-els-fills-denuncien-el-model-de-proteccio-a-la-infancia/>

“L’EAIA fa la investigació, jutja i sentència. Això des d’un punt de vista jurídic no s’aguanta per enlloc”.

“Això provoca que la decisió acabi sent només tècnica i en alguns casos pot ser arbitrària”

Declaracions que exposen una gran insatisfacció amb com es porta la gestió i els tràmits de la DGAIA a l’hora de prendre decisions sobre els infants i adolescents i com a conseqüència també afecta els seu pares o tutors.

Un altre article, en un diari diferent, el qual es diu Nueva Revolucion Periodismo Alternativo, en un article escrit per Francisco Cárdenas, president d’APRODEME, Asociación para la Defensa del Menor, escrit el gener del 2020, també mostra el descontent d’aquests pares.

En aquest article titulat “Evidencias del fracaso del sistema de protección de menores y adolescentes⁴, Francisco Cárdenas explica les diferents actuacions, que des del seu punt de vista, són equivocats a l’hora d’actuar. També parla de la “desprotecció” que reben els menors quan la intenció és la contrària.

També com a crítica, afirma, que els indicadors de desemparament tenen relació amb la pobresa i que les retirades de menors es fan en llocs inadequats com poden ser a la sortida de les escoles, davant dels companys i altres pares o, fins i tot, pel mateix carrer.

En el mateix article, també, apareixen unes declaracions de dues persones les quals estan en centres, tutelats per la DGAIA, que parlen de, com es deia abans, experiències que indiquen que no se les protegeix. Un dels quals diu que al centre la van violar i ho ha denunciat, i que porta 30 fugues i 9 centres diferents. Porta 2 anys fugada, pel que explica. Una altra, declara, que en el centre ha conegut el món de les drogues.

⁴Article: Cárdenas, F. (2020, gener 18). Evidencias del fracaso del sistema de protección de menores y adolescentes: LA PRIVATIZACIÓN DEL SISTEMA HA SIDO DENUNCIADA, INCLUSO, POR LA ONU, QUE SEÑALA QUE “ACABA CON LA PROTECCIÓN DE LOS DERECHOS HUMANOS Y MARGINA A LOS QUE VIVEN EN SITUACIÓN DE POBREZA”. Nueva revolucion: Periodismo alternativo. Recuperat 20 març 2022, de <https://nuevarevolucion.es/evidencias-del-fracaso-del-sistema-de-proteccion-de-menores-y-adolescentes/>

Cárdenas, així, exemplifica el que ella anomena com a crueltat que l'administració exerceix als menors tutelats.

APRODEME

Després de la lectura dels articles, és interessant entrar una mica en aquesta associació la qual presideix Francisco Cárdenas. Aquesta associació es defineix de la següent manera:

Una Asociación que trabaja por el respeto a los derechos del menor y de sus familias.

En la web hi ha diferents seccions com poden ser la de testimonis, legislació i jurisprudència, què fer?, manifestos, assessorament,...

Cada una d'aquestes dona informació per diferents situacions en les quals es poden trobar els pares de nens tutelats amb la intenció d'informar-los el millor possible i avisar-los dels drets i deures que tenen com a familiars amb fills desemparats.

Fent recerca dintre de la web, en l'apartat què fer?, hi ha un fòrum el qual tothom pot opinar, criticar, explicar la seva situació, demanar ajuda,... el qual he descobert diferents comentaris que m'agradaria parlar-ne.

Segons alguns usuaris del fòrum, els familiars pensen que per fer una retirada, els professionals s'emporten una remuneració econòmica. Molts també, reclamen que les diferents retirades que els han fet no han sigut ben executades, expliquen que no tenen cap motiu per fer-los la retirada. Segueixen que estan vulnerant els drets dels infants i adolescents quan fan la retirada, ja que algun dels menors no vol. Segueixen, també, parlant molt malament dels centres d'acollida, dient que les condicions són molt dolentes i que han extret la informació de xarxes socials com Youtube. I com a més comentaris destacats, l'últim que podem destacar és que molts d'ells es queixen que porten molt de temps treballant perquè se'ls tornin els fills però tot i així, mai arriba aquest dia.

Com a comunitat, la del fòrum, es pot dir que hi ha un suport emocional entre els participants importants. Fins i tot, alguns d'ells, deixen el número de telèfon per poder contactar entre si.

Estudi pràctic

Després de la informació que s'ha cercat i trobat, aquesta part tractarà d'enfrontar les dues informacions per contrastar-les.

Aquí quedarà reflectida aquella informació extreta de situacions i casos reals. Persones que han viscut el procés en primera persona i com l'han passat. Com que hi ha, per simplificar-ho, dos bàndols, es consulta als dos.

Per començar, tenim els organismes de l'estat els quals intervenen en aquest procés, com són l'EAIA i la DGAIA, entenent també que hi poden estar involucrats SSB i EBASP (Equips Bàsics d'Atenció Primària), però, com s'ha explicat anteriorment, l'EAIA i la DGAIA són qui decideixen i fan, després de tots els informes, la retirada d'un menor de la seva llar.

Per altre costat, i com a altra part implicada, hi ha la família la qual pateix el procés. Qui parla d'aquesta part és una persona que participa en l'associació APRODEME que, com s'ha contat abans, és una associació de pares amb fills tutelats.

Metodologia

Per obtenir la informació que volem, es porta a terme una metodologia qualitativa. Això és conseqüència de, que cada persona amb la qual es parla, pot tenir una visió totalment diferent de la qüestió en si.

Com a eina de recollida de dades, s'utilitza l'entrevista. El motiu és perquè, com es vol treure una informació específica, d'unes experiències persones, en un moment determinat, amb unes emocions en concret, amb unes situacions personals diferents, es pensa que és la millor manera de poder extreure aquesta informació.

Les entrevistes es fan de forma semiestructurades, ja que, hi ha molts interrogants oberts, però amb la llibertat de poder expressar i explicar situacions les quals, potser no s'han contemplat. No obstant això hi ha una petita estructura a seguir i un tema concret amb unes inquietuds per descobrir.

Mostra

En la recollida de dades s'ha acotat molt la cerca de persones per poder entrevistar, tot i això, s'ha intentat que sigui una mostra representativa per les dues parts. Com fer-ho si hi ha tanta gent treballant en el sector i tanta gent la qual ha patit les conseqüències de la retirada? Aquesta pregunta va ser plantejada al principi, però després de pensar-hi i d'anar trobant informació del tema es va topar amb una possible solució.

Per una part, és important parlar amb alguns dels professionals dels òrgans que executen aquestes accions. Per tant, s'ha escollit entrevistar a una persona la qual ha treballat a l'EAIA durant uns 10 anys, per així tenir la visió d'aquest professional el qual ha estat molt ficat en el treball amb els pares, així conèixer la seva experiència i que ell pugui donar el seu punt de vista com a professional, el qual va treballar a l'EAIA d'Osona.

També, i pujant un esglaó en la jerarquia, s'ha mirat de parlar amb alguna persona que supervisa tota aquesta feina que s'està fent. Per tant, es considera necessari parlar amb alguna persona de la DGAIA, en conseqüència, es contacta amb una professional de l'Equip Funcional d'infància 9 (EFI), la coordinadora de l'EFI 9, de la DGAIA. També i per tenir més informació de la dita entitat, també es contacta amb una altra professional. Aquesta segona professional és la coordinadora de les EFIs, sense concretar, de la mateixa DGAIA.

Per l'altre costat, i entenent la complexitat de poder extreure una informació concreta d'un col·lectiu tan gran, com és el de la part afectada, milers de persones en aquest cas, per tant, s'ha trobat una associació, que és una part representativa d'aquest col·lectiu el qual té més de 1.000 associats. Així i tot, aquesta rep més de 6 nous casos al dia. Per això, es contacta amb APRODEME i es parla amb el seu president, per tal que ell doni la seva visió de la problemàtica, entenent que aquest té molta informació de totes les persones les quals contacten amb l'associació.

Aspectes ètics

A l'hora de portar a terme la recollida de dades, a través de les entrevistes s'ha tingut en compte uns aspectes ètics per mantenir el respecte i l'ètica de la investigació. Totes les persones participants en la investigació han estat informades de quins són els objectius de la recollida de dades, de la investigació i a què aniria destinada la informació recollida.

En totes les entrevistes, abans de començar, s'ha contextualitzat quin és el treball, què investiga, i cap a on va destinada. Se'ls ha explicat qui és l'investigador, amb quina finalitat s'investiga, com s'utilitza la informació en la investigació i se'ls demana si aquests estan d'acord en poder gravar l'entrevista per tal de ser transcrita textualment. S'ha mantingut la precaució de no escriure informació personal que se sap des d'abans de començar l'entrevista, com noms i cognoms. Alguns dels noms han sigut modificats per tal de poder mantenir l'anonimat de les persones entrevistades, tot i que a les altres no, ja que aquest anonimat, parlant d'on treballen o de quina entitat venen, és fàcil de trobar i no ho han cregut necessari.

Dificultats de recerca

Després de la realització de les entrevistes, una de les principals dificultats que hi ha hagut durant la recerca d'informació i durant la investigació és, i molt important, les dificultats de parlar d'un procés, el de desemparament i retirada, el qual la informació compartida és molt poca. Hi ha molt poca informació publicada sobre aquest tema. Un del motiu és la confidencialitat de la informació. Les entitats que treballen amb el col·lectiu investigat, les famílies, les persones adultes, els pares i les mares, no poden compartir molta de la informació que tenen. És informació delicada i no es pot compartir.

Una altra dificultat ha sigut la de poder crear un vincle amb les persones entrevistades. Un vincle de confiança fort per poder parlar d'una manera més distesa i còmode. Això, entre altres coses, ha sigut degut a l'època postpandèmica que estem vivint, per la precaució de veure'ns cara a cara i per les possibles conseqüències que pot comportar. També, i un altre motiu, és la de contactar amb persones les quals resideixen o treballen aproximadament a 100 km de distància de l'entrevistador. Així i tot, s'han pogut realitzar les entrevistes pertinents.

Una altra dificultat és la de trobar persones que vulguin compartir la seva experiència com a pares o mares que han patit una retirada. Sortosament, APRODEME ha estat disposat a ser entrevistat i a donar la seva visió de la problemàtica.

Categorització

Després de recollir les dades a través de l'entrevista, aquestes han sigut transcrites literalment per poder extreure la informació útil de les mateixes que ens han deixat les diferents persones que han participat. Després, aquesta informació, s'ha categoritzat per tal de dividir-la en temes clau i així, fer-ne una anàlisi.

També i un cop feta la transcripció, s'ha codificat cada entrevista de la següent manera. Cada entrevista s'ha codificat agafant la primera inicial de l'entitat a la qual s'ha fet i se li ha afegit un número ja que n'hi ha dues a la mateixa entitat: EAIA (E1), DGAIA (D1) i (D2) i APRODEME (A1). També, conjuntament amb la codificació anterior s'ha adjuntat el número de pàgina (Pg.X) per trobar la cita textual, com per exemple: **Llavors és un treball d'anys i molts diners** (D1 Pg.16).

Per categoritzar la informació i separar-la per temes s'han utilitzat diferents colors per subratllar els temes i poder distingir-los d'una forma més visual. Hi ha informació que, tot i ser categoritzada amb un color sol, pot aparèixer en més d'una categoria, però s'ha categoritzat de la següent manera per la força que pot tenir en la categoria usada.

Les categories són les següents i el que inclou és:

- **Actuació amb els pares i pla de millora**: Inclou totes les accions que es realitzen amb les famílies. També totes aquelles actuacions que es procura que tingui un pla de millora. Què inclou el pla. Quins recursos existeixen i s'utilitzen per poder abordar la resolució de la situació i quin recorregut fa el pla a l'hora de ser acceptat.
- **Dificultats del sistema**: Inclou totes aquelles dificultats que té el sistema a l'hora d'actuar, fer propostes, fer l'acompanyament a les persones adultes.. Ja sigui per limitacions d'aquest, per limitacions dels professionals o per problemàtiques les quals comporta el sistema.
- **Acceptació dels pares**: Inclou totes les actuacions o totes les tècniques que comporten una acceptació a l'acompanyament per part de les persones adultes.
- **Dificultats dels pares**: Inclou totes les dificultats que tenen les persones adultes a l'hora de realitzar el pla de millora. Ja siguin problemes personals com

problemes amb el mateix sistema de l'administració o amb el sistema social en el qual es troben.

- **Propostes de millora:** Inclou totes les propostes que han fet durant les entrevistes per millorar tot el mencionat anteriorment en qualsevol de les categories.
- **Contradiccions:** inclou diferents contradiccions del recull d'informació que no queden del tot clares després d'analitzar-les.
- **Dades complementàries:** Inclou totes aquelles informacions que no es podien incloure en cap categoria anterior, però que es consideren importants, sigui per fer comparacions o per complementar la informació recollida.

Anàlisi de dades

Un cop feta la categorització, aquesta és la informació que s'ha extret de les entrevistes.

Actuació amb els pares i pla de millora

Començant pel pla de millora, als adults, un cop es fa una retirada, un cop acceptada, es fa un pla de millora adaptat a les necessitats de la família, tenint en compte totes les característiques, el context en el qual es troba, les seves mancances i circumstàncies. Aquest pla s'enfoca o té com a objectiu capacitar als adults per poder-se fer cura dels menors. El pla de millora el fan els professionals i aquests decideixen els acords, accions i intervencions que s'han de portar a terme. Aquest pla de millora, entre altres coses, uns ingressos mínims, un habitatge on viure, però que aquest no cal que sigui propi, però si amb un ambient adequat perquè l'infant pugui portar a terme el seu desenvolupament integral. Aquest habitatge pot ser una habitació llogada, casa d'un familiar, d'una persona propera... tanmateix ha de tenir els requisits anteriorment mencionats.

El pla de millora ha de tenir uns objectius clars, realistes, assequibles i enfocats al problema.

Una tècnica que utilitzen, els professionals, per tal de poder fer una feina efectiva amb la contrapart és la de fer-los conscients del que està succeint. És una premissa o un punt important perquè les persones adultes col·laborin i tinguin una predisposició de treball conjunt.

Un dels recursos als quals poden ser derivats els adults és el Centre de Salut Mental d'Adults (CSMA). També, i com a novetat, s'està portant a terme una teràpia anomenada Breu-estratègica, que tracta d'abordar una dificultat, problema, situació, de manera breu i enfocada. Aquesta, normalment, es divideix en 10 sessions prorrogables en cas necessari.

Si el pla de millora no es compleix, és motiu per no fer el retorn del menor.

Dificultats del sistema

A l'hora de treballar amb el col·lectiu una de les dificultats del sistema, de l'administració, de les entitats com EAIA i DGAIA és que aquests no volen una ajuda, no hi ha una consciència de treball, no hi ha una voluntat de canvi. Aquests busquen resultats immediats i, això, és impossible. S'estima que, normalment, el retorn es fa després d'una feina de, mínim, 1 any i mig o 2. Aquests esperen resultats al cap de setmanes i difícilment els canvis són visibles.

També, i un altre motiu amb el qual es troben dificultats els professionals, és que les persones no se senten prou acompanyades en el procés. Això és a conseqüència del fet que els recursos estan col·lapsats i no hi ha prou professionals per abordar tots els casos que existeixen.

Als adults els costa vincular-se amb les persones que els han fet la retirada de l'infant, que, de vegades, és el mateix equip el qual després fa el seguiment del pla de millora. Amb relació al pla de millora, també, els adults expressen que hi ha molta ambigüïtat a l'hora de marcar els objectius. O que es prenen decisions arbitràries i això causa el rebuig dels adults.

Els serveis, a causa del col·lapse, donen cites amb un marge de temps que no és acord al gust o demanda dels adults.

Això, i com a possible conseqüència, pot ser degut al fet que costa que hi hagi una inversió o unes polítiques que apostin per aquest canvi.

I, com a possible conseqüència d'això, cada professional, de la DGAIA, té, aproximadament, uns 300 casos. I com a crítica, cada professional té una ràtio de casos molt alt. Hi ha una mancança de professionals, recursos, programes, serveis, diners, i un llarg etcètera.

La llei del 14/2010, vigent, és molt generalista i cada EAIA "l'ha de baixar al seu nivell" (E1 Pg.6), aquesta llei també, en algunes situacions, contempla un desemparament i una retirada immediata, però no hi ha prou recursos per realitzar-la.

Els casos més complexos amb els quals es treballa i de tractar són els de retirada per maltractament, abusos i trastorns, entre d'altres.

De vegades, els recursos no estan ben coordinats i això comporta una problemàtica en la direcció en la qual es vol treballar. També crea un conflicte en les persones adultes. Els professionals d'EIA i DGAIA no són experts en tots els àmbits, i si no hi ha una bona coordinació succeeixen dificultats en l'acompanyament.

Els professionals tenen un problema d'estigmatització davant de la societat. Aquests els atribueixen una feina negligent, poc professional i, sovint, els anomenen, "quita-niños" o "roba-niños", fent referència al moment de la retirada. També, que el 90% dels centres residencials són privatitzats i que es pretén fer negoci amb aquests, per això es realitzen tantes retirades. Els mitjans de comunicació també han emès diferents programes els quals desmereixen la feina que fan aquestes entitats.

Acceptació dels pares

Les famílies les quals tenen una consciència del que està succeint en el seu nucli familiar, normalment estan predisposades a fer el canvi i a acceptar l'acompanyament que se'ls fa. És més fàcil de millorar. Aquests posen poques traves i pocs inconvenients quan accepten o són conscients del problema.

Crear una confiança mútua entre professionals i famílies ajuda a treballar amb ells.

Utilitzar els recursos externs, que no hi hagi professionals de l'EAIA, ajuda a baixar la tensió entre professionals i famílies i treballen des d'un altre nivell de no-control.

Dificultats dels pares

Es necessita un component emocional molt fort per poder treballar amb el professional de l'EAIA que ha fet la retirada del menor.

Falta d'habilitats parentals i un model parental poc exemplar o amb una cultura diferent que no s'han adaptat al sistema del país i aquests reproduïxen el model que han viscut.

Hi ha un component de frustració i que es vol immediatesa que dificulta la motivació amb les famílies i la feina dels professionals.

Els mateixos professionals que han fet la retirada són els que treballen amb la família i a aquests els hi suposa una dificultat.

L'estigma que tenen les famílies sobre les entitats. Aquest estigma, per exemple, es reproduïx en xarxes socials i és més fort. Una creença és que ningú controla les decisions que es prenen en algunes accions o intervencions. Es qüestionen actuacions constantment perquè, a l'entendre de la família, no són coherents ni correcte, però si desmesurades i sense procurar pel benestar de l'infant.

Les famílies expressen que algun concepte és molt ambigu com, per exemple, ser un bon pare.

Els familiars no tenen la capacitat de fer introspecció i això és un problema a l'hora de ser conscients del problema que hi ha.

Contradiccions

Hi ha diferències entre l'actuació, de vegades, que realitzen les entitats i la llei. Un exemple és que, de vegades, no es realitzen retirades del nucli familiar, però posen altres figures referents a casa i es fa un treball amb les famílies.

Una altra contradicció és, o s'ha deixat entendre, que la DGAIA no demana cap mínim en els plans de millora, que els professionals de l'EAIA ja saben el que s'ha d'exigir i la DGAIA no intervé (D1 Pg.12).

Una altra contradicció, i molt important és la que a les persones adultes no se'ls dona cap classe d'ajuda ni suport. S'explica que un cop tens més de 18 anys no es fan derivacions ni cap menad'atenció per aquests tipus d'entitats. Exclusivament, EAIA i DGAIA només treballen amb les edats comprimides de 0 a 18 anys. Després d'aquesta edat, els adults s'han d'autogestionar les ajudes (A1 Pg.39-40).

Dues entrevistes expliquen experiències totalment diferents. Una (A1) conta que si l'adult habita a casa d'un familiar no és possible el retorn de l'infant, però en l'altre (D2) s'explica que pots viure a casa d'un familiar, però que el problema no és on es viu, sinó quines són les condicions de les persones adultes.

Propostes de millora

Una de les propostes de millora dels professionals és la de promocionar i visibilitzar tota la feina, accions, intervencions que porten a terme EAIA, DGAIA, SSB... per tal de trencar mites, suposicions, estigmes...

Reforçar molt la prevenció per no haver d'arribar a aplicar mesures com és la retirada. Com diu un dels professionals: invertir en prevenció és molt més econòmic que el que vindrà (E1 Pg.7-8). I també serà més eficaç.

Disminuir el número de tuteles, intentar fer les intervencions en el nucli familiar o amb família extensa per no desvincular a la família.

Una connexió molt forta amb els recursos externs a EAIA i DGAIA.

Crear grups de pares. També crear activitats en espais on es puguin relacionar les famílies i crear una xarxa de pares per demanar ajuda entre els iguals.

Trencar l'estigma que té una família que ha patit una retirada. Entendre que de vegades no es tenen les capacitats, eines, habilitats o coneixement per tenir cura dels fills.

Trencar aquesta distància que, de vegades, hi ha entre professionals i famílies.

Més protecció en la paraula de la família. S'explica que, de vegades, en reunions entre famílies i professionals, es fan interpretacions del que es diu i no hi ha cap garantia dels tractes de paraula i després en papers es firmen coses diferents. Poder gravar les converses com en un judici.

La decisió de la retirada la faci un jutge i no l'administració.

Augmentar el pressupost i els recursos del territori per poder abordar els casos.

Dades complementàries

Aproximadament un 60% de les retirades es fan per temes de negligència per part dels adults.

Els països nòrdics, per economia del país, tenen més recursos i més programes d'intervenció a l'hora de fer una prevenció efectiva.

Un 40% dels infants que són retirats tornen al nucli familiar abans dels 18 anys.

No es fan retirades només per temes econòmics o per no tenir un habitatge propi.

Discussió de les dades recollides

Després del desglossament de les dades extretes, separades per punts, en aquest apartat es farà la discussió de tota aquesta informació que s'ha extret tenint en compte quins són els objectius de la investigació però respectant l'ordre de la categorització de les entrevistes.

- Actuació amb els pares i pla de millora: Com explica Llei 14/2010 del 27 de Maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, en l'article 104, existeix el programa socioeducatiu destinat als pares per tal de capacitar als pares i mares de la protecció i desenvolupament integral dels seus fills. Com s'explica en les entrevistes, els diferents professionals expliquen que hi ha diferents recursos com el CSMA que poden intervenir, si es creu necessari, en la intervenció que fa l'EAIA a l'hora de capacitar aquests pares i de donar-los eines. En la Llei 14/2010, no especifica cap mena d'acompanyament, això pot tenir relació amb el que s'explica en una de les entrevistes, que cada entitat, cada territori, ho ha de baixar al seu nivell (E1 Pg.6), referint-se que cada entitat decideix, segons el seu territori, segons els recursos que té a l'abast, quines derivacions pot fer, segons els recursos que existeixen dintre el seu territori. També, com s'explica en una altra entrevista (D2) explica que existeix la teràpia breu-estratègica, que tracta d'una teràpia familiar per abordar la dificultat o problemàtica. Això, relacionant-ho amb els objectius, permet conèixer alguns dels recursos que té l'EAIA i DGAIA per afrontar la situació. Tot i això, no s'especifiquen més recursos. Com s'explica també, en el pla de millora, o programa socioeducatiu, com diu la llei, es pacten uns objectius clars, assequibles i tenint en compte les necessitats i el context de les persones a les quals va dirigida. No ho explica en cap moment en la llei, però, si no es compleix el pla de millora, els adults es consideren no aptes per fer el retorn dels fills.
- Dificultats del sistema: en aquest punt, com es pot comprovar en l'anàlisi de dades, hi ha molta més informació que en l'anterior. Es pot entendre que les dificultats són majors, des d'un punt de vista objectiu, en aquesta investigació, que les possibilitats de l'actuació dels professionals. Aquest punt, no tingut en compte per la llei, mostra moltes de les dificultats les quals es troben els

professionals a l'hora d'abordar aquest acompanyament. Una i com a principal a ressaltar, perquè ha sigut molt repetida pels professionals, és la manca de recursos. Aquests recursos són, entre d'altres, falta de recursos humans, materials, de programes... i això condicional la seva tasca socioeducativa. Expliquen, els professionals, que això acaba afectant el la coordinació entre serveis i que fins i tot, no es poden realitzar totes les intervencions emparades per la llei. També i com expliquen en algunes de les entrevistes, una altra dificultat que es troben és la de crear un vincle amb les persones a les quals atenen, reiterant el motiu de falta de recursos, i per aquest motiu, no poden respondre a la demanda dels pares a l'hora de treballar amb ells. Una altra dificultat que expressen els professionals és la de l'estigmatització que hi ha sobre EAIA i DGAIA. A això, en fa referència també, Ceneta Pi i APRODEME, però reproduint aquestes crítiques. APRODEME, com s'explica anteriorment, explica que el sistema té un poder desmesurat i això porta a una crueltat cap als menors. Ceneta Pi expressa que el sistema funciona d'una manera parajudicial amb pocs recursos i que es prenen decisions, de vegades, de forma arbitrària.

- Acceptació dels pares: Com s'explica en les diferents entrevistes, una resposta d'acceptació dels pares passa per la conscienciació del que està succeint, i això ajuda que les persones adultes acceptin l'ajuda. No s'ha trobat cap base teòrica que recolzi aquesta tècnica de conscienciació en cap dels protocols d'actuació, com per exemple, és Els processos tècnics dels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAIA)⁵. És a dir, es pot interpretar, o no, que això passa pel

⁵ Generalitat de Catalunya (2017). *Els processos tècnics dels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAIA) PRESENTACIÓ, MAPA GENERAL, PROCESSOS ESTRATÈGICS I DE SUPORT*. Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwi iJiJ JX2AhVE1BoKHWNCay8QFnoECAMQAQ&url=https%3A%2F%2Fajuntament.barcelona.cat%2Fdretssocials%2Fsites%2Fdefault%2Ffiles%2Farxius-documents%2Fprocesos_tecnics_eaia-entrada_analisi_informacio.pdf&usg=AOvVaw1VwCGp5VbSHI88kf6DTx93

protocol intern que té cada EAIA a l'hora de portar a terme les intervencions pertinents. No està especificat.

- Dificultats dels pares: Aquest punt té molta importància respecte a l'objectiu que busca descobrir la realitat que es troben els pares en aquesta situació. La principal dificultat, com s'expressen en les entrevistes, és que, les persones que intervenen en la retirada del menor són les mateixes que intervenen en els acords i les accions que es porten a terme en el pla de millora. Això, els adults, no ho viuen molt bé, com s'explica, han de tenir una personalitat molt forta i molta fortalesa emocional per poder fer aquest treball. També viuen el procés, de vegades, amb molta frustració, ja que els plans de millora no es poden complir en pocs mesos, els canvis de vegades, en aquest temps, costa que siguin visibles, i això comporta que, com s'explica en algunes de les entrevistes (E1, D1) no tingui continuïtat en el temps o que costi fer aquesta feina, aquest acompanyament. Una altra, comentada anteriorment, és la de l'estigma que recau en EAIA i DGAIA. Això pot comportar una falta de confiança amb aquestes entitats i, per tant, un rebuig a l'ajuda que se'ls hi ofereix. Això, també, com s'explica, és degut al fet que, de vegades, la informació que es dona és ambigua, per alguns familiars.

Conclusions

Tenint en compte els objectius aquesta és la conclusió de la investigació i després intentant respondre la pregunta de recerca.

Analitzar les bases teòriques i legals que emparen el procés de desemparament dirigit a les persones adultes.

Després de tota la investigació podem dir que la llei 14/2010 empara tot el procés de retirada del menor del seu nucli familiar, tenint en compte a l'infant o adolescent per tal de protegir l'interès superior del menor. Existeixen diferents protocols que intervenen en l'acompanyament pel retorn d'aquest al nucli familiar, però no hi ha una actuació concreta per tal de poder fer aquest retorn. Sí que la llei explica que es proposa un pla de millora, però aquest no està definit en lloc de com es fa. Els professionals ens expliquen que es té en compte el context de les persones ateses i s'intervé tenint en compte les possibilitats dels adults, tenint en compte perquè s'ha fet la retirada i treballant i donant eines per capacitar a les persones adultes a l'hora de portar a terme la protecció del menor. També, però, s'han identificat moltes dificultats, tant per part dels professionals com pels adults de com portar a terme aquest procés.

Conèixer la feina que es fa des d'EAIA i DGAIA com a institucions públiques cap aquestes persones.

EAIA i DGAIA treballen per poder fer el retorn dels menors al nucli familiar d'una forma segura. S'ha expressat que aquesta feina no és mai fàcil, que hi ha moltes dificultats tan institucionals com per part del col·lectiu atès. S'ha pogut identificar que no estan sols en aquesta feina. Hi ha recursos destinats a poder atendre, també, als familiars, tot i que de vegades hi ha dificultats a l'hora de poder fer les derivacions i, també, un cop derivats, de vegades, no hi ha una bona coordinació a l'hora de l'acompanyament i això no ajuda a aquesta intervenció i, a l'objectiu final, que és el de poder fer el retorn al nucli familiar, del menor. Es troben traves tant del mateix sistema pel qual treballen com per part de les persones adultes a l'hora de treballar amb ells. El treball no es pot fer, sempre, de forma idònia. A causa d'això, no sempre es pot treballar amb els adults.

Entendre la realitat de les persones que han passat per aquest procés i com l'han viscut.

Aquests viuen molt malament a l'hora de passar aquest procés. Hi ha diferents motius. Un d'ells és que tenen, la majoria de vegades, dificultats per entendre perquè es fa la retirada i ho troben totalment injust. Pensen que no hi ha motius per fer-ho, majoritàriament. Quan s'ha de fer el pla de millora, i reunions amb EAIA i DGAIA, s'explica que s'utilitzen conceptes ambigus com que l'objectiu és ser bon pare o, també, tenen queixes a l'hora d'acordar el pla, ja que en reunions amb les entitats, es parlen d'alguns temes o s'acorden depèn de quines accions, però a l'hora de firmar el pla de millora, no queda reflectit allò que s'ha parlat. Això comporta una situació d'incredulitat per part dels adults que els desconcerta i fa que no confiïn en aquests professionals. Els veuen com persones que no els volen fer bé, i, per tant, de vegades, mostren rebuig per aquesta ajuda.

Un altre motiu és que pensen que estan fent el que se'ls demanen, però no veuen resultats immediats i això els porta a frustrar-se en alguns moments i no voler seguir amb l'ajuda.

Tot i així, com s'explica en el punt d'anàlisi d'informació, dades complementàries, el 40%, aproximadament, porten a terme el pla de millora i finalment, veuen el seu esforç reconegut i se'ls fa el retorn del menor.

També hi ha un estigma molt estès en el col·lectiu a causa del desacord que mostren moltes famílies i societat en la feina que fan les entitats públiques i això també dificulta la confiança d'aquests

Es realitza un acompanyament a les persones adultes a les quals se'ls ha retirat un fill? Si és així, és efectiu?

Després de tota la informació recollida podem dir que sí que es fa un acompanyament, segons les entitats que el fan, però, segons ens explica la part afectada, o acompanyada, no es fa aquest acompanyament. Aquí ens trobem en una contradicció d'accions i d'informació. Com explica el president d'APRODEME aquestes entitats es dediquen a l'atenció de les persones que es troben dels 0 als 18 anys, que a les persones adultes no les inclou en cap de les seves accions(A1 Pg.39). Això contradiu el que s'explica a la llei

14/2010, que especifica que hi ha d'haver un pla de millora per poder fer el retorn, i també del que expliquen els diferents professionals en les entrevistes (E1, D1, D2).

l'respondent a si és efectiu, com s'explica a les dades complementàries, extretes de les entrevistes (D2) aproximadament hi ha un 40% de retorns. Però com també s'explica, hi ha moltes dificultats que perjudiquen aquest treball i, com s'ha pogut comprovar, moltes limitacions a l'hora d'actuar. Per tant, es pot concloure en què, és eficaç però no per a tothom. no hi ha prou recursos, com expliquen els professionals, perquè pugui ser tan eficaç com agradaria, o com hauria de ser.

Propostes de millora

Un cop fetes les conclusions i tota l'anàlisi del treball i un cop detectades algunes de les mançanes que s'han trobat, aquest punt tractarà de proposar millores per tal que la intervenció i acompanyament pugui portar-se a terme d'una manera més eficaç.

Per començar, i com a petició i coincidència entre tots els professionals de les entitats d'EAIA i DGAIA, hi hauria d'haver una inversió molt gran en recursos per poder abordar la situació. Hi ha una carència de recursos important, segons expliquen, que no els permet poder fer l'acompanyament de manera idònia.

Una altra proposta, segons expliquen els professionals, és poder fer pública tota la feina que fan des d'aquestes entitats. Això, segons diuen, ajudaria a fer que l'estigma el qual estan sotmesos es trenqués i la comunitat entengui quina és la feina que es fa. Això també ajudaria a les famílies a entendre perquè es porten a terme algunes actuacions i comprendre la situació en la qual es troben aquestes entitats. Així també, que els adults, fossin més conscients del que els està succeint i no vegin amb resignació la feina que fan aquestes entitats.

Reforçar la prevenció per no haver d'acabar amb l'acció de retirada també ajudaria a no haver de fer tantes retirades. Com s'explica, reforçar la prevenció és molt més econòmic i més eficaç que el que vindrà després (E1 Pg.8).

Un cop un infant o adolescent es troba en una situació de desemparament, no desvincular del nucli familiar i poder realitzar més acolliments en família extensa, així no hi ha una desvinculació amb la família. Això, segons els professionals, també ajudaria a poder treballar amb la família.

Crear grups de pares. També crear activitats en espais on es puguin relacionar les famílies i crear una xarxa de pares per demanar ajuda entre els iguals.

Trencar l'estigma que té una família que ha patit una retirada. Entendre que de vegades no es tenen les capacitats, eines, habilitats o coneixement per tenir cura dels fills.

Més protecció en la paraula de la família. S'explica que, de vegades, en reunions entre famílies i professionals, es fan interpretacions del que es diu i no hi ha cap garantia dels

tractes de paraula i després en papers es firmen coses diferents. Poder gravar les converses com en un judici.

Aquestes mesures o propostes, les quals s'exposen, són proposades per totes les persones les quals s'han entrevistat. Elles coneixen el context en el qual es troben millor que ningú i, donar-los veu a l'hora de fer propostes, serà, molts cops, més eficaç, que el que pugui dir una investigació.

Tot i així, una proposta de millora és la de que hi hagi més comunicació entre les dues parts, tenint en compte la proposta de millorar de poder exterioritzar més dades de la feina feta per EAIA i DGAIA, que aquesta comunicació arribi a les famílies per saber què es fa en cada moment i per on passa l'acompanyament també es considera important.

Referències

APRODEME (2022). Asociación para la Defensa del Menor. Recuperat 20 de març 2022, de <https://aprodeme.org/>

Cárdenas, F. (2020, gener 18). Evidencias del fracaso del sistema de protección de menores y adolescentes: LA PRIVATIZACIÓN DEL SISTEMA HA SIDO DENUNCIADA, INCLUSO, POR LA ONU, QUE SEÑALA QUE “ACABA CON LA PROTECCIÓN DE LOS DERECHOS HUMANOS Y MARGINA A LOS QUE VIVEN EN SITUACIÓN DE POBREZA”. Nueva revolución: Periodismo alternativo. Recuperat 20 març 2022, de <https://nuevarevolucion.es/evidencias-del-fracaso-del-sistema-de-proteccion-de-menores-y-adolescentes/>

Gran Enciclopèdia Catalana (2001). *Gran Enciclopèdia Catalana*. Enciclopèdia.cat. <https://www.enciclopedia.cat/ec-gec-0272441.xml>

Generalitat de Catalunya (2017). *Els processos tècnics dels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAIA) PRESENTACIÓ, MAPA GENERAL, PROCESSOS ESTRATÈGICS I DE SUPORT*. Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwi iJiJ JX2AhVE1BoKHWNcAy8QFnoECAMQAQ&url=https%3A%2F%2Fajuntament.barcelona.cat%2Fdretssocials%2Fsites%2Fdefault%2Ffiles%2Farxius-documents%2Fprocesos_tecnics_eaia-entrada_analisi_informacio.pdf&usg=AOvVaw1VwCGp5VbSHI88kf6DTx93

Generalitat de Catalunya(2017). *Els processos tècnics de l'Equip d'Atenció a la infància i l'Adolescència (EAIA) PROCESSOS CLAU O OPERATIUS DE LA FASE D'ESTUDI Primera entrevista i exploració diagnòstica*. Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de https://bcnroc.ajuntament.barcelona.cat/jspui/bitstream/11703/106734/1/EAIA_proc_essos.pdf

Generalitat de Catalunya (2017). *Els processos tècnics de l'Equip d'Atenció a la infància i l'Adolescència (EAIA) PROCESSOS CLAU O OPERATIUS DE LA FASE D'ESTUDI Anàlisi, valoració i pronòstic* . Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de

https://ajuntament.barcelona.cat/dretssocials/sites/default/files/arxius-documents/procesos_tecnics_eaia-analisi_valoracio_pronostic.pdf

Generalitat de Catalunya (2017). *Els processos tècnics de l'Equip d'Atenció a la infància i l'Adolescència (EAIA) PROCESSOS CLAU O OPERATIUS DE LA FASE D'ESTUDI Entrada i anàlisi d'informació*. Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de https://ajuntament.barcelona.cat/dretssocials/sites/default/files/arxius-documents/procesos_tecnics_eaia-entrada_analisi_informacio.pdf

Generalitat de Catalunya (2017). *Els processos tècnics de l'Equip d'Atenció a la infància i l'Adolescència (EAIA) PROCESSOS CLAU O OPERATIUS DE LA FASE D'ESTUDI Pla d'intervenció (pla de millora/acords COSE) i devolució a la família*. Ajuntament de Barcelona. Recuperat 25 gener 2022, de https://ajuntament.barcelona.cat/dretssocials/sites/default/files/arxius-documents/procesos_tecnics_eaia-pla_intervencio.pdf

Generalitat de Catalunya. Direcció General de Famílies(2019). *PLA INTERDEPARTAMENTAL de SUPORT a les FAMÍLIES (2018-2021)*. Generalitat de Catalunya. Recuperat 1 febrer 2022, de https://dretssocials.gencat.cat/web/.content/01departament/08publicacions/ambits_tematic/families/40Plainterdepartamentaldesuport/Pla-interdepartamental-de-suport-a-les-families-2018_2021_Junydefinitiu.pdf

Generalitat de Catalunya. Departament de Treball, Afers Social i Famílies (2021). *Informe Estadístic Mensual. Direcció General d'Atenció a la Infància i 'Adolescència (DGAIA)*. Recuperat 1 febrer 2022, de https://dretssocials.gencat.cat/web/.content/03ambits_tematic/07infanciaiadolescencia/dades_sistema_proteccio/2021/2021_11_informe_DGAIA.pdf

Mariné, C. (2016, juliol 11). Famílies a qui la Generalitat ha retirat els fills denuncien el model de protecció a la infància: Almenys 600 famílies es mostren disconformes amb l'assumpció de la tutela dels seus fills per part de l'Administració ja que consideren que el procediment és rígid, opac i no dóna lloc a poder recuperar el menor. Fundació periodisme plural: El diari de l'educació. Recuperat 20 març 2022, de

<https://diarieducacio.cat/families-a-qui-la-generalitat-ha-retirat-els-fills-denuncien-el-model-de-proteccio-a-la-infancia/>

Llei 14/2010 del 27 de Maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, DOGC núm. 120 § 5641 (2010).

Annexos

Índex

Entrevista EAIA (Codi E1).....	2
Entrevista DGAIA 1 (Codi D1)	9
Entrevista APRODEME (Codi A1).....	28
Entrevista DGAIA 2 (Codi D2)	42
Taula de categorització	51

Entrevista EAIA (Codi E1)

Pau : Per començar , moltes gràcies per concedir-me aquesta entrevista, Marc, primer volia dir que aquesta informació serà utilitzada tenint en compte l'ètica de la investigació, només per la investigació de final de grau que estic realitzant, segon, aquest treball serà ..., per aquesta investigació i la informació que s'extregui no serà manipulada, serà rigorosa i es tindrà en compte la confidencialitat, només utilitzaré el teu nom.

Primer de tot m'agradaria que et presentessis i expliquessis qui ets i que has fet.

Marc: Jo soc en Marc, vaig treballar 10 anys a l'EAIA (tos), fent tasques d'educador, primer havia estat 10 anys en un CRAE i a Justícia Juvenil,

Pau: Vale, per seguir amb les preguntes, m'agradaria que... bueno et poso una mica en context, la meua investigació va sobre el procés de desemparament, quina ajuda se'ls hi dona a les persones adultes després que l'infant sigui retirat del nucli familiar. Vale? Llavors com a treballador de l'EAIA i com a responsable juntament mb la DGAIA de les decisions proposades per aquest pla de millora cap als adults que s'ha de fer, una vegada hi ha aquesta retirada, com es fa aquest pla? Què es té en compte? Què es valora?

Marc: (petit silenci) És un camp complex, eh. A veure, un cop aaahhh, es decideix fer la retirada d'un menor, uns menors, prèvia validació de la mesura per part de la DGAIA, al mateix temps s'elabora un pla d'intervenció amb la família. Aquest pla te dues besants, una es amb els infants i l'altre és amb els pares. Els infants se'n van en funció de la mesura acordada, i **els pares es fa un treball de recuperació, rehabilitació acompanyament etcètera, en funció a les seves característiques, necessitats i circumstàncies familiars estructurals i familiars**, val? Es valora això. Quins son els seus punts febles, que tenen bo que es pot potenciar, que cal millorar, si es pot treballar en el territori o no en el territori, en funció si hi ha trastorns mentals, addiccions, necessitats econòmiques, en funció de cada cas, es fa... **s'adapta la mesura a mida a mesura, es personalitza el pla de treball.**

Pau: Hi ha un estàndard o senzillament es fa...

Marc: No, no, no no,... no hi ha estàndard, perquè això, en principi,... si es fa ben fet, seria individual per cada família, vale? I en funció a les seves necessitats, característiques, s'adaptarà,...

Pau: D'acord..., i això... com es porta a terme aquest pla? Quina atenció reben aquests adults?

Marc: Vale. A l'EAIA hi ha diferents figures professionals, psicòlegs pedagogs, treballadors socials educadors,... Si els menors son retirats, ... aaahhh, en principi qui treballarà amb els adults, pares, seran les psicòlogues i pedagogues, ho dic en femení perquè majoritàriament son noies, i es fa un pla, això, un pla d'intervenció, per adquirir, per capacitar, per empoderar, aquests pares, aquests adults, per tal que en un termini el major breu possible, puguin recuperar els seus fills. Això és el que diu la teoria, la pràctica és una altra cosa (riure irònic). Però la teoria és aquesta. En un període mínim i màxim d'un any, un cop es retira un menor, el període mínim és d'un any, eh, excepte situacions molt especials. Doncs tu saps que tens aquest any per treballar amb la família per recuperar-la, perquè puguin tornar. I llavors aquest any es pot anar prorrogant anualment i potser que malauradament enves d'un any, siguin 7 o 8 o 10 .O que no tornin més. Però la idea es en un any tornar.

Pau: Vale. I quines son les dificultats que et trobes a l'hora d'actuar amb aquests plans ja firmats?

Marc: pffffff

Pau: És a dir, a nivell d'EAIA i com a nivell,... per la part contrària.

Marc: El primer tema és la consciència. Que quan tu fas l'estudi previ a la retirada i veus tots els indicadors dels que siguin que et diuen que s'ha de fer aquesta retirada i (inaudible)... a través de DGAIA hi ha un treball amb els pares de conscienciació; conscienciació de la situació. Si són gent famílies, adults, amb certes capacitats, voluntat i consciència de que la cosa no està bé, per la circumstància ..és igual tan fa, i hi ha aquesta voluntat de millora, és relativament fàcil. Si la oposició i la negació és absoluta i no et deixen treballar, des de la retirada fins tot el que ve després és molt més greu, Vale? Doncs es en funció d'aquesta disposició dels pares, de les famílies, és ... es.. treballa de manera molt diferent. Si hi ha disposició voluntat i consciència és relativament fàcil perquè s'identifiquen fàcilment els punts a treballar, millorar, a capacitat, per tan anem fent i es fa ...(inaudible), i es va evolucionant, si no hi ha voluntat, si no hi ha consciència de treball, m'invento, un tema de trastorn mental greu, un tema d'addiccions xungo, que no hi vol ser, o un tema de prostitució, un tema de nul·la voluntat, no hi ha cap... no hi ha un fet prou greu però no hi ha ganes de treballar, de ficar aquest tipus de canvi, per tant és molt difícil treballar en això.

Problemes d'altres tipus. Gent que d'entrada s'hi compromet però un dels problemes d'avui en dia es la immediatesa. I ho volen ja! I aquests pans de treball i aquestes millores o es veuen en 3 dies ni en 5 setmanes, necessites mesos. Famílies desestructurades durant anys, no les recuperaràs en mig anyet,.... ahh, i ells volen una immediatesa i volen recuperar els seus fills ja!

I una de les feines es anar explicant que això és un temps , un procés una evolució i... anar veient com va. Però les famílies, a vegades passa això que comencen i a mig procés es cansen...

Pau: Per la frustració potser?

Marc: per la frustració per això de la immediatesa perquè no se senten prou acompanyats, perquè les ràtios son les que son, s'atén a tothom, es treballa amb tothom però clar, potser hi ha famílies que volen un treball més intensiu , o amb mes... més setmanal o mes quinzenal, o més mensual, depèn de cada cas, però voldrien respostes mes immediates dels serveis, que no hi son, els serveis son les que ... hi ha els que hi ha i estan col·lapsats i les ratios i es temporitzacions,... truques a salut mental i et donen hora per d'aquí dos mesos. Entenem que hi ha famílies que no poden esperar aquests dos mesos. Per tan la situació de serveis socials i de serveis de salut és la que és.

Pau: Vale. I que predomina més, les famílies que tenen ganes d'això o les que...

Marc Si. Si.

Pau: o les que neguen.

Marc: Les que tenen ganes de millorar. Pensa que... la ultima estadística que vaig veure un 60 i escaig per cent de les retirades de menors, o la presa de mesures d'atenció als menors per part de la DGAIA eren temes de negligència. Dintre la gravetat son els temes més lleus. Pares que no son capaços, que no saben com tractar els fills, que no tenen les habilitats, les capacitats, etc. No son maltractaments ni abusos ni conductes hiperbèsties. Treballar amb els primers es fàcil. Treballar amb un pare que no sap portar be la casa, que no sap cuidar bé, tenir un bona higiene, tenir una bona alimentació dels fills, és fàcil. Treballar amb un pare que és un maltractador és més complex. Com que la majoria dels casos de la retirada son els primers, es relativament fàcil treballar amb ells. Fer-los conscients, la importància de treballar de deixar-se ajudar... son gent que la majoria d'ells mai no han rebut cap suport, ni acompanyament. Famílies força desestructurades, per tant, quan tu t'ofereixes, i els hi doncs aquest suport, ho veuen bé. Els altres,... maltractaments, trastorns,... son molt més complexes perquè ja no portin la mateixa situació. De la mateixa necessitats o de la sensació de la mateixa necessitat. I clar... és diferent.

Pau Vale. Llaors, entenc que la acceptació,... l'acompanyament no es fàcil. Pel que dius no hi ha ni prou recursos i de vegades no hi ha una bona acceptació d'aquests...

Marc: Faltarien mes recursos, com a tot arreu, sens dubte.

Pau: Vale. I realment l'acompanyament... tu creus que és eficaç. És a dir, parlant d'estadística, o de casos que coneixes és eficaç en el sentit que després els infants o adolescents tornen al nucli familiar? Coneixes molts cassos que s'hagi tornat? coneixes molts cassos que no?

Marc: conec molts casos que han tornat i conec molts casos que no. És eficaç. És millorable. És eficaç, si. És millorable, també. Faltarien això, més recursos tant personals com econòmics, més serveis, mes programes, més suport, mes acompanyament,... hem de tenir en compte, la retirada és l'última vàlvula, la última solució que te l'administració pública, es igual quina, per protegir un menor. En els països nòrdics, com que econòmicament son molt mes capaços que nosaltres, tarden molt mes que nosaltres en fer-ho, perquè? doncs perquè prèviament hi ha molts programes de acompanyament, suport, domicili, treball a domicili, educadors, treballadors socials,... que ajuden a treballar a capacitat en el seu entorn immediat, per evitar lo final, que es la retirada. Si en aquí disposéssim de totes aquestes eines i recursos i personal, segurament evitaríem retirades. Que en aquí funcional d'aquesta manera perquè és un problema que tenim, si, que és eficaç, hi ha cassos que funciona molt bé, que un menor esta 1 any , 1 any i mig ,2 anys i tornen al domicili i es fa un treball amb la família amb el menor que funciona molt bé. Però hi ha cassos que no. És la veritat, no es pot negar això.

Pau: Vale, percentatge de menors que han tornat no te'l pregunto perquè...

Marc: No te'l sé dir no te'l se dit...

Pau: també, pel que he investigat, als diferents llocs de consulta, lleis, ... qui diu que l'adult torna a ser capaç perquè el menor torni al nucli?

Marc: el professionals de l'EAlA, ells fan el seguiment un cop el menor s'ha retirat del domicili de la família, fan el seguiment del pla de treball sigui 1 any, 3 anys,... es igual i veuen l'evolució. A la que hi ha una sèrie d'indicadors que comporten la millora de la família, o quan es mostra la millora de la família, es fa la proposta a la DGAIA de que validi el retorn, es fa la paperassa corresponent i ja esta.

Pau: Sol haver-hi recaiguda?

Marc:... n'hi ha...

Pau: Però no es lu més comú...

Marc: No és lu més comú. A Catalunya un dels problemes que hi ha es que la llei és molt biològica. Protegeix molt als pares i les famílies, per tant, tant per retirar com per retornar, en general, si que hi ha excepcions, s'estudia molt bé cada cas. I quan retires es perquè no hi ha

més opció i quan retornes és perquè ho veus molt clar i perquè els pares ho demostren, vale? Perquè hem de protegir molt als pares i a la canalla. Per tant, ja hi ha recaigudes, si clar, i famílies que estan bé i d'aquí any i mig tornen a petar i tornem a lu de abans, consums, addiccions i trastorns mentals, que s'estabilitzen durant una època, una temporada i per lu que sigui tornen a recaure i tornen a recaure i els menors tornen a estar en perill es torna a fer la retirada. No son la majoria de vegades, ja t'ho dic.

Pau: bueno, traves en l'acompanyament, el que has explicat ja...

Marc: és el mateix. Si ha una voluntat, la consciència del problema, ni han poques (traves) , tot i que no els hi agrada, però n'hi han poques perquè saben que es del seu interès que els ajudis, que mostris que milloren, o es demostrin que milloren, hi ha pollastres, hi ha famílies que se't giren, que no estan d'acord amb el que els proposes, el que els hi demanes, amb les visites, amb les reunions, entrevistes, amb els serveis, és gual, els dificultes, però és igual, es la nostra feina, sinó no seriem l'EAIA (petit riure irònic).

Pau: Llavors sobre aquest tema amb aquest col·lectiu, he trobat molt poca informació de com es tracta aquest tema, de com s'aborda, de com es fa aquest pla de millora, de... fins i tot, la llei es poc rigorosa pel que he vist,... llavors vosaltres teniu internament o existeix un protocol de com es tracta o com s'aborda o com s'hauria de fer per tractar aquest tema?

Marc: La llei del 14/2010 i la recent nou del 21, clar, son molt generalistes. Son molt bones lleis però son molt generalistes, per tan cada EAIA o cada territori ho ha de baixar al seu nivell. En el cas de l'EAIA Osona hi ha un protocol , un circuit de com actuar en cada cas en funció de la urgència, quina temporalització ha de ser, quins professionals intervenen, quins passos s'han de seguir en cada etapa, per arribar allà on volem, que el menor retorni al domicili, però si, si, si, si que hi ha documentació, però moltes vegades aquesta documentació es interna i no s'externalitza. És un camp molt sensible i segurament hi ha poca publicació feta d'això, però jo em comprometo i ho deixo aquí que et facilitaré aquesta informació pel treball.

Pau: Vale gràcies (petit riure). També la pregunta següent va d'això, coneixes alguna documentació complementària que m'aniria bé per...

Marc: Si, si, si...

Pau: Llavors, creus que podrien afegir algo mes d'interès que creguis que...

Marc: Potser amb això del final. Potser si com a critica, eh, i com a millora... si s'hagués fet mes públic tota la feina que es fa, perquè... la gent no ho coneix, les famílies no ho coneixen, aaahh,...

el tòpic dels quita-niños, i el tòpic que es cobra per retirar menors i coses d'aquestes que les famílies d'aquest àmbit es solen dir existeix, per tan mes difusió, més coneixença,... estaria bé. Però és això, es un àmbit tant complex i tan delicat,... que costa. Però bueno, com a critica de millora, crec que estaria bé fer-ho.

(conversa alternativa no important per l'entrevista, temes d'altres situacions) 1minut

Pau: Pel que he vist i pel que diu la llei també he vist que posa que, en els casos de desemparament , la del 14/20, i cito textualment, Es consideren desemparats els infants o els adolescents que es troben en una situació de fet en què els manquen els elements bàsics per al desenvolupament integral de la personalitat, sempre que per a llur protecció efectiva calgui aplicar una mesura que impliqui la separació del nucli familiar. Però després mirant estadístiques de la DGAIA del Novembre del 2021, he vist que només un 45,5% si han estat separats, i el 54,5% no, de casos en estudi. Llavors, hi ha una contradicció aquí que no m'acaba d'encaixar.

Marc: La llei... és molt biològica, es molt proteccionista. Intenta vetllar per la protecció del menor, però estem al país que estem, amb la situació econòmica que estem i amb els recursos que tenim. Per tant, de vegades entra en contradicció, del que diu la llei, o el que diu l'esperit de la llei amb la realitat que ens trobem al dia a dia. Per tant segons com es pot donar algun cas, segons la llei és una retirada immediata un desemparament immediat d'aquests menors o menor, però no hi ha recursos. No hi ha centres, no hi ha famílies, el que sigui. Per tant hem de buscar la solució dintre el entorn familiar, en funció de la gravetat del cas, si es queda a casa amb el suport d'un educadors, treballador social a domicili o si se'n va a dintre de l'entorn familiar però amb un tiet, amb uns avis o amb un germà gran adult com si vale? No hi ha una retirada que entenem de centre o amb família aliena sinó que es queda al domicili o amb família extensa per protegir temporalment la situació d'aquest menor. La llei diu una cosa, la realitat és una altra. Tot el tema ratios, centres, acolliment en família extensa,... es el que deia abans dels països nòrdics. Tenen una infinitat de recursos que nosaltres on tenim. El tema de l'acolliment a Catalunya es un drama, les famílies no volen acollir, ni família extensa ni aliena, costa molt. I seria una gran solució perquè els menors no anessin a centres. Es molt millor estar amb una família, amb uns tiets , amb una família professionals que estar amb un centre, però com no hi ha famílies, la opció fàcil és el centre.

Pau: Podríem dir que una de les millors maneres de tractar aquest acompanyament amb els adults seria, en comptes de a posteriori, que fos previ.

Marc: Absolutament. El treball previ és imprescindible, la prevenció... invertir en prevenció es evitar el que ve després. Tots els calers que invertim en prevenció sortiran molt més econòmics,

mes barats que el que vindrà després. Sempre, sempre, sempre. Qualsevol programa de prevenció, de suport, d'acompanyament, de capacitació d'habilitació serà molt més eficaç i molt més barato que ingressar en un centre. Esta demostradíssim pels números.

Pau: si... però també pel que he vist en l'estadística del novembre del 2021 de l'informe de la DGAIA, els casos poc a poc van pujant, llavors, per exemple, el Pla Interdepartamental de Suport a les Famílies, podríem dir que.. no funciona? Que està començant a funcionar' podríem dir que s'ha de repensar?

Marc: Podríem dir que falten recursos. Tornem al mateix, es necessita més pasta. Per pagar sous i programes. Funcionaria diferent, però hi ha el que hi ha. Portem anys amb pressupostos prorrogats anys rere any pels diferents governs que hi ha hagut, no hi ha hagut increments, la casuística cada vegada és més complexa, l'efecte COVID-19 s'ha notat en l'efecte familiar, els últims 2 anys han sigut molt durs, moltes famílies han petat,... els adults han petat per diferents problemes de salut mental, d'addiccions, i això els números ho diuen eh, per tant hi ha hagut molts més casos d'infants en risc. Si mantenim els mateixos professionals i els números pugen l'atenció surt perjudicada, si o si. No hi ha opció.

Pau: D'acord, doncs si no vols afegir res més, l'entrevista ja està. Moltes gràcies pel teu temps i per la teva ajuda. Ha sigut un plaer.

Marc: Igualment.

(Tancament de l'entrevista entre nosaltres)

Entrevista DGAIA 1 (Codi D1)

Pau: Doncs, ja estem gravant Vinyet d'acord? I... Bueno, per començar, primer de tot et vull donar les gràcies, sincerament, perquè ja t'ho he dit en els correus i això, de vegades pot ser difícil que t'atenguin des de EAIA, DGAIAs, per tota la complexitat que això comporta, pel temps que teniu, per la feina que teniu, i de vegades es fa difícil contactar amb vosaltres perquè esteu molt enfeïnats i... feu moltes coses, vale? Llavors, primer m'agradaria explicar-te els aspectes ètics com per exemple, en aquesta entrevista només faré contar allò que em diguis i que vulguis dir, no es manipularà cap tipus d'informació, l'entrevista serà transcrita literalment, només s'utilitzarà la informació per aquest treball de final de grau que va sobre el procés de desemparament, quin es l'enfocament a les persones adultes i això. Pots explicar el que vulguis i no faré servir informació que conec però que no has compartit tu.

Vinyet: Vale, d'acord.

Pau: Vale doncs, primer m'agradaria que et presentessis una mica, que expliquessis que és el que fas, on treballes, quines son les teves funcions,... etc

Vinyet: D'acords, doncs, jo soc la Vinyet... el cognom posa'l si vols, amb Vinyet ja pots comprendre que em localitzen (riure), i soc coordinadora d'un equip funcional d'infància. Del servei territorial de les comarques de Barcelona. Llavors, aquest equip està format per 9 persones, hi ha 4 tècnics, 2 psicòlegs, 1 pedagoga i 1 treballadora social, 2 juristes, 2 administratives, i jo la coordinadora. Llavors, portem 7 comarques, portem la Catalunya central, més Alt Panades i Garraf, es a dir que portem també, el Baiges, el Berguedà, moianes, osona i ahhh anoia. Alt panades i Garraf, 7. Ahhh en total, casos, com que portem casos de nens, tots els que estan oberts al sistema d'informació sínia pos portem els casos de nens tutelats, nens ens estudi i també expedients de risc... i expedients de guarda, expedients assistencials, que es a partir dels 18 anys, etc. Per tant tenim més de 2000 casos a la EFI, en aquest equip funcional, li diguem EFI, som la EFI 9 i treballem a Barcelona nosaltres però ens traslладem als territoris quan tenim reunió amb els EAIA, que son es nostres equips que tenim a territori, ja has parlar amb algun d'ells, aquets equips com t'he comentat tenen una dependència funcional doble, es a dir, la DGAIA, paga, dona els diners, que consten aquests equips per contracte programa que dura 4 anys, amb una sèrie de requisits, i per numero de casos i per numero d'habitants, municipis i comarques, és el que estableix la ratio que tenen cada EAIA, llavors el departament paga els consells comarcals o municipis grans per exemple, nosaltres, els municipis no, tots els EAIA's depenen del consell comarcal, tots els consells comarcals de la comarca i

llavorens ells, clar, tenen el contracte amb el consell comarcal, no les contracta la DGAIA, no som funcionaris de la Generalitat, son d'ens locals. I aquesta dependència funcional doble que tenen els EAIAs estan pagades per això pos Bueno, produeix alguna, bueno, alguna cosa, no?(riure) Bueno, una fixació, Bueno no se com dir-ho. Però a veure, son gent que ja porten molts anys com nosaltres i a veure, això se supera fàcilment. Llavors la DGAIA quina funció té aquí? Jo que faig exactament? Clar, lidero aquest equip, però aquest equip a més, cada professional nostre que porta diferents comarques, es a dir, diferent EAIAs, nosaltres en veritat, nosaltres equips professionals en territori, en tenim més de casi 100, unes 70 persones a territori. No 100 no, 10 per EAIA uns 70... més es CIFE que atenen a les famílies extensa, que fan el seguiment de la família extensa, només, Bueno només que ja és molt... eh tenim molts cassos amb família extensa, amb molts nens desemparats trobo, no? I si t'has mirat la normativa, lu primer que hem de fer amb els nens es no desarrelar-los, de la seva... de la seva realitat que és sobretot el municipi on viuen o la seva família, dels pares és evident que els hem de tutelar, és a dir, els hi teníem, però sempre per , per normativa s'ha de mirar si hi ha una família extensa que els pugui acollir. Llavors per això, la majoria d nens tutelats, estan amb família extensa. Després ve centre... no després ve família aliena, si es el cas i son susceptibles i ... etc que hi ha nens que no poden anar amb una família que es la seva, sigui per edat, sigui per problemàtica del nen, sigui que el nen no ho accepta, sigui per un tema de vinculació amb la seva pròpia família i llavorens l'altre opció és el centre, però com el centre és l'últim recurs que hem d'utilitzar, perquè es veritat que un nen en un centre n creix igual que en una família... que si tu un dia treballes en un centre ho veuràs, per molt que tots les professionals son molt bons professionals, però no es el mateix, es viure en comunitat, es Bueno... es molt diferent. Es molt d'això...

Pau: Vinyet perdona, veig que no has parlat de les famílies professionals com a opció...

Vinyet: A si, els UCAES si.. aquest es un altre recurs que tenim

Pau: Si però no es gaire comú no?

Vinyet: Si... ni ha poquetes, n'hi ha poquetes

Pau: crec que si no he mirat malament les dades, n'hi havia unes 1.500

Vinyet: tantes ?1.500?(sorpresa)?

Pau: Perdo, unes 150 aproximadament. T'ho dic de memòria, potser m'ho estic inventant,... (riure) potser m'he desquadrat i t'estic dient alguna vegenada.

Vinyet: Jo no ho se perquè aquestes famílies les porten des de l'ICAA, que tu ja saps que igual també... Bueno no ho se, perquè si fas el treball dels adults potser...l'ICAA és l'altre entitat gran que es la que ens facilita les famílies alienes, i per tan si que hi ha aquest recurs de famílies professionalitzades.. però és un recurs que està bastant esgotat perquè clar, aquests nens que nosaltres posem amb aquestes famílies especialitzades, son nens que necessiten unes atencions molt especials... llavors aquests nens creixen amb aquestes famílies, o sigui, les tenim totes ocupades... perquè amb el nen a de mes un cop fa els 18 anys, que ara en tindrem alguns, nosaltres, a la nostre EFI que estan en un CAE i faran 18 anys i veurem a veure que passa. Perquè els de centre Bueno, marxen del centre no hi ha una altra, no' els de família extensa normalment segueixen a la família extensa. Però els nens del CAE, doncs ja ens ho trobarem, ara ens hi estem trobant... no es un recurs que porti tants anys funcionant, és un recurs car però Bueno, es un bon recurs, lu únic que ha donat pel que ha donat. I ara aquests nens que, per exemple ara en tenim dos, molts seguidets que ara els farà, si ara aquesta família, que ells els consideren els seus fills i els altres els seus pares doncs volen continuar amb aquests nens, jo no se si voldran ser família UCAE per uns altres nens mes petits tutelats, si no aquest recurs ja mor aquí, haurà fet un bon servei però ara ja passarien a ser pares, no? Que ja ho han estat, vull dir..(riure) Llavorens una mica la feina nostre de la EFI, perquè això potser es lu que no saps el que fem... nosaltres rebem les propostes... primer reben els informes de primària o informes d'hospitals o... que moltes vegades van per la UDEPMI, que es el servei de la DGAIA que aten 24 hores al dia els 365 dies a l'any les trucades d'emergència fora d'horari laboral, llavors a vegades venen per allà, però nosaltres reben propostes d'inici que hem de derivar l'EAIA per estudi. Però un cop ja hem fet això, al final, quan l'EAIA acaba els estudis ens ha de retornar a la DAGAI com acaba el cas en el que ha estat intervenint. Llavorens nosaltres, la EFI és qui vàlida el tècnic de la EFI i el jurista de l'EFI valida la proposta de l'EAIA. Sense la validació de la EFI, aquell nen no es pot tutelar, o aquell nen no pot tornar a casa seva si esta en un centre o aquell nen,... la EFI es qui valida la proposta de l'EAIA amb la proposta que sigui i llavorens fem la resolució. I el procés continua sigui el que sigui

Pau: Vale, llavors...

Vinyet: Aquesta és la funció bàsica apart de coordinar tots els equips, passar les directrius de la DGAIA i també la relació amb els centre, no? Nosaltres a la EFI tenim 15 centres a territori i portem les places, que son mes de 200... masses... i això ho gestionem des de la EFI. Propostes d'ingrés en centre, pos aquest pot entra aquest etc no? Doncs tot això és la feina... en grans trets que fa la EFI

Pau: Si... llavors mira, tinc aquí una pregunta just d'això que estàvem parlant... primer et faig una breu explicació del meu treball, que ho tinc aquí apuntat. El meu treball tracta de... quan hi ha un procés de desemparament, que l'infant és retirat de la família. Vull veure quina ajuda quina es l'atenció que rep la persona adulta. Es a dir, el pare mare tutor legal d'aquest infant. Llavors lligant-ho amb això que em deies tu ara dels plans de millora, vosaltres analitzeu aquest plans i ... que teniu en compte per validar-ho? Quins continguts mínims voleu que tingui per ser acceptat, per no ser acceptat... que es el que analitzeu? Dintre de cada cas, entenent que cada situació és diferent, què ... quins son els mínims que demaneu?

Vinyet: Mira, nosaltres el que hem fet al llarg del anys... jo porto 30 anys a la DGAIA he estat en diferents llocs, això no t'ho explico perquè no te res a veure amb el teu treball però... (riure) la majoria de gent i companyes meves portem molts anys potser els que porto jo, algunes, però altres menys, però hem passat diferents moments i etapes amb els EAIA, amb els equips de territori. Primer també ells eren menys persones, s'han nat ampliant etc. Vam fer al principi i cada X temps es van fent coses no? De treball conjunt EAIA amb els equips DGAIA i anem treballant coses diverses... llavors el tema de pla de millora de la família ja es una cosa que hem treballat al llarg del anys... ja es va arribar a consensuar una mica que es el que tindrien que tenir aquests marcs de millora. Sobretot els que fan, però això no es el que t'interessa a tu, els de centre d'acollida dels nens que estan allà. Se'ls hi fa... Bueno clar, si el nen entra no passem el temps allà a veure que passa... els papes aquests han de fer alguna cosa si volen recuperar els seus fills no? El que poden... això s'ha treballat molt, però el següent pla que es quan el nen està amb un centre en una família extensa el que sigui, però els seus pares no tenen la tutela aquests plans de millora s'entén que els professionals EAIA ja son prou professionals per saber el que tenen que tenir, tenen uns mínims de que aquesta gent han de seguir i treballar. Ells han de saber, la família, lu que poden fer recuperar el seu fill. Això abans no era així, una mica quedava tot una mica molt eteri i molt penjat i es posaven coses molt genèriques i això una mica deixaves amb aquets pares amb indefensió, llavors se'n anaven al jutjat i clar el jutja deia "oiga señora, como quiere que esta gente haga nada si aqui no se entiende, no lo entiendo ni yo" per això, tot això a anat evolucionant. Però tu fixat també que de vegades és el mateix equip EAIA qui retira el nen i després es el mateix equip EAIA qui ha de treballar amb aquesta família. Això és un punt una mica difícil d'entendre... per la pròpia família... llavors que hem fet molts equips EAIA? Tenen destinats una professionals per estudis que son els que retiren els nens quan cal i uns professionals per seguiment, per evitar això. Que no sigui la mateixa cara que t'ha dit "adios niño un tiempo" i sigui després al dia siguiente, la cara que et digui "y ahora vamos a trabajar con usted en etc etc"... clar això no pot ser... emocionalment has de ser molt molt molt fort i

potent per poder intenta treballar amb aquest professionals que t'acaba de fer això, no? llavors per això els EAIAs s'ho reparteixen d'aquesta manera. Després, amb aquests seguiments que fan els EAIAs, els EAIAs han d'estar molt coordinats amb tots els serveis de territori, perquè aquests pares tenen diferents dificultats. No es pot basar el pla de treball només amb temes econòmics... que tinguis un pis o que tinguis unes condicions... que tinguis una feina, que tinguis uns ajuts per viure... home, han de tenir uns mínims perquè els nens normalment surten de visita amb els pares... a no ser que sigui una cosa molt greu que no es poden veure no? Però que ha passat amb tots aquests anys d'evolució? Que ens trobem nens molt més tocats quan arribem a intervenir nosaltres i pares també molt més tocats... a nivell de salut mental, eh... Sigui per drogues, sigui per alcohol, que es una droga més. Sigui per salut mental pròpia que ja tenen un trastorn i no se l'han tractat mai... no? O no són... no segueixen bé les pautes dels psiquiatres o psicòlegs que han d'anar els pares o els nens no? I llavors això dificulta aquest programa i que els pares puguin entendre el que han de fer... llavors per una banda, els plans de millora, lu que han de contenir és una situació mínima de necessitats mínimes cobertes per aquest nen... ja siguin per visites de cap de setmana com per tenir-lo dia a dia, quan els pares han complert tot i hi ha una part, diguéssim, física, mínima, bàsica que han de tenir i les famílies per poder tenir els nens?

Pau: Com per dir-ho així, un pis? Una feina estable? Una capacitat econòmica?

Vinyet: Feina estable ja no...

Pau: No?

Vinyet: Una feineteta o feinetes... estable que vols dir estable un contracte per tota la vida....

Pau: No un contracte per tota la vida no... això es molt difícil per a tothom (riure) però en el sentit d'uns ingressos mínim...

Vinyet: Si, uns ingressos que poden venir d'ajudes

Pau: vale...

Vinyet: perquè ara n'hi ha molts que tenen això... com es diu això... emmmm els hi don treball ... la renda mínima o la renda garantida... uns ingressos mínims que són molts mínims... de vegades no saps ni com sobreviuen però sobreviuen... llavors el tema del pis, tampoc cal que sigui un pis per ells sol, del nucli familiar, de vegades són habitacions llogades, també s'accepta que els nens visquin amb habitacions llogades, que això de vegades és un problema perquè com et pots tu imaginar, perquè no saps qui viu allà i què li passa a aquest nen, qui el cuida... però Bueno, s'accepta perquè ara la situació que tenim es la que tenim... no? I inclòs de vegades

s'accepta cases ocupades, però no per tornar el nen, sinó mentre estàs fent l'estudi del nen.

Perquè el nen viu en una casa ocupada perquè els pares siguin ocupes i no tinguin un sostre propi, no es retira el nen. Vull dir ara no es retiren nens només per un tema econòmic... potser fa molts anys si que es feia... ara no. Hi ha d'haver més coses. Però Bueno, la manca econòmica comporta més coses, no? Però una precarietat d'habitatge, d'aquests precari, no se com ho diuen sub.. infrahabitatge que el fet que estiguin en infrahabitatges no és només això un motiu de desemparament

Pau: no veritat? Hi ha d'haver-hi més d'un indicador si no ho tinc mal entès.

Vinyet: exacte, sí! Per tant per retornar és igual. Han de tenir unes condicions mínimes de... que cobreixin a aquest nen el dia de demà que tornin amb els pares. Això per una banda. L'altre és aquest, la salut mental d'aquests pares, no? Hem d'esbrinar, perquè això ho detecten els equips EAIA, que hi ha psicòlegs també, no? Ells detecten això. Això es nota, no? Detectes que aquella persona no és que estigui només deprimida perquè no té feina o el que sigui, sinó que potser també hi ha algun més de base. Llavors en molts pares, molts, molts, molts, se'ls envia al CESMA

i si aquests pares no van al CESMA no compleixen son motiu perquè no se'ls hi retornin els

nens. Què en passa de vegades? Que es psiquiatres del CESMA els hi van els pares i els hi diuen

"yo estoy deprimida, no me levanto porque me han sacada al niño, porque..." clar, tot ho apolla

allà la senyora. Si el psiquiatra l'EAIA no té una bona coordinació amb aquest equip de salut

mental, clar, hi havia vegades, fa temps eh, que els psiquiatres deien "la señora esta deprimida

porque le han sacada al niño, no le pasa nada mas" saps? Això no t'ajudava ni a deseparar ni

a retornar el nen, saps? Llavors clar, hi ha d'haver molt bona coordinació entre els equips que hi

ha a territori i els recursos. Que ells mateixos després utilitzen perquè hi vagin els pares, si no hi

ha molt bona coordinació no ens ajudem per res. Llavors el CSMA que passa? Com el CSMIJ,

saturats! I Bueno tenen visita un cop al mes, un cop cada mes i mig... això clar, no sustenta prou

a aquesta família, aquesta mare, que té les seves dificultats de salut mental que de vegades

son... a veure de poca cosa o no, no? No els pots sustentar perquè acabin d'acollir al seu nen,

faltes més coses, no? Llavors que més falta? Pos de vegades els hi falten habilitats parentals. Els

EAIAs quan fan l'estudi miren la història de vida, els models parentals que han tingut aquestes

persones, perquè tendim a reproduir-los. És el que ens han ensenyat i ens sustenta, no? El teu

model parental. Llavors ells, molts o la majoria, els tenen tocats ja aquests models, no són uns

models parentals sans... Potser en aquell moment en aquella època és el que es portava, els

nens amb bufetades,... no? Això per molts pares és normal, perquè a ells els han pegat de petits,

i anem reproduint, no? I ja no et parlo dels abusos... això ja és un altre tema... però el tema de

una bufetada perquè mmmm no? A vegades diuen que més val una bufetada a temps no? Això

ens hi trobem molt... Llavors aquests pares que necessiten? **Canviar, modificar les seves habilitats parentals... dir que hi ha altres maneres per educar al nen que no sigui amb una bufetada... i ja no et parlo de maltractaments no? Si no d'aquests models parentals que anaven així abans no?**

Pau: Si allò típic de una colleja educativa, no?

Vinyet: Exacte... Abans era així, no? Fins i tot a l'escola, no? I fins fa poc encara passava a Anglaterra... Allà cascaven. Per tant, aquests pares ho han d'entendre. **I que passa a més, ens trobem pares d'altres cultures... llavors encara molt més difícil. No només per l'idioma sinó per la seva cultura...**

Pau: Clar...

Vinyet: **Els eduquen diferent, no? Tots aquests nigerians que venen doncs eduquen, doncs amb el grup, la tribu, encara funcionen així, i ells aquí ho reproduïxen i es la seva manera de funcionar. I llavors nosaltres no podem exigir... "no, no, es el papa i la mama que han de portar sempre al nen a l'escola".** No potser aquest nucli familiar, el nen el porta el que esta a casa en aquell moment, no? És a dir, t'has d'anar adaptant també. Però dintre de la normativa nostre. **Llavors, que passa amb les famílies xineses? Aquests son molt durs amb els fills... però molt, molt, molt. Arrean perquè es la seva pura normalitat educativa. Ells han d'entendre que això no ho poden fer, si volen tornar a tenir al nen a casa.** És igual que la nena vagi amb mini-fala i no els hi agradi. O els àrabs també, que la nena vulgui anar sense el mocador al cap... **Clar, hi ha coses que topes amb coses culturals que llavors encara ho dificulta mes, però el tema de les dificultats parentals es molt necessari.** **Com ho fan, no? Perquè els EAIAs no poden ser professionals que ho dominin tot.** Ells en aquestes situacions van dirigint-ho als recursos... que signin el pla de millora, que estiguin d'acord amb tot, que de vegades també porta temps que els pares acceptin.... OOOHHH QUI EM TRUCA ARA!? (cridant)... perdona un moment. Un moment vaig a tancar això... no he tancat el telèfon... perdó, perdó...

Pau: No pateixis.

Vinyet: Vale doncs, **a vegades costa temps que els pares ens signin el pla... per molt que ells no tinguin els nens i els vulgui dir "y usted quien eres? Y yo porque tengo que hacer esto"** vull dir... **son temps d'entrevista.** Tot això es la intervenció. Apart del pla de millora, hi ha molta intervenció darrera que es la base. La vinculació que segueix aquests equips dels EAIAs amb aquesta família és la base de la millora, no? **Oferir-los confiança...** amb això ens anem del teu... però això és molt important perquè en un paper i uns recursos que posis a la família no canvia.

La família ha de creure que pot canviar. I això li ha de transmetre els seu professional de referència... confiar amb ells i que poden i que el seu nen ara està bé però que a casa seva encara pot estar millor si ells canvien algunes coses, saps? Això amb els que mínimament poden entendre-ho... ja et dic que hi ha gent molt tocada, ens trobem ara, que no pot recuperar mai la seva criatura perquè està ja amb no se quantes pastilles al dia, perquè té uns trastorns de personalitat important, però aquest pare o aquesta mare té dret a veure el seu fill, i el seu fill ha d'entendre que el seu pare o la seva mare tenen una malaltia crònica i que són aixins... i que no podran estar junts de moment fins que el nen no sigui més gran... tot això és a feina que fa l'EAIA... no és només un paper. Llavors les habilitats parentals... hi ha d'haver recursos a territori que puguin treballar això. I això no sempre està. Per això aquell document que t'he passat marca molt allò. és un treball llarg... de temps, de molta confiança entre professional i família, i això costa d'establir, costa, perquè la gent anem ràpid i volem "caramelito cada 5 minuts" i anem ràpid i és difícil. Llavors modificar hàbits, modificar models parentals que els portes dintre, no? Si a tu et diguessin que han de canviar la manera que tu has mamat a casa teva... no és tan fàcil... perquè hi ha una normativa en un altre país, o perquè tu no fas bé això... no és fàcil, no és fàcil. Llavors és un treball d'anys i molts diners (riure).

Pau: I d'això que deies abans, el CSMA et dona hora cada mes i mig o cada mes... llavors quina constància tens, no? Per crear aquest vincle? Aquesta confiança? No?

Vinyet: Bueno amb el professional de CSMA serà una,...

Pau: Si, amb el professional del CSMA serà una, amb la persona de la EAIA serà una altra, però la persona de l'EAIA, com tu tindrà 200 persones més, el del CSMA també... vull dir, aquí ja tornem a entrar amb, per dir-o així, manca de recursos professionals, no poder donar aquesta proximitat que es voldria... llavors, la persona de l'EAIA que vaig entrevistar també em va dir això, que la gent vol la immediatesa i que no se li està oferint prou ajuda perquè no pots estar constantment per ells, ells els hi agradaria que els veiéssiu 2 vegades a la setmana, o 1 vegada a la setmana o 3 vegades a la setmana, i això no pot ser...

Vinyet: Clar, això és impossible,...

Pau: Clar, per falta de professionals, de recursos, de etc... llavors això d'adquirir una confiança que tu deies, és d'una alta complexitat però increïble no?

Vinyet: Si, si, si, si,... però és la base, jo entenc que és la base. Pensa que jo no he estat mai en una EAIA, he estat en un centre d'acollida i a la DGAIA, diferents llocs. Però en aquell moment no estàs per tenir gaire confiança, la gent o passa pel tubo o "el niño no se le devuelve", no? Es

un altre moment el que te l'EAIA. Però clar, si no hi ha aquesta plena confiança, o aquest reconeixement... jo entenc que el professional que ha de treballar amb aquesta família l'ha d'empoderar... a la família, perquè se senti capaç de fer els canvis que necessita. I que els vegi que son convenients. Pel seu nen, tots estaran millor... Però això ho han d'anar fent "pasito a pasito"... llavors el retorn dels nens que estan en centre doncs no es ràpid. Mai es ràpid... el nen va evolucionant... hi ha moments de tot... és complicat... i a l'hora també s'ha d'invertir molts diners amb la prevenció, per no arribar aquí, saps? Llavors no es fàcil la distribució de recursos. I que sàpiga tothom que per normativa per molt que ho digui la norma doncs a vegades no ho se... se'ns oblida o volem escorre el vultó... és un tema de tota la societat. Tant dels serveis primaris que es la porta d'entrada de moltes famílies, no? De serveis socials, com d'EAIA, com la nostra com qualsevol persona que esta al carrer... que veu qualsevol cosa amb un nen o nena... que està passant? és responsabilitat de tothom... les escoles...

Pau: Si, si, de tothom, tothom...

Vinyet: Els serveis socioeducatius, els serveis de serveis socioeducativa, que ara també s'han promogut son els serveis que estan als municipis, son els CO d'abans...

Pau: Els SIS, no?

Vinyet: Si... aquest servei és molt important perquè... és molt important amb la prevenció que de vegades detecta moltes coses... detecta millores i també fracassos... com també es important amb el retorn, per poder treballar des d'allà... jo quan vaig estar a Sitges a serveis socials en vam muntar. Llavors la nostra idea era primer aquesta, la preventiva, però un cop tinguéssim pares que tinguessin nens en centres, doncs allà podem muntar aquests tallers d'habilitats parentals per recuperar els nens, saps? Muntar-los amb els pares que encara tenen els nens, evidentment per prevenció, i per canviar coes abans, però també amb els que se'ls hi ha retirat, saps? Utilitzar els recursos que ja tenim. Amb creativitat i imaginació per estalviar esforços i recursos... no anar muntant "chiringuitos aparte" que després hi no hi ha qui ho pugui coordinar, saps? (riure) és que és molt difícil... o enviar-los a Barcelona perquè facis el treball X que això ens passa molt, saps? Clar, mmm... la gent no es pot desplaçar tant fàcilment... els pocs que treballen t'ho diuen "oiga señora que yo no puedo venir que a mi me echan de la casa donde limpio si falto tanto". Vull dir clar, tot s'ha d'adaptar molt... i es complicat, es complicat... però Bueno, no se si t'he aclarit això del pla...

Pau: No, si, si, la veritat és que si. Llavors l'altre pregunta que tinc, és la de quin contacte manteniu amb les EAIA's i tot això, quan s'està portant a terme, quina supervisió feu del pla de

millora i.... però bueno, entenc que si ja deriveu el pla de millora l'ha de fer l'EAIA i ja el fa be perquè etc, llavors aquesta pregunta ja està resposta.

Vinyet. Bueno, jo et puc explicar com ens coordinem, saps? Es això que t'he dit, l'evolució que te dit. Quan es va crear els EAIAs, la DGAIA eren els supervisors dels EAIAs, anaven molt als territoris, o els feien venir a moltes reunions, tenien una mica que anar marcant la línia de treball, que es el que t'he dit que ha anat evolucionant. Però al cap dels temps vam dir, els EAIAs ja son prou professionals tot i que vagi canviant el personal no? llavors els EAIAs ja poden treballar autònomament que per algo cobren també no? (riure) cadascú ha de ser el responsable de la seva feina i anar-se formant, no? Jo constantment faig cursos. Assisteixo a cursos, no els doncs. Total que,.... (tos) ai perdó. Això t'ho dic perquè per exemple l'altre dia van anar al Baiges i ara ens ho hem marcat per fer-ne una o dos a l'any in situ, perquè també ja hi ha la Covid i tot. Però Bueno telemàtiques també les fem però bueno... cada EAIA t'ho demana... hi ha EAIAs que demanen mes, cada equip... però nosaltres com a EFIs si que ens hem de marcar una o dues reunions amb tot l'EAIA a l'any l'hem de fer... però pensa que nosaltres en portem 7 d'EAIAs.... son 4 professionals, els del seguiment més els 2 juristes, però jo per exemple tindria que anar a totes, perquè soc la coordinadora. Perquè no aniré amb uns si uns no. Doncs clar això forma part de la nostra feina, evidentment... llavors tenir un ordre del dia marcada i resoldre els temes que hem de resoldre... però és important... perquè fas pinya, perquè et coneixen, perquè et veuen,... i inclòs lu millor es anar in situ com vam fer l'altre dia amb Manresa. Jo crec que es important, es molt important... això és un seguiment global, no sobre el cas... sobre el cas com es fa? Habitualment quan fem gran seguiment d'un cas? Quan aquest cas porta molts problemes. Quan esta judicialitzat, sigui perquè truquen contínuament, a vegades truquen els pares i diuen que no estan d'acord que diuen que els hi canviï el professional de l'EAIA,... clar, llavors a nosaltres, hem de trucar a l'EAIA i dir, què passa aquí? No es que es creiem al pare o no però ho entens? S'ha de comparar i quee l'atenguin ,en aquest senyor,... de vegades els EAIAs pel ritme que porten, o per la relació que han establert amb aquesta família, pos hi ha "encontronazos". Normal. Nosaltres des de fora es mes fàcil de veure. Bueno potser aquest pare te raó amb això que esta dient, fes el favor d'escoltar-lo. No se, de vegades els hi hem demanat que canviïn el professional de referencia... es que aquell senyor està fins la pipa i no arreglarem pas res així. I es fa mal també... i el crio es el que rep. No anirem reproduint el que passa amb els pares separats...som professionals, saps? Per tant, el seguiment es fa de coses concretes. Seguiment de pla de millora no el fem, a no ser que un pare et digui: "Oiga! jo fa tres mesos que tinc al nen ingressat, no m'ha trucat l'EAIA per res, em van dir que em dirien algo y aqui no tengo plan ni tengo nada, que tinc que fer jo per recuperar?" Clar, llavors si que fem un toc a l'EAIA, però no

és lo habitual. Però si que si el pare fa queixes, nosaltres preguntem a l'EAIA, però els EAIA són responsables de fer bé la seva feina. I madurs per fer-la. Una mica va per aquí...

Pau: Llavors, seguint amb les preguntes, en tinc una que diu: em podries parlar de les estadístiques, si en tens, de quants menors retornen al nucli familiar?

Vinyet: Si, això és lo que t'he comentat abans que t'he enviat l'email. Clar, les dades, la DGAIA, o qualsevol equip que et trobis, si parles amb l'EAIA, els centres, amb qui parlis... Nosaltres dades, sobretot dades, que els números són molt perillosos, només podem donar les que estan publicades, les de la web, el doc, lo que surti. Per tant, les dades esta penjades a la web del departament. Has d'entrar i buscar infància, hi ha un enllaç i allà et surten les estadístiques cada mes. No sé si després hi ha un recull anual, que és el que t'aniria millor, o tu ja m'has dit que tens les de novembre, no varien massa, no hi han pujades i baixades importants, això va passar quan van venir tots els nens menors immigrants, que si que va haver una pujada molt forta, però ara no sabem com anirà amb els ucranians, que pot ser tornarà a haver una pujada molt forta. Però si no es van mantenint, no sé si ens sembla que ara els números estan a 6.000 o 7.000 tutelats, nens tutelats a tota Catalunya. Llavors la nostra EFI ja t'he dit que portem 2.000 expedients, però no vol dir que tots siguin tutela. Tuteles en tenim de 600 a 700. Entre els que donem de baixa i van entrant... Saps? Llavors, altres dades o altre documentació... T'has de remetre a lo que hi ha oficial. Nosaltres tenim molta documentació interna, de circuits, històries de visita, de dret a visita, dret a relació amb els pares, coses...però són documentació interna, de treball de la direcció general amb els seus equips, siguin centres, siguin famílies alienes, siguin EAIA... Això no és públic. Amb la conversa ja t'estic explicant moltes coses però no te les podem donar això si que ho han de saber a la teva universitat. Després, important! La llei bàsica nostra, la de 2010, ara al 2022 (riure) ens farà el reglament, bueno ens farà... Està a punt de sortir, es veu que ja estava al Parlament, a punt d'aprovar, perquè un reglament d'una llei ha de passar pel Parlament. Han agafat diferents experts i ha costat molt, bueno, se'ns va preguntar també que pensem nosaltres, i bueno... Total, ara sortirà el reglament, el reglament si que concreta molt més la llei, no? Pot ser aquestes preguntes que fas tu en el reglament estaran molt més fonamentades, molt més explicades... però tot i així no serà aquesta documentació interna.

Pau: clar, és informació que no es pot exposar a tothom...

Vinyet: No, no es per amagar res, no amaguem res, és com les empreses, tenen el seu circuit i no es van publicant a tot arreu. Si els EAIA necessiten 6 mesos, això em sembla que si esta a la normativa, 6 mesos d'estudi... però bueno, clar hi han altres condicions d'estudi, jo que sé, de la

documentació que ens han d'entregar, per exemple, que no surt enlloc, però nosaltres ho necessitem per poder fer la feina. (silenci)

Pau: Bueno, això és lo que et comentava abans a l'inici, que he tingut dificultats per trobar informació, però també és això que em comentes, que molta informació també és interna i bueno, no es pot exterioritzar, per motius de privacitat o pels motius que siguin, llavors... això és lo que et comentava també al principi, fent l'entrevista a un altre professional, vam veure que és això, que és lo que explicaves de la llei, que hi han coses que encara s'han d'aprovar i tal, però hi han coses que queden amb una mica d'ambigüitat, en el sentit de que cadascú s'ho pot prendre una miqueta com vulgui. I hi han coses que no concorden del tot el que diu la llei amb la realitat, suposo que per les situacions que s'estan donant, de recursos, etc...

Vinyet: Si...

Pau: Bueno, és com aquell que diu que a la Constitució posa que tothom ha de tenir una casa digne, pues lo mateix suposo...

Vinyet: Però vols concretar-ho amb alguna cosa, a veure si t'ho puc...

Pau: és lo que parlàvem abans, de per exemple les persones que estan en situació de desemparament, que a Catalunya són unes 7.000 i la meitat estan a centres i l'altre meitat no, interpretant que la gran majoria estan amb família aliena o família extensa

Vinyet: La majoria amb extensa, aliena són molt menos.... No som una societat, bueno, es lo que estem veient amb el llarg dels anys, molt acollidora. Vull dir, ara si que surten moltes famílies per acollir els nens ucraïnesos, però nens d'aquí que tenim amb llista d'espera perquè els acollin famílies perquè la proposta es aliena... en tenim com a xurros... de diferents edats... i no hi ha manera de trobar una família... Ostres disculpa un moment, que ara em truquen

Pau: Si, si, cap problema.

(Pausa)

Pau: Vale, he posat a gravar altre cop, vale?

Vinyet: D'acord.

Pau: llavors, m'agradaria també que em diguessis quines o sigui... que creus que hauria de... quines propostes de millora faries per poder atendre millor a aquestes persones adultes. Vale? Entenc que si que l'atenció es dona, però els recursos son els que son, els professionals son els que son,... el temps també... També amb tot el context de l'època Covid que ha fet pujar

l'estadística que de persones desemparada... totes les persones nouvingudes d'anys anterior, això d'Ucraïna... voldria saber una mica quines propostes de millora faries tu...

Vinyet: (riure) molt bona pregunta aquesta, com diuen quan no sals que contestat (entre riure).

Pau. Se que es una mica complexa perquè...

Vinyet: Si, és difícil...

Pau: Perquè realment.... penso que potser hauríem de fer un reset i començar... no ho se... potser una mica de més enbaix per construir algo mes sòlid. Que no dic que no sigui sòlid el sistema d'avui en dia, eh? Però objectivament i subjectivament hi ha moltes coses a millorar...

Vinyet: Si, si, si...

Pau: I segur que de les propostes que faríem, també hi hauria coses a millorar... Vull saber les teves propostes de millora.

Vinyet: (entre riure) bueno... home jo penso que la prevenció es la bàsica, eh? La prevenció és la base... si no ... intentem jo cada vegada... jo he canviat molt d'equips... perquè soc així, un cul inquiet.... l'objectiu que em poso amb tots els equips, que l'altre dia ho vam parlar amb aquests de Manresa, és tutelar el mínim! **Mínimes tuteles! Intentar mantenir en el nucli, o en el seu entorn al nen... per això famílies extenses etc,** no? Però la prevenció és la base, no? Però la prevenció, que passa? **Tots els governs ho diuen, es juntar molts diners en un lloc que veus els efectes al cap de molt de tems... si els veus...** perquè de vegades hi ha tants imputs que no els acabes de veure mai... llavors això pocs governs ho fan... o han de ser governs molt rics... com diuen aquests del nord...

Pau: Parlàvem també amb en Marc, que per exemple, el països nòrdics, la capacitat econòmica que tenen és molt diferent i que poden invertir molt mes en prevenció i no han d'invertir tant en el després.

Vinyet: Clar...

Pau: això ho vam estar parlant... però per la seva capacitat econòmica...

Vinyet: Es que es això... cada país es diferent... no? Llavors aquí que som un país de, ja ho veiem no? De molt de transit, amb molta gent, molt acollidors amb tothom, no? Tenen dret a la salut pública, no? Està molt bé... vull dir es un país que gastem mols recursos amb la part social, sanitària, educativa, de les persones... Clar invertir mes en prevenció, doncs és difícil que ho fàcil els governs, que ho fan ,eh? Llaors aquesta inversió passaria per això, per tenir més mitjans a

territori, no? Molta connexió amb els recursos que son l'escola, els serveis socials, perquè no tothom va a serveis socials ja, hi ha famílies que no hi ha anat mai i tenim els nens tutelats... els recursos que tenim a territori... muntar més escoles de pares, grups de pares,... això ho intenten bastant... ara els municipis fan moltes xerrades... jo com a mare ho he viscut també i a Sitges... però més... promoure-ho molt més. Crear grups de pares a les escoles... sobretot a les petites infàncies, els grups de pares contínuament estan amb el Whats App que si avui hi ha cole, no hi ha cole, vaga, no se que, bueno doncs grups de pares també... però bueno, has de partir també de la voluntarietat dels pares però bueno muntar... jo que se... activitats divertides, coses que també els professionals poden anar veien... el SIS. Aquests sistema del SIS, que és important en el territori... però no fer només activitats pels nens que serveis socials ja veuen que tenen problemes. Fer activitats obertes primer per socialització, i després també per captar que veus coses que... xarxes... informals que es poden anar formant entre famílies... la prevenció. Un cop això ja no... bueno hi ha cassos que per molta prevenció que hi hagi bueno, s'ha de tutelar... llavors que passa amb aquests pares que dius tu, que es el que et preocupa que es el teu objectiu d'estudi... emmm és el que diguem, aquests pares han tingut les seves vivències... això no es canvia d'avui per demà... això ha de ser molt conscient l'administració, ha de ser molt conscient el professional que esta allà... perquè donar-li a la pedra i donar-li a pedra tots els professionals que vinguin però han de ser conscients d'això. I la pròpia família... el nen... "vostre"... no? Jo que se faig uns exemples, si has d'estar aquí al nivell i esta vostè aquí a baix (posa les mans en paral·lel una per sota de l'altre)... clar això son anys de diferencia... i dilsi d'entrada... ser molt clars amb la família també...que de vegades parlem d'una manera també que per n.... es que lu que se li ha de dir es tan gros que prefereixo disfressar-ho... no, no, jo penso que lu millor es ser "clarito". No?... parlar-los clar... als abusadors i als maltractadors greus dilsi "clarito" que els professionals no veiem que aquell nen no hagi de tornar amb vosaltres mai més ja ho dirà un jutge això, però jo ho tinc claríssim senyor meu... no se dir-lo clarito... perquè vostè li ha fet tot aquest mal... i vostè potser el va parit de patit i clar.. clar també falta treball terapèutic però no es pot fer si la persona no... no te intenció de canviar. Perquè simplement van allà a complir... clink, clink... però bueno crear grups per pares tutelats, perquè se t'ajunten per anar contra la DGAIA... però bueno, crear-ho per terapeutes professionals que sàpiguen portar grups i treballa entre ells aquestes mancances que tenen que moltes son compartides que un potser ha arribat a entendre que allò no 'ha de fer... i pot ajudar a l'altre persona... perquè t'ho diuen diferent quan estudien junts... s'ho expliquen a la seva manera i s'entenen mes e no?

Pau: Si... la comunicació entre el grup d'iguals...

Vinyet: Exacte... pos crear grups d'iguals en aquest sentit... però bueno això els professionals també ens hi hem de fer. Hi ha professionals que estan molt acostumats a tenir una taula... a tenir un despatx i l'altre allà que esta mes lluny, que no et tocarà,... que de vegades fan pudor les persones bueno, per molts circumstàncies (riure) però vull dir-te.. poses una distància, i de vegades aquesta distancia professional te l'has de passar pel forro perquè la persona entri i ho entengui... però això son anys de treball

Pau: trencar la distància per això que comentaves del vincle, de la confiança... tot això no?

Vinyet: Clar... sinó jo no ho veig... es difícil

Pau: llavors també, parlant amb en Marc, també una cosa que em va dir, com a proposta de millora va ser com, fer més pública aquesta feina que feu, per trencar estigmes, per que la gent conegui què feu... Creus que també seria un punt de millora? Així els serveis no estiguessis tan estigmatitzats... Ell per exemple em deia que els hi deien "los quita-niños"...

Vinyet: Si...

Pau: I tot això no deixa de ser un estigma i que els hi donaven més diners per cada nen que s'emportaven...

Vinyet: (entre riures) si home... Milionària seria....

Pau: Clar això son estigmes... creus que si es trenquessin aquests estigmes podrien ser més accessibles els serveis, com serveis socials relacionant-ho amb tot el tema de prevenció?

Vinyet: Segurament.. segurament... es una bona idea aquesta que heu dit amb en Marc... Clar mira, jo per exemple, jo tinc un pare de (informació personal innecessària), i jo a les tardes e vaig a veure... i jo li explico coses molt puntuals, anècdotes de despatx, xorrades que ens passen de despatx, no dels casos, eh? Però clar, ell algo capta del que fem... diu "ostres nena però tota aquesta feinada que feu tots aquests nens que teniu en centres i no teniu famílies i ara venen els ucraïnesos i tothom els vol i tal... però es que això la gent no ho sap"... ho tindria que saber perquè feu molt bona feina, saps? **Llavorens jo també ho veig per aquí, de fer com una promoció del que fem,** però vam sortir una vegada a la tele, no se si t'encordes, fa poc, ens van deixar verds... però ens van deixar d'inútils cap amunt, a la DGAIA.. als professionals que hi treballem... va ser horrorós aquell programa de tv3... jo no se ni com va poder sortir, però bueno... llavors, clar, si aquesta visió de "roba-niños professionalitzats" que volem famílies perfectes, quan no existeixen ,... si que hi ha aquesta imatge, no? I les mateixes persones... clar ells no volen ... quan estàvem al centre i el nen tornava a casa i l'havíem d'acompanyar uns dies al cole, al centre

anava amb un distintiu, a la furgoneta... doncs els pares ens van dir que preferien que el nen no anés al cole perquè no volien que els altres pares veiessin que el nen arribava amb la furgoneta de la direcció general... ho vam muntar diferent... però tenien raó... llavors si que es tindria que promoure d'alguna manera... mira la DGAIA amb això sempre ha sigut una mica cagada... fa temps els ... que ens va passar... ens estaven deixant verds per webs d'aquestes, no? Per FaceBook aquests pares tutelats... bueno. Jo vaig parlar amb un Guardià Civil i bueno i nose de que parlàvem i ens teníem que ajuda i aquest senyor m'ho va dir "escuche, que yo estoy al caso de la imagen y estan atentando con la imagen de la Direccions General en esta web, perquè no posen vostès una denuncia" i dic a doncs tens tota la raó... i el senyor diguent-m'ho... No pot estar penjat perquè atenta contra la feina d'una institució etc...no? ho haig passar als caps i allà se quedo... vull dir.... clar, si nosaltres mateixos, no t'ho dic pels caps, però si nosaltres mateixos no intentem vendre'ns be... i anar contra aquestes coses que ens diuen que no son veritat... que es la seva veritat però no es tota, no? I a de mes si et danya la imatge i tens tot el dret a que això ho treguin i ho farà la policia doncs fem-ho, no? Però vendre una mica la feina que fem, no? Vendre també que son moltes les famílies que no sabem cuidar els nostros nens, perquè els nens no venen ni amb una barra de pa sota el braç ni amb un manual d'instruccions, no? Clar, i a mes cada nen es diferent i cada pare s'hi relaciona diferent i la vida no es fàcil... si això ho intentéssim fer com una cosa que es de tothom perquè tothom li passa... jo treballo i tinc una nena, la meva nena també (riure) no es un camí de roses l'educació d'un adolescents, no? I si a sobre tens uns models distorsionats, erronis perquè no... son els que has tingut, doncs vas a bufetades, no?(riure) llavors hem de ser conscients que ens pot passar a tothom, el tema salut mental,... i algun dia se ten pot anar la olla una mica mes del compte i arrearle a la criatura... però pot passar amb tothom, no nomes una família especial "la que arrea a los ninos". No? Ni es una família especial que te negligència continuada i que no fa res per les criatures... i prioritza el seu benestar... quantes famílies tu no tens, que tu ets molt jove, però jo tinc molts pares pel mon que prioritzen el seu benestar per sobre de la criatura i nosaltres això es un indicador mes per retirar els nens... i això és una cosa general, publica i notòria que passa... ni be ni malament, però passa... per tant és de tothom compartit... no? Doncs això son coses que la Direcció General podria dir... podria promoure i fer mes normalitzat... i dir que tothom... jo penso que tothom està en aquest llinar de salut mental si, salut mental no... desemparament és una altra cosa eh... per tant normalitzar-ho una mica és una bona idea... i dir que de vegades doncs bueno, això... que és una cosa com... no és una herència, si que els models son apressos, i la manera de relacionar-nos ve apresada i que de vegades no ho fem bé...

Pau: és un model cronificat allargat al llarg del temps i desitgem que canviï...

Vinyet: clar, però és la teva normalitat, per tu és normal... moltes coses pensem que és normal i després vas mirant i vas el món i dius ostres això no és normal...

Pau: Clar... fins d'aquí a que trobem un model canviat... hem d'entendre d'on venim... però hem de ser conscients de que ha de canviar. Hem de ser conscients d'on venim, hem de contextualitzar en la història... hem d'entendre d'on venim per saber on volem arribar... estem en un moment de canvi que, penso, que no s'ha completat encara...

Vinyet: clar... i moltes coses potser portaran tota la vida i encara no ho veurem nosaltres... però hem d'anar cap aquí... **llavors promoure i fer més visible la feina que fem però també aquesta necessitat que tenen aquests pares no són tan rares, ni són uns pares tant rars ni els hem de crucificar a tots...** perquè molts fan el que poden perquè no saben fer-ho 'una altra manera... o fan el que poden per la salut mental que tenen o per la discapacitat... o el que sigui, vull dir... clar, per molt mal que li hagin fet a aquella criatura no el pots crucificar a aquell pare... perquè tampoc ajudes al nen... saps?

Pau: Bueno, respecte això que deies de... a mi em va molt bé que em diguis tot això dels estigmes... de trencar-los, de valorar la vostra feina, de... segur que se us han tirat a sobre per ser la DGAIA... això també està bé per poder-ho incloure jo en el meu treball... això també serà una manera de poder-ho més públic, no? A mi també m'agrada que em donis la teva visió perquè és una manera de que tu, indirectament, puguis plasmar-ho en algun lloc. I aquest lloc és el meu treball!

Vinyet: Clar, doncs sí, és veritat això!

Pau: que també per cert, si no et fa res, recordes on vas veure això on us posaven verds? Perquè segurament també em pot servir per....

Vinyet: La pàgina web aquesta? Fa anys... però ara hi ha un altre Face, però jo ja no hi entro... però segueixen havent-hi pàgines de FaceBook de pares tutelats, bueno de pares que tenen nens tutelats... n'hi ha alguna molt bèstia, però jo ja t'ho buscaré perquè allà a la feina si que saben els noms de la associació... perquè van penjant coses aquí i et van deixant de l'alçada d'un campana... però allò que era una cosa concreta... que aquell senyor estava molt esverat...

Pau: Això també em va bé. Perquè així també em va bé tenir l'altre visió i conèixer les dues visions, així posar-les en comú, al cap i a la fi. Ni uns són tant bons, ni els altres són tant dolents...

Vinyet: pot ser t'aniria bé poder parlar amb ells la veritat...

Pau: L'EAIA no ho fa tan malament, segur que no... i ells segur que tampoc son els millors pares del mon.... i a l'hora de triangular la informació, també m'aniria molt bé conèixer la contrapart i em va molt bé que m'ho diguis...

Vinyet: lu altre era un programa de tv3... no el 30 minuts, però un d'aquests... que fan documentals... van fer-ne 2... els nens tutelats i els nens amb família... però bueno... allò va ser espantós... però es una cosa concreta... això no... però lu altre si que t'ho buscaré perquè d'associacions de pares crec que n'hi ha 2... jo crec que t'aniria bé... jo crec que estan al FaceBook... li preguntaré a la meva jefa, que segur que ho sap... perquè n'està fins la pipa... a veure, entén-me... hem d'anar hem de donar resposta contínuament.... saps?

Pau: i us estan atacant contínuament m'imagino...

Vinyet: però bueno també fan el que els hi toca... però el que no s'entén és que la DGAIA no es defensi mai... a veure es defensi.. potser no es tracta de defensar... no es defensar... però si promoure el que fem conxo...

Pau: bueno, informar del que feu perquè moltes vegades, aquest odi es deu despertar des de la desinformació, vull dir, si hi ha informació i dius això es així pel següent... els altres diran ostres vale o diran més igual, però la informació ja la tenen i poden veure-ho diferent...

Vinyet: bueno, de vegades diuen coses... però ja veus el que hi ha penjat... tu mateix ho has dit al principi... hi ha molt poca documentació penjada... n'hi ha molt poca... doncs podríem penjar més coses... però retallats de memòria de centre amb, jo que se, les activitats d'estiu que han fet amb aquells nens... les festes que fan... un àlbum dels nens perquè els nens que estan que van a una família per primera vegada, perquè aquest nen recordi la seva primera infància perquè recordi tot això... clar, fem molta feina maca... però no es veu...

Pau: Si... nomes es veu el dolent

Vinyet: I de tot això no sen diu res...

Pau: Vale i ja per acabar Vinyet, hi ha una ultima pregunta que diu si vols afegir alguna cosa més, que em pugui haver deixar de preguntar-te que tu consideris important o d'importància per aquests treball que faig algú que comentar o parlar...

Vinyet: no... hi ha moltes coses a dir, però que puguis utilitzar tu pel treball no... et passaré les dades de pares amb fills tutelats i si penso alguna altra cosa si que t'ho diria.. pel mail, que si que el tinc.. i vaja, ens podríem tornar a trobar si ho necessitessis... però bueno... també l'altre companya et podrà dir més coses...

Pau: doncs moltes gràcies per tot Vinyet, la veritat com ja t'he dit en es diferents correus estic molt, molt agraït de poder-nos haver trobat i t'ho agraeixo moltíssim.

Vinyet: Jo m'ho he passat molt bé també molts gràcies a tu per poder donar-nos una mica de veu també als professionals que treballes a la DGAIA i encantada...

(Ens quedem parlant d'altres coses més personals no relacionades amb el treball)

Entrevista APRODEME (Codi A1)

Pau: Vale, doncs ja he començat a gravar, moltes gràcies Francisco per voler participar en aquesta entrevista, en aquest treball que estic fent... gravaré la sessió seguint l'ètica de la investigació, aquesta informació serà transcrita textualment i només s'utilitzarà pel treball que realitzo... no modificaré informació ni faré interpretacions descontextualitzades,...i bueno... per primer m'agradaria que et presentessis i que m'expliquessis qui ets, en quina situació t'has trobat, què t'ha passat i... això, una mica el que em vulguis explicar.

Francesc: Jo em dic Francesc, aleshores.... jo en el 2000 més o menys, 2001, vàrem començar, amb la meva dona, esposa, en aquell moment, vam començar un procés d'adopció, vam adoptar. Vam començar el procés a Ucraïna, em va arribar la revolució taronja, la primera que van tenir, van caducar tots els papers, vam tornar a començar, altre vegades, vam obrir expedient amb Moldàvia... tot això, un calvari que qualsevol persona que adopta coneix bé. Sembla que va ser ahir que van tornar a fer la pel·lícula "adopcion", que explica justament el tema d'Ucraïna, el cas es que finalment el 2006 nosaltres obrim també l'adopció nacional, a Catalunya, perquè s'obre, ens apuntem i s'assignen una nena que encara no havia fet 6 mesos, per tant un bebè total... ehhhh això va ser el 2006, i al 2009 concretament el 12 de març del 2009 em criden a les oficines de l'Administració, de la DGAIA, em diuen que vagi a les 9h del matí amb la nena i tal com entro per la porta, una tècnica l'agafa, se l'emporta a un altre despatx i a mi em porten a un altre despatx i em diuen que ja puc marxar a casa, que el tema s'ha acabat i que ja s'ha acabat. Ehhhh... era un procés d'adopció, portàvem 3 anys amb la nena, però com era una nena, que era un cas claríssim d'adopció, no hi havia família biològica responsable... bueno era un desastre la família... un cas molt clar d'una nena per adoptar, nascuda a Catalunya, a Sabadell, i va ser una retenció hospitalària, això que fa l'Administració després del part, la mare renuncia o tal i es veu que jurídicament, això als jutjats es complica. Vam fer la inscripció en el moment adequat... era un tràmit purament burocràtic. A afectes pràctics, no hi havia cap conseqüència, la nena anava a escola amb els meus cognoms, nosaltres viatjàvem... no hi havia repercussió de cap tipus, jo no li donava cap importància, bueno doncs quan arribi el paper pues ja arribaran, no? El paper no va arribar i es el que va permetre, per tant la nena continuava tutelada per l'Administració, i es el que va permetre a l'Administració fer el que va fer... El tema està en que entre el 2006 que ens donen la nena, i el 2009 que ens la treuen, bueno, totes les parelles evolucionen, i la meva dona i jo ens separem. Una separació amistosa, amb dificultats per descomptat, però ella es va quedar a viure en el pis que teníem, però en fi, tot be. Els informes de l'Administració, amb la separació eren positius o molt positius, te'ls podria enviar. Diuen "la nena asume la separación de los padres, los referentes se mantienen..." en fi, era un

procés de cara a la nena, els nens tenen molta més capacitats d'assimilar depèn de quines coses que els adults, la nena era la més feliç del món, ella presumia que tenia dos casetes, la del papa i la de la mama, quan les seves amigues només en tenia una, ella en tenia dos, es a dir, amb aquest tipus de naturalitat, però ens separem, no formalment, ens separem però encara no fem cap tràmit de divorci ni res, per no entorpir el procés d'adopció. L'Administració es troba en un problema, perquè per adoptar una de dos, o ets matrimoni, o parella de fet, o ehhhhhhh o si no, no, no, no, no hi ha la figura d'una parella separada que adopti. Jo li explico a l'Administració, a veure, nosaltres formalment no estem separats, per tant cap problema, bueno formalment si, però no, però si però no,... total que es troben en una situació que no saben com resoldre i aquesta nena decideixen que es tanca el procés, repeteixo la nena ja tenia 3 anys i mig, 3 anys i mig és una època molt important en la formació de un nen. Hi ha moltes capacitats, actituds, emocions.... no només la part pràctica de dormir, menjar, i tot i això, moltes més coses es conformen justament en els 3 anys... bueno pues això l'Administració no li importa i decideixen que agafen a aquesta nena i li donen a una altra família. I aquell dia, el 1 de març jo no la veig mai més a la nena aquesta. Davant una situació com aquesta, bueno... imaginat, a tots els efectes era la meua filla, evidentment... i ella em deia papi i tal, la situació més normal del món... jo clar, en aquell moment, quan surto, jo estic una hora intentant dir a 4 tècniques de l'Administració, 4 tècniques, 3 de les quals era el primer cop que les veia. Cap de les 4 coneixia a la nena, ninguna coneixia a la nena ni havia parlat amb la nena mai... la referent que portava l'adopció no va participar, la van fer fora, i jo intento explicar a aquestes 4 dones, que m'expliquin el per què, que se m'ha escapat, què he fet malament, i on esta el problema per prendre una decisió tan brutal en la vida d'una nena que te 3 anys i mig, perquè la nena va marxar amb el que portava posat. No va tornar a escola, no va tornar a casa seva, no va tornar a per la seva roba, les seves joguines, els seus records,... tot això ho tinc jo encara, la seva roba la seves joguines els seus records de 3 anys bueno tot això no importa. Comença de 0. Jo intento explicar que què passa i la resposta és nosaltres som els responsables de la nena, nosaltres pensem que fem el que hem de fer i punt. I no aconseguixo cap motiu, cap explicació per poder debatre... jo surto d'allà, doncs, pots imaginar-te no? totalment desconcertat. Amb la sensació... jo he explicat moltes vegades com si estigues passejant amb la nena i vingués un autobús i se l'emporta, com l'accident aquest que va haver-hi l'altre dia a l'aeroport. De sobte desapareix i dius que ha passat aquí no? Que es esto?... i començo, ara que faig? Amb qui vaig? A dir que això no pot ser? On hi ha un jutge que em digui eh tal... i començo a adonar-me que començo a adonar-me que la mateixa tarda, això va ser al mati, la mateixa tarda, la meua ex dona és advocada i treballava mira, a més treballava amb temes de menors i tot això i i la fiscal de menors la coneixia, la fiscal de menors ens rep la mateixa tarda... estem més de 4 hores

davant de la fiscal de menors... en aquell moment. Ens fa preguntes i preguntes i fa un informe i diu una cosa que a mi ja se'm comencen a encendre totes les alarmes, no? Diu, anem a fer una compareixença ja, la farem la signareu i la presentaré a l'Administració, "perquè no vull que apareixin papers nous a partir d'ara". Clar jo començava a no entendre res, com... justificar a posteriori una cosa que se suposa que... tal. Bueno doncs fem tot això. Primer de seguida me n'adono de que, de que, bueno primer començo a buscar i de seguida, en aquell moment en el 2009 en el FaceBook i les xarxes d'aquell moment, començo a conèixer casos de gent que li estan passant coses semblants, igual no, però coses semblants, no? I trobo una gent a Saragossa, a València,... no? I un dia decidim trobar-nos, ens trobem tots, i compartim les experiències i de seguida **ens adonem que tenim un sistema que si passen aquestes coses, es perquè poden passar, perquè el sistema esta muntat perquè passin aquestes coses. De fer, en la denuncia col·lectiva que anys més tard vàrem presentar contra el sistema, era una denuncia per prevaricació contra els tècnics, els directors generals de l'Administració perquè estaven obligats a prevaricar.** Prevaricar es fer coses injustes però es que la llei els hi permet fer això, per tant si tu fas una cosa injusta, estàs fent un delict de prevaricació. Apart d'això, jo començo un procés que, a hores d'ara, encara el continuo, aquest matí he estat parlant, parlant, per mail, amb el director de l'ICAA per exemple, aquest matí. Jo des d'aquell moment faig un procés que és la única via que jo tinc, la única via que hi ha per revertir aquesta situació, que és el que passa amb qualsevol família, es anar davant d'un jutge. Hi ha dos vies, l'Administrativa o davant d'un jutge. **L'administrativa no te cap sentit, perquè jo aniré davant del que m'acaba de treure la nena,** aleshores, bueno si, vaig anar eh, vaig anar 50 mil vegades a 50 mil reunions, amb tots els directors generals i sumsumcorda... però ja se que és una via molt difícil perquè estàs davant del que te el poder per fer el que ha fet **això no va enlloc.** I davant d'un jutge, es l'altre via que hi ha. I vaig davant d'un jutge. Davant d'un jutge és un procés llarg, costos, no només econòmicament, a tots els nivells... el jutge intervé per primera vegada quan ja han passat més de 6 mesos, la decisió aquesta, és la primera notícia que te... un jutge que agafa l'expedient el veu primera vegada i en l'àmbit civil, té al davant a l'administració, tota poderosa, l'administració te tots els recursos del mon, i a l'altre, te a un ciutadà, un individu, jo en aquest cas. És una "lucha desigual", el dret civil no està pensat per això. El dret civil està pensat per dos iguals, es discuteixen i el jutge decideix, però no perquè un s'enfronti a l'Administració... i fem un judici en dos parts, que son en total 11 hores de judici, sense parar eh. Son 6 i 5 hores... el ... la jutgessa, era una dona, la jutgessa veu coses rares, perquè ami em deixa presentar tots els testimonis que jo sol·licito. Normalment un jutge deixa 2, 3 testimonis... a mi em va deixar 11! 11, entre ells la directora de l'escola, la conductora de l'autocar del col·legi, companys de feina, psicòlegs que jo portava com a perits, metges,... en fi, tots els testimonis que jo tal, i també cita

a declarar a tots els tècnics de la DGAIA i de l'ICAA que han intervingut en el tema aquest... El judici després te'l comentaré, perquè és molt interessant però jo començo a veure que el jutge es troba en un problema... l'Administració... tothom pensa que està per fer les coses bé. **Ningú pensa que està per robar nens ni per putejar.... i es així en principi...** clar té a tota una administració que està diguent que aquest senyor no pot ser pare d'aquesta nena i té a un senyor que sí, que tot el que m'està diguent, totes les proves, no hi ha res que si hagués hagut algun element que, jo que se, que era drogoaddicte, alcohòlic, ludòpata... jo que se, doncs això s'acaba de seguida i s'ha acabat el tema, no? Però no hi havia cap element de res... la jutgessa es troba davant, això ho va dir ella, davant de la situació més difícil de la seva vida, perquè clar, ella veu que ha de prendre una decisió, però si prenc una decisió a favor d'aquest senyor, m'estic carregant la feina de l'Administració.... i no s'atreveix... i jo perdo el judici, a partir d'aquell moment jo continuo tot el procés, vaig a l'Audiència, allà torno a perdre perquè... una vegada perds el primer pas, diguéssim, el judici principal, ha d'haver-hi un element molt escandalòs, molt de formalisme i tal... jo arribo al constitucional i arribo a Estrasburg... tot aquest procés ja pots imaginar que van passant els anys... en paral·lel obro una altra via, "por lo contencioso-administrativo" contra el col·legi de psicòlegs, perquè jo presento una queixa davant del col·legi de psicòlegs on jo faig preguntes, és a dir, escolti senyor psicòlegs, l'Administració, els psicòlegs de l'Administració estan diguent que aquesta nena té síndrome de hiperlactavilitat que deien que la nena tenia, em poden explicar que és això? Clar, jo m'havia assessorat abans, jo sabia que aquest síndrome no existeix, es com tenir tos, aquesta nena té tos, una cosa es tenir tos i l'altre és jo que se, tenir càncer de la gola, no se que... no, no, no,... doncs com aquesta jo faig com 4 o 5 fulles amb preguntes, totes, totes preguntes... clar estic anant contra un col·legi de psicòlegs, contra les col·legiades del col·legi de psicòlegs... i el col·legi de psicòlegs veu alguna cosa i obre un expedient sancionador. Obra un expedient sancionador contra les tècniques han pres la decisió... contra les que són psicòlogues, les altres tenen altres titulacions, una era no sé, com que són psicòlogues i puc anar contra elles en el col·legi, doncs vaig. Obre un expedient sancionador i resulta que hi ha eleccions en el col·legi, entra una junta nova i es de l'altre costat, de l'altre color. La gent aquesta que jo estic denunciant entra a la junta de govern i curiosament l'expedient aquest desapareix, es tanca, desapareix... jo torno al jutge, torno a un contencions administratiu, un altre, que són llarguíssim "y es lo mas pesao del mundo, es una cosa..." i el jutge descobreix que han desaparegut actes del col·legi, imagina't, eh. El jutge diu, col·legi de psicòlegs, on estan aquestes actes on s'obria un expedient... bueno tot això és un procés llarguíssim que jo el faig perquè, per sort, jo tenia la capacitat per fer-ho, la capacitat econòmica, perquè això és un "congo" de diners, i de temps, jo tenia una feina que em permetia administrar-me el temps si tenia que marxar a una reunió a les 11 doncs marxava i després ja ho feia. Jo

hagués treballat en qualsevol altre cosa i segurament no hagués pogut fer tot això. O si no hagués estalviat uns diners pel futur no m'hagués pogut dedicar a això. És a dir, jo en aquest sentit soc un privilegiat. I en aquest procés, això son el 4.. la retirada al 2009, als 4, 5, 6 primers anys, jo continuo reclamant que la nena torni amb mi, però de seguida començo a fer una reflexió, i és la trampa de l'Administració, si ara un jutge, Estrasburg, per exemple, em diu que vale, que jo tenia raó, que la DGAIA i l'ICAA ho ha fet tot malament i que jo tinc raó, el que dirà a continuació serà, però aquesta nena, com ja porta 10 anys, 11, 12 amb una família diferent i està bé, que jo se que està bé, no li farem una altra vegada la "trastada" de portar-la cap aquí, no? Clar, jo això ho assumeixo, pots imaginar el que costa renunciar a això, però jo com que tinc molt clar el que és el primer, que es la nena, es diu Maragda, ara li han canviat el nom i li diuen Esmeralda, "lo han castellanizado solo para diferenciar..." nosaltres li diguem Maragda i ells li diuen Esmeralda, bueno és igual... i, clar, jo canvio el meu discurs i dic la meva petició, jo dic, molt bé aquesta nena està avui, amb la família aquesta, després resulta que és una família del sistema, és una de les famílies de les 3 o 4 famílies grans, multinacionals que hi ha de la gestió de menors, la segona més potent de Catalunya, doncs son ells, un senyor i una senyora... Ehhh va amb ells, la nena. És a dir, es salta tots els processos d'adopció i de tal... s'ho salta tot, perquè son persones del sistema, diguéssim, no? I jo els hi dic, molt bé, que estigui amb vosaltres, però jo vull ser algú en la seva vida... jo vull poder explicar-li que, durant 3 anys i mig, va viure amb mi. Jo vull trucar-la per Nadal i felicitar-la, pel seu aniversari, jo se que, veure-la , jo que se, una vegada a l'any, el que sigui, poder parlar... poder dir-li tu no vas ser una nena abandonada, jo no et vaig abandonar, perquè ella, el que te a dintre, això m'ho han dit molts psicòlegs, és la por a l'abandonament, és aquesta nena, que era la mar de feliç, nosaltres pujàvem les escales de la DGAIA fent plans pel cap de setmana i estaven discutint si aniríem aquí, aniríem allà, a veure els "patitos", no se que, i de sobte, aquest senyor que tant l'estima, desapareix. Això general un trauma molt fort... genera una resistència que després alguna directora de l'ICAA m'ha dit que a ella li va passar lu mateix, que és una por a l'abandonament... si aquest senyor que tant m'estima m'abandona, el dia que lla tingui un novio, o es casi o el que sigui, m'estima molt però que no m'abandonarà també? I aquests amics que, que no m'abandonaran també? O sigui, la por a l'abandonament... això esta diagnosticat, existeix. Jo no vull que aquesta nena tingui això, jo vull dir-li, bueno explicar-li tot el que va passar i dir-li que jo vaig ser un tiet, un.... que ara agafar aquesta figura... això vol dir que l'Administració estigui disposada... jo m'he significat molt crític amb l'administració... no se si has vist la compareixença al parlament de Catalunya. Mira-la que esta a la web. Hi ha dos webs, esmihija.es o eslamevafilla.cat. Jo vaig comparèixer a la convenció d'infància del parlament de Catalunya, em van donar, davant de tots el diputats, i vaig explicar tot el que vaig voler. I ho vaig explicar sense cap problema, tot el que pensava del

sistema, no? Jo he fet el dossier de premsa que hi ha la eh, hi ha més de 200 intervencions. A televisió es van fer els documentals aquets del Sense Ficcio a fer el documentals i un debat directe , que va generar un enrenou que no et pots ni imaginar, el cacau que es va muntar, es va rebotar el sistema, que què era això i tal, no? O sigui, jo m'he significat molt crític contra el sistema. Clar, els tècnics de l'administració, alguns, no tots, però alguns, els que manen de veritat, que no son els directors generals, els tècnics que porten tota la vida allà... mira et donaré una dada, des del 2009, a la DGAIA hi ha hagut 7 directors generals, 7.... no aguanten, no, no, quan volen canviar alguna cosa ve el sistema, els tècnics que em van treure a la nena, aquests son els mateixos des del 2009, eh... deixaran de treballar quan es jubilin, no abans, no? Eemmm, bueno i jo tinc un problema davant de l'Administració, perquè m'he significat per la crítica, però jo entendria, jo, jo... crec que el benestar de la nena aquesta hauria d'estar per sobre de tot això, perquè no hi ha cap problema, per la meua part, no hi ha cap problema personal, de que jo tingui odi cap als tècnics que van signar no se que... em dona el mateix, o sigui, el meu interès és un altre... i després estan els pares acollidors actuals, els pares actuals, que son persones del sistema integrades en el sistema, amb les quals jo encara no he pogut parlar, no em deixen parlar... no volen, no volen... i jo els hi dic, escolta que jo tinc fotografies de la nena, jo tinc joguines, jo tinc records... que no els voleu, tot això? Que no voleu que us expliqui tot això? Que no és cap mal, parlem els adults, sense la nena al davant, per descomptat... però no volen, no volen. Bueno, per la raó que sigui, jo suposo que... a mi m'han dit més d'una vegada que si haguessin sapigut tot el que venia a sobre, segurament haurien actuat d'una altra manera, perquè jo a partir del 2009 començo a moure'm en molts nivell... i un dels nivells és formar l'associació aquesta, APRODEME, perquè comencem a detectar cassos i cassos i cassos, en aquest moment som més de 1.000 famílies APRODEME, 1.000, en tot l'estat, eh... perquè, bueno perquè els sistema, tot i que està descentralitzat, les competències, son pràcticament totes de cada comunitat autònoma, però l'estructura, els vicis, a mi em parla un de, jo que se, de Galicia, i diu el mateix que si em parla un de Catalunya, perquè el sistema està molt calcat, no? I bueno, aquí està la meua lluita de denunciar i lluitar perquè aquestes coses no passin... lluitar per un sistema diferent... un sistema que, i entronca amb lo que em deies al que em deies al principi, de la teva... la teva... el teu treball, no? I es que nosaltres tenim un sistema de protecció que... treballa molt bé la intervenció. Sap intervenir molt bé, quan detecta que un nen o una nena estan en perill, tenen tots els mecanismes activats per anar a l'hospital i fer una retenció, per anar a l'escola i agafar el nen i portar-lo cap aquí, cap allà... tot això ho te molt engrassat, molt... molt... molt ben definit i ho fa molt bé. **Els que no saps fer l'Administració és la prevenció.** És com si tu vas al metge i li diu, mira que em fa mal el dit i el metge el que fa és tallar-te el dit. Bueno, es el millor metge del mon perquè aquest dit ja no et tornarà a fer més mal, mai més. O

no? T'ha arreglat el problema. Això és el que fa el sistema ara... en canvi un bon metge què faria? Anem a començar per exemple els hàbits, fer-me un anàlisi de no se que, canvii la dieta, faci esport, faci no se que... i si al final hem d'amputar el dia, perquè no hi ha més remei ja l'amputarem, però primer fer tot un treball d'intervenció. Això no es fa! **L'Administració intervé davant de la urgència amb un argument que és l'interès superior del menor, que això i res és el mateix.** L'interès superior del menor, son... és una frase buida de contingut... primer perquè cada menor és diferent i l'interès també. **I a lo millor l'interès d'un menor no és que el treguis de casa seva, encara que la casa sigui un desastre.** Encara que no tingui llum. Encara que no tinguin aigua potable... però l'interès del menor serà continuar amb la família. Això si, ajuda a aquesta família. Mira a l'associació teníem uns avis, jubilats clar, i ella havia estat assistenta social, i els avis ara estaven lluitant per la tutela del seu net, perquè la mare del nen aquest no estava en condicions... bueno un cas perdut... i els avis, que tu els veies i eren senyors amb salut, amb diners, amb perfectament.... bueno doncs no. No els deixaven la nena a aquests. **I la nena estava millor a un centre que amb els avis... segons l'Administració.** Aquesta dona em va explicar un dia en una reunió, jo treballava d'això, jo assistia a les famílies, ara, jo quan una família tenia un problema, jo anava, primer detectava el problema, que és un problema que els nens no mengen be, no van nets, jo anava a casa d'aquesta família, si feia falta un cap de setmana un diumenge,... jo els ensenyava, els hi deia que havien de fer, jo els acompanyava a passejar, mirava de no se que... és a dir, estava a sobre de la família. I va dir, només una vegada en la meua vida, una, vaig haver de fer un informe diguent aquest nen ha de sortir d'aquesta família perquè esta en perill... la resta ajudava a la família... eren casos que es podien solucionar... evidentment hi ha cassos extrems, hi ha cassos o vas ara mateix, en 5 minuts o al nen aquest el maten... i això el veiem per desgracia, com que té molt morbo i tal... surt a la premsa de seguida i això serveix d'escusa als tècnics de l'Administració per dir, si no actuo i passa alguna cosa què? De qui serà el problema? Serà meu com a tècnic que no he detectat que anaven a matar el nen demà passat. Doncs jo tallo per lo sa, no? No se si vas conèixer el cas, o has tingut referencia del cas de la nena Alba? La nena Alba va general un enrenou brutal a Catalunya... això va ser el 2004, 2005, 2006, poc abans de la meua experiència, no? Alba era una nena víctima de maltractaments. Una nena que li fotien unes pallisses tremendes, aleshores hi ha una descoordinació total entre DGAIA, mossos, jutjat, metge que no se que... ningú s'aclara, agafen al pare biològic, el posen a presó, no era el pare biològic, era la parella de la dona, no se que... total aquesta nena ingressa gairebé molta, en un estat vegetatiu tota... comença a rascar les coses, i surt que hi ha hagut una descoordinació total, que hi ha hagut un problema de l'Administració total... què passa en aquest moment? **Que el pèndol se'n va a 'altre costat. I a partir d'ara, quan detectem el mínim problema, però ull, el mínim problema és una trucada**

anònima que diu ei el meu veí li pega a la nena, pum ja venen els de serveis socials, ei que no se que, pum ja intervenen. Quan hi ha el mínim indicatiu, l'Administració actua. Agafa el nen i se l'emporta i diu després veurem. Jo estic fart de rebre demandes de pares que van a urgències amb el seu nen, perquè té un morató, perquè te un cop... els metges tenen un protocol de maltractament, que si veuen alguna cosa compatible, compatible, amb maltractament, de seguida truquen a la DGAIA i s'emporten al nen. Aquest protocol està molt bé. Però si es fa amb les suficients garanties... però esque els pares que son una mica espavilats, en el moment que estan a l'hospital, em truquen a mi, a un advocat i l'advocat com ja sap com va això diuen, a veure, on esta l'informe del metge, un segon informe d'un altre informe d'un altre metge, un no se que.... i en el 90% dels cassos no hi ha res, no hi ha res... és una lesió perquè els nens es lesionen. Què passa? Que molta gent diu, jo si li passa algo al meu nen no aniré al metge, perquè si te un braç trencar, no? recordo el cas d'una nena que va caure i se li va trencar el braç, doncs li volien treure perquè deien que era maltractament... bueno, és aquest accés de prevenció, de prevenció del tècnic... i en el fons, perquè hi ha una confusió en el sistema, crec jo, entre risc i desemparament... el desemparament és una paraula molt forta... un nen desemparat és un nen desemparat, que està en perill, que no té a ningú... si és petit en perill físic, si és una noia adolescents de 14, 15, 16 anys, en perill de posar-se en xarxes de prostitució, en perill de... estan desemparats. En canvi, una persona en risc és una persona que hi ha coses a solucionar. Una persona en risc, un nen que té un accident amb cotxe i els pares es maten... i aquest nen es queda sol, de qui és, tal? Bueno si està en risc, però no és un nen desemparat, no és un nen que tal, no? Bueno l'administració, risc i desemparament, els confon. I actua sempre per un accés de prevenció en comptes d'agafar a la família i dir, molt bé, a partir d'ara comencem a treballar. I tu que t'estan diguent aquí, que el nen va a l'escola brut, o no menja bé a casa i va a l'escola que s'adorm. Anem a treballar això. I costa molt entendre que un nen que en un centre costa 4.000 euros al mes, o més... tu imaginat amb 4.000 euros s no es podria donar ajudes a una família que en teoria, en una família per pobre no es poden treure nens jo he vist resolucions de l'administració on ho posa, per ehhhh posen disfressat no? no diuen "por pobre te lo quitamos". Diu no té recursos econòmics... i amb 4.000 euros tu imaginat si es podria posar 2 tècnics allà les 24 hores per ajudar no? Aquest és el sistema, no? Costa molt recular, costa molt reconèixer que s'equivoquen. Quan prenen una decisió, ja està pressa, i punt. I un pas enrere mmmmm... jo he vist poquíssims passos enrere i en cassos molt especials de que hi ha hagut alguna cosa molt rara, però el que diuen és, doncs si no estàs d'acord anem davant d'un jutge i que digui el jutge. Clar això és una fal·làcia perquè els família no tenen capacitats ni recursos... pensa que a mi em truca la gent i ... bueno, ho confort tot, i no saben que hi ha un advocat civil que han

d'anar davant d'un advocat i que el procés... no? Per tant, es deixar a les famílies en indefensió total davant d'aquestes decisions...

(Pausa)

Francesc: et passaré un document dos documents. Un de diagnosi i propostes, hem fet un document on diagnostiquem, des del punt de vista de les famílies afectades el que passa, i allà veuran que ens passa a les famílies, que no ens ajuden i no ens escolten. Que hem fet un pla de treball i no el compliré. Que haig de ser bon pare, però que vol dir ser bon pare, no? Que no tinc habilitats parentals, que vol dir habilitats parentals, no? Això amb que es concreta, no? Tu en el document aquest veuran un diagnòstic i veuràs un seguit de propostes per millorar la situació. T'enviaré aquest document i te n'enviaré un altre també que és un documents que em va demanar el fiscal general de Catalunya, perquè la demanda que vam presentar ell va dir bueno, demostrem que això no és veritat, cassos, exemple... doncs és un document que recull un futimen de reflexions però d'entitats com Save The Children, Amnistia Internacional, hi ha jutges, hi ha advocats expert, hi ha gent experta en aquest mon, hi ha testimonis de famílies, hi ha moltes evidències del fracàs del sistema. De fet el document el titulo així, no? Evidències del fracàs del sistema. Diu home, si el sistema funciona bé, no passaria això. Mira hi ha una pregunta terrible, que em fan moltes vegades. Diu mira, jo tinc un problema perquè necessito diners, necessito no se que, haig d'anar a serveis socials, però es que he entrat al FaceBook i a les xarxes i a la web i he vist que l'administració roba nens, treu els nen. I a lo millor algu li ha dit "ni se te ocurra ir a la administracions porque te quinan el niño". És el que passa amb moltíssima gent. A mares víctimes de maltractament, amb una ordre d'allunyament de la seva parella, per si a cas, el nen, que no te cap dificultat, que no te, també li treuen el nen i el porten a un centre mentre s'aclara tot això... aquest tipus de situacions no? Aleshores tu davant de tot això, bueno, pos que fas? Pos està molt fotuda la cosa, està molt fotuda perquè el sistema dona un poder brutal als tècnics de l'Administració, un poder de decidir la vida d'un nen, com es el cas de la meva, la meva cap, jutge, bueno al final perquè vaig anar a un judici però si no arribo jo a posar en marxa tot el mecanisme, no hi ha hagut cap jutge pel mig que digui... l'administració de vegades i segurament a la directora general li hauràs... la directora general, hi ha 3 o 4 reportatges a la web, on m'entrevistaves i feien el Comando Actualidad i algun mes feien reportatges sobre el meu cas i altres i jo els hi deia aneu a la directora de la DGAAIA i pregunteu-li també, pregunteu-li. I jo els hi deia però jo ja se que us dirà, us dirà això i això i això i la directora de la DGAIA diu que no és cert que no hi hagi indefensió, que ells estan controlats, que tot el que fan ho sap el fiscal... això és mentida, quan hi ha una retirada d'un desemparament, hi ha un fax, un paper, però un paper d'un full i mig, només, que diu que aquest nen està en

desemparament i això surt amb un burofax cap a fiscalia. I a fiscalia, no se si hi has anat alguna vegada a fiscalia de menors, tenen al terra, una muntanya de papers que arriben , que no es miren evidentment, perquè ni hi ha cap expedient obert ni fiscalia de seguiment, no intervé el fiscal per res, i el fiscal ja ho sap.... **la directora de DGAIA diu, si el fiscal veu que ho fem malament ja ens ho dirà. I això és una fal·làcia... el fiscal te milers i milers d'expedients a l'any.** Centenars al dia, d'expedients, perquè hi ha un fotimer de situacions no? com es posarà a mirar un cas tan complex d'un cas personal com es el meu no? Perquè el fiscal s'ho miri ha d'estar dos dies... com a mínim... això no ho farà. Ho farà quan la família vagi a judici, posi en marxa la maquinaria, quan hagi passat 6 mesos, 1 any, en una situació on d'entrada, la família és sospitosa, perquè si t'han tret al nen, alguna cosa has fet, no? Quan tot això es posa en marxa, l'administració ha de justificar-ho, ha de fer l'informe. La justificació de l'administració, no se si tindràs accés a expedients, suposo que no, que son confidencials, però estan plens de sospites, de ens ha arribat,... en el meu cas, això jo t'ho podré passar perquè és el meu judici i és públic i això t'ho puc donar, i dir, hem rebut una trucada anònima que diu que parlava de mi "pestes". Clar la meva advocada diu, un moment, què és això d'una trucada anònima, tu imagina't que vas davant d'un jutge i dius escolta que he rebut una trucada anònima que el meu veí és un terrorista. (...) Els informes estan plens d'aquestes coses.

Francesc: **El problema, al final, és que tenim una administració amb un poder brutal perquè canvien la vida dels nens.** I un poder que ha de tenir, jo crec que l'ha de tenir, i l'administració a de poder actuar d'urgència , però amb control. **No té cap control. Ningú controla a l'administració.** (...) Quan una part de l'estat, com és l'administració, té molt de poder, ha de tenir molt de control i ara no el te. **Els informes els fa la mateixa administració, les entrevistes no es graven, ningú pot dir...** Això davant d'un jutge no passa. No pots anar a un jutge i dir-li, escolta, jo sospito que aquesta senyora arriba a altes hores de la nit a casa seva. Què t'està diguent? Que és una golfa, que és una prostituta... o no t'està diguent res, perquè que passa perquè arribi a les 5 de la matinada, mirem-ho, perquè, no? No hi ha cap tipus de control. El sistema judicial si que és un sistema garantiste. Jo puc dir el que tal, puc aportar proves i després el jutge farà la valoració. Estic en igualtat de condicions que l'altre part. Aquí no, el sistema administratiu, no existeix això. Estem en l'àmbit només administratiu. Aquest sistema de rèplica, com en un judici, de jo presento tal o això... no existeix en el sistema de protecció. **Un sistema col·lapsat, on revisen un cas ara i et donen cita al cap de 6 mesos per revisar-lo.** Clar, 6 mesos, en la vida d'un nen és una eternitat.... en la vida d'un adult mira, potser ho aguantem. Però 6 mesos en la vida d'un nen és mitja vida, no pot estar 6 mesos esperant en un centre que els tècnics tornin a reunir-se no? Jo crec que una de les claus és que el sistema... **la decisió de**

decretar el desemparament no la prengué un tècnic de la diputació, sinó un jutge. (...). Exemple en cassos urgents. H ha casos evidents que son la minoria de la minoria de la minoria, això si, molt escandalosos on l'administració si ha d'intervenir i els mossos han d'anar i agafar i aquest nen l'han de treure d'allà rapidíssim sinó el maten. Però traguent aquesta situació d'emergència que tothom entén, i ha de ser així, la resta de situacions... la meva aportava 3 anys i mig amb mi, mira si en 3 anys i mig no hi ha temps de parlar, de no se que... no doncs, d'un dia per l'altre fora i s'ha acabat i aquí no hi ha cap discussió ni res, no? Si era un tema tan urgent, tan urgent, perquè no ho van fer, perquè me la deixen després 3 anys i mig? Perquè no me la treuen quan en portem 3? O quan en portem 2? O quan en portem 1? No, quan portem 3 anys i mig i perquè es van posar amb el tema aquest perquè hi ha la pila de papers, no? **El que estem demanant son garanties de control i garanties judicials en les retirades... estem demanant que es gravin les entrevistes, perquè estic fart de, això que diu en l'expedient no es el que jo he dit.** Mira aquí posa això, això no és el que he dit, això no és el que jo volia dir, ho han posat en contra meva, no? Com es soluciona això? Gravant. Perquè els judicis es graven? Perquè després, mira tu no vas dir això, vas dir això, esta gravat, no hi ha tu tia. Aquí no, aquí estem en l'ambient de l'administració, és un àmbit en principi de bon rotllo, i tots son molt simpàtics i molts simpàtiques i molt amics teus i tal, "hasta que", pum et donen la clatellada... per tant és evident que el sistema de protecció a d'existir i ha de poder actuar i te una feinada per endavant. Perquè jo de vegades quan dic que a l'administració ha de ser un jutge el que decideix, s'ho prenen com una amenaça, ostres em treuen el poder, que faré jo, em quedo sense feina.... mira que no teniu feina els que us dedicareu a això la resta de la vostre vida, mira que no hi ha coses a ajudar, millorar,... encara fan falta més recursos i més de tot, no? **Encara fa falta repensar el sistema...** no se si ho saps però el 80% del sistema de protecció està privatitzat, es privat. L'administració traspasa a fundacions que s'associen... com les multinacionals aquestes, hi ha els aglomerats que hi ha molts centre molts no se que controlats per la mateixa persona, per descomptat, privat. Clar una entitat privada, clar és un afany de lucre, , hi ha sous, no? Vol uns beneficis. Després vindrà l'ajuda al nen i tot això, no? I bueno, les queixes dels treballadors dels centre i tal, públics, els privats si protestes ja saps que passa... bueno ja les coneixes, estan tot el dia a la premsa queixant-se i tal... és a dir, **hi ha molta feina a fer que veritablement ajudi al nen i ajudi a les famílies...** i si anem a aquesta visió de dir que un jutge signi el desemparament, que això no fa falta un procediment molt.... davant d'una situació d'emergència... vas davant d'un jutge, ho poses tot allà sobre i el jutge decideix. Això que et dic es fa... mira, la llei es va canviar per tema de... la llei de menors es va canviar pel tema del segrest internacional de nens (...).en un cas d'aquest la llei diu que en un temps de 24 hores, clar aquest nen està marxant a un altre país i la policia ha de mirar el passaport, i un jutge ha d'emetre una ordre en 24 hores diguent aquest

nen no ha de estar aquí, ha d'estar aquí... els protocols existeixen... la voluntat cap ni una... l'administració quan senten parlar de que ha de ser un jutge... clar, la primera cosa és... sabrà més un jutge que nosaltres, que portem la vida estudiant i som experts, no? I ningú diu... no és entendre el tema... cadascú ha de fer la seva funció... per aquesta regle de tres no hi hauria jutge, perquè un jutge determina temes econòmics, emmmm el que sigui, no? I no és un economista ni un no se que... és una persona que està preparada per prendre decisions. Un jutge si, en un procés contradictori, on cadascú diu la seva i ell decideix. L'administració no, els tècnics de benestar social estan preparats per ajudar a les famílies, als nens, per posar en marxa el protocols que vulguis, per intervenir d'urgència si s'ha de fer... però no per això. Per sort cada vegada son més les veus que això ho estan declarant... fa anys un diputat del parlament de Catalunya, ho va demanar. (...)

Francesc: Això no treu que, jo estic convençuts de que la gran majori dels tècnics de l'administració, els tècnics de base, fan un treball increïble, i fan un treball digne de... molt difícil, que es enfrontar-se... jo coneixo moltes famílies d'aquestes i coneixo menors, i se que no és gens fàcil treballar moltes vegades, son situacions desesperants... però per sobre d'aquesta capa de tècnics, hi ha una capa intermitja de tècnics de no se que, cap d'adopcions i acolliment, cap d'acolliment i adopcions, cap d'adopcions per reforçar l'acolliment... tots son cap que porten tota la vida allà i que tenen determinats criteris, i son aquests. Senyor tècnic deixis de torneries, aquest nen fora, aquest cap aquí, aquest cap allà. I firmen. I després hi ha una directora general que bueno, que això ho deixa anar i no es fica... bueno perquè en definitiva, un director general no es fica... està perquè el seu departament no surti a la premsa massa, i la DGAIA deunidor... i estan tot el dia... es motiu d'això, no? Però és molt trist veure que... imagina't que passes el mateix amb el sistema sanitari... a mi em truca la gent si va a la DGAIA o no va... perquè li han dit que si hi va no surten amb els nens... i em truquen diguent, escolta m'han citat per una reunió dema que vagi amb el nen, el porto o no el porto, el nen? Imagina't la pregunta és brutal, imagina't que et truquen i et diuen que m'han trucat de l'hospital que m'han d'operar... "voy o no voy?" Esque m'han dit que a l'hospital mata eh... que potser no surto... és un sistema que general por... La DGAIA genera por. No genera un missatge positiu. Les famílies després de la retirada del nen, ja no existeixen. De res. És a dir, la pregunta que em deies com ajuden a les famílies? Cero. Cero patatero cero. No és el seu problema. A mi m'ho han dit específicament. Nosaltres ens dediquem dels 0 als 18 anys. Si vostè adult te problemes i es adult, pos vagi al metge, vagi al psicòleg, hi ha altres departaments, no? Però ja no és el seu problema. Ells no estan allà per això. Ells no entenen que el que els hi passi a una mare o a un pare de 40 anys, afecta al seu fill. Pos no, nomes els interessa el fill, la filla. L'únic, sempre que estigui per sota

dels 18 anys, i ara després de tant apretar, clar, 18 anys i llençar-lo al carrer, doncs clar... pues no, no es plan, no? S'ha d'acompanyar una mica. Els adults no interessen per res, nosaltres estem aquí per protegir el nen. I per tant, si tu tens problemes o necessitats, o testes tornant boig o boixa, ves al psicòleg, o pren pastilles, o el que vulguis. Però no hi ha aquesta coordinació de serveis socials amb els serveis de suport als adults, amb el suport educatiu, amb el sistema sanitari... aquesta coordinació no existeix, el sistema de serveis socials va per lliure. Decideix, no decideix... clar, després formalment és molt fàcil dir que existeix (...). Mira, APRODEME, ens arriben, no t'exagero, cada dia rebo 3, 4 trucades, 4, 5 correus electrònics, comentaris a la web de casos no, escolta miri, que m'han dit que tinc que entregar el nen, que no se que... tot son situacions diferents, cada cas es un mon, però tot es el mateix problema de fons, que estan retirant els menors i els familiars no saben que fer... però si jo ho he fet tot,... famílies que treballen en negre, perquè la situació ho requereix...que jo no tinc ingressos, mira tu has de buscar feina, no buscar, que tingui feina, clar, tu ves posant aquestes condicions a la gent... m'han dit que haig de tenir domicili propi, bueno domicili propi, estic amb la meva germana a casa seva perquè de moment no se que... aquesta es la realitat de les famílies que contacten amb APRODEME constantment. Ja et dic, apuntats, més de 1.000. correus i tal, ves sumant, unes 7 o 8 per dia. Més gent que no s'ha associat i tal... quan fèiem reunions periòdiques amb la gent, ens trobaven 50, 60 persones de vegades mes o menys, clar tu parles amb la gent i dius la gent passa per situacions difícils, te dificultats, però d'aquí a que sigui invalida per continuar amb els seus fills... hi ha un pas de gegant... aquesta persona no pot ser que encara li generis un problema major, no? Ajuda-la... no, la decisió és, de moment et separem del nen i ja t'espavilaràs... busca feina, arreglat amb la parella, no? El que sigui... Només hi ha dos cassos que jo recordo de dir ostia, l'administració, si! Però això davant de milers de cassos... son famílies que lluiten i lluiten i lluiten i venen a les reunions i ara no puc pagar-me un advocat, agafa un d'ofici, i ara aquest no em fa cas(...). Jo estic convençuts que si tinguessin una oportunitat i tinguessin un ajut, aquesta gent podria amb totes les dificultats del mon... continuar endavant... en el meu cas, si jo hagués tingut a la nena adoptada, si no hi hagués l'administració pel mig, doncs no passa res, és una família que es divorcia... aquell any es van divorciar moltes famílies amb nens... però com que l'administració tenia la potestat sobre la nena... això m'ho han dit, com que la nena era nostre... o sigui unes situacions... que per això et dic això de les capes intermitges que decideixen... Increïble, no? A mi cridar-me la cap del servei jurídic de l'ICAA la J.M., dir-me, cridant-me, "sabes que te digo, que si tinguessis ara un fill biològic, també te'l trauria..." imagina't eh, i jo dir, escolta, no parlem d'un objecte que m'has deixat que no t'agrada com l'utilitzo. Que vol dir això? Però bueno, es igual estem parlant de la Maragda, de la nena... és igual...

(Parlem de la seva situació personal i ens acomiadem)

Entrevista DGAIA 2 (Codi D2)

Pau: Vale, doncs ja està gravant Montse. Primer, donar-te les gràcies per voler participar en el meu treball, realment de vegades és complicat que algunes entitats excedeixin a participar per a falta de temps i el volum de feina que pugueu tenir, amb els companys ho parlem, teniu agendas molt atapeïdes i s'acaba fent complicat i per això t'ho agraeixo molt. Parlant d'aspectes ètics en la investigació, la informació que extregui de la sessió serà només pel meu treball, no es faran interpretacions, només es parla de la informació que tu donis, no es descontextualitzarà i serà transcrita amb textualment. Et sembla bé?

Montse: Si, d'acord.

Pau: Llavors parlant del treball i posant-te en context, el meu treball va sobre el procés de desemparament i quin paper juguen els pares en aquest. Estic investigant sobre quina ajuda reben el pares i/o tutors d'aquests nens en situació de desemparament quan hi ha una retirada. Quins ajuts tenen, quina feina es fa amb ells, etc. Primer m'agradaria que et presentessis i quin càrrec tens i així em poses en context.

Montse: Vale mira, jo soc la Montse Martí, porto 40 anys en la DGAIA, he treballat en diferents espais i processos. Sóc treballadora social, vaig començar a un centre d'acollida, on els nens venien per fer un diagnòstic i després marxaven i com em costava molt deixar marxar als nens i les famílies sense fer un seguiment, vaig passar a ser treballadora social d'un centre... ja d'un CRAE, on els nens estaven allà i ja es podia fer un seguiment del seu procés familiar i social. Després els tècnics que estaven al centre ens van cridar a formar part de les àrees educatives, de la DGAIA, on des d'allà es feia un seguiment de tots els nens, no només dels centres propis, sinó de centres també col·laboradors. I vaig passar a ser referents de centres. Després d'això, de com funcionaven el centres, de com estaven els nens, vaig passar a ser tècnica de seguiment dels nens que estaven amb el avis, que nosaltres diguem família extensa, acolliment de família extensa. Després vaig tornar a portar el seguiment de CRAEs, de centres i finalment vaig passar a formar part de l'equip de planificació on vam fer el pla director d'infància, del 200... crec que era el 2014-2020. I estan en aquesta situació em van demanar si volia ser coordinadora d'un equip... no se si coneixes el que son les EFIs?

Pau: Si

Montse: Equip Funcional d'Infància. Doncs jo vaig formar part com a coordinadora de l'equip que portava la EFI del territori del Vallès Occidental. Seguiment de l'EAIA, propostes, seguiment dels nens, seguiment dels tècnics i suport. I des de fa 5 anys em va proposar ocupar la plaça de

cap de secció. Cap de secció vol dir, dintre del servei de comarques, està la cap de servei, que es l'Eulalia Creus i després estic jo, que el meu equip porto 4 EFIs, amb 13 EAIA's, 240 municipis. Vale? (riure) que és molta feina. Molta feina i moltíssima població. I molt territori. El territori nostre ocupa tota Catalunya Central, que tu coneixes bé, que hi ha Osona Bages, Berguedà, Moianès, Anoia. Alt Penedès i Garraf, Maresme, Vallès oriental, Vallès Occidental i l'EIA de l'equip terrassa, Sabadell. Tot això ho portem des del meu servei.

Pau: D'acord. Començant amb les preguntes, entenent que quan hi ha una retirada, després es fa un pla de millora amb els adults i se suposa que la DGAIA l'ha de validar, que es el que teniu en compte a l'hora de validar-lo? És a dir, quin contingut mínim exigiu a l'EAIA que contingui?

Montse: Vale. Primer es declara el desemparament, primer s'obre un expedient de desemparament, i es fa un estudi, vale? Aahhhh quan es fa l'estudi, quan es fa l'estudi de la situació familiar, l'equip fa una proposta, i en aquesta proposta hi ha dos plans diferenciats, el pla de treball, que és, que fa l'equip de l'EAIA per ajudar a la família per ajudar-la. I el pla de millora, què és el que fa la família per millorar la situació. **Nosaltres sempre que validem una proposta hem de saber quin pla de treball s'ha fet i quin pla de millora s'ha fet.** I així en el document, cada família no ha pogut assolir els objectius del pla de millora, per tant es proposa un desemparament dels nens i una proposta de mesura. Que pot ser, aquest seria el procés idíl·lic, però pot ser que ens trobem una situació d'emergència i no es pot establir un pla de millora, de treball... aleshores els nens entren a un centre d'acollida, però és en el centre d'acollida on s'ha de fer. Sempre pla de millora i pla de treball. **Què exigim? el pla de treball que sigui correcte, que tingui uns objectius clars i que la família tingui el suport dels professionals, i en el pla de millora que sigui realista, assequible, concret, i que clar... que li demana a la família mínim que poden obtenir...** no... tenir un treball, una cosa, treballar no se que, coses que la família pugui tenir. **Que estigui adaptat a la situació familiar,** també. Perquè de vegades, hi ha algunes famílies que no poden assolir depèn de quins objectius, per tant, ha de ser concret i assolible i amb uns objectius clar.

Pau: Vale, per exemple, ara et faré una pregunta que no estava programada, però parlant amb els d'APRODEME, em deien que, per exemple no pots viure a casa d'una germana per fer el retorn del fill. Això és correcte?

Montse: No... no...

Pau: Pe exemple, amb això de la vivenda, quin es el mínim? Per dir-ho així, eh

Montse: A veure, **tu pots viure a casa d'una germana sempre i quan siguis un bon pare.**

Pau: Vale

Montse: bueno un bon pare, un pare amb capacitats per atendre el teu fill. Capacitats bàsiques, emocionals, físiques, educatives i econòmiques. Perquè de vegades la germana està igual de malament que el pare. No es qüestió de 4 toxos, 4 parets. És que hi hagin adults que puguin seguir i fer el tractament adequat. Que puguin tenir una bona atenció

Pau: Adults capacitats per portar a terme l'atenció i la cuida del fill, per dir-ho així.

Montse: Exacte

Pau: és a dir, és igual a quin lloc visquis, no?

Montse: Exacte

Pau: Vale

Montse: El que si que és veritat i és un aspecte de la llei que després em preguntes, la llei diu que per fer un desemparament cal treure els nens de casa. Què ens trobem ara? Que per exemple un pare està amb la seva filla i aquest pare no té totes les capacitats intel·lectuals estables i nosaltres com a professionals faríem la proposta de que es quedi el pare, amb les nenes i els avis. Segons la llei, això no es pot fer, perquè tu has de treure als infants del domicili.

I és una crítica que nosaltres mateixes fem a la llei. Això és una tonteria. Si el pare és un disminuït, es fa una excepció de la llei, però si és un pare que està fent un procés, en teoria, la llei diu que has de treure als nens d'allà. Què fem? Els nens es queden amb els avis i el pare marxa del domicili. Es regula una situació de desemparament d'acollida dels avis d'aquest nen. Per això els d'APRODEME volen dir això. Però clar, els familiar que formen part d'aquesta associació, has de tenir en compte que son famílies que els hi hem tret els nens i les nenes, els fills, i estan molt enfadats i no estan gens d'acord amb nosaltres, i és veritat que pot haver-hi un professional que ha valorat, o un equip que ho ha fet malament, però normalment, pensa que quan es fa una proposta, la proposa l'EAIA, de l'EAIA o valora la EFI, la EFI fa la proposta i a la EFI hi ha tècnics juristes. Quan fa la proposta, la mirem jo i la meva cap de servei, la validem, signem la resolució i després si hi ha una oposició judicial, i el jutge et diu si aquest desemparament és factible o no factible, vull dir, que passa per molts filtres, però moltes vegades les famílies, per les seves pròpies necessitats i per les seves pròpies carències no poden entendre perquè hem fet aquesta mesura de retirada dels nens. I és normal perquè ells s'estimen als seus fills amb bogeria, però no han estat atesos en les seves pròpies carències com a nens i per tant tenen moltes dificultats en poder transmetre als seus fills el que no han après com a fills. Per tant és molt difícil que entenguin perquè l'administració ha fet... i ho trobaran injust tota la vida... sobretot el que

formen part d'aquesta entitat, d'aquest grup. Perquè hi ha pares que han fet un bon procés i han pogut recuperar els seus fills.

Pau: També parlant amb l'EAIA, sobre aquest tema, lu primer, perquè surti bé aquest pla de millora, que n'hi ha no molts que surten malament, i que majoritàriament surt bé, diu que lu primer, i el més important és la conscienciació. Que una vegada ets conscient és més fàcil fer aquest pla...

Montse: Si, si, si, si,... pensa que fa uns 10 anys, 10? Sí. Hi havia com dos tempos, el del nen i el de la família. El nen entrava en un centre, feia un procés de creixement, de maduració, se li parlava de la família, es presentava la seva situació i la família seguia la seva línia a casa, però sense un seguiment professional. Des de fa 10 anys la direcció general, subvenciona un programa de teràpia familiar. Que vol dir això? **Que hi ha una entitat que fa teràpia amb els nens i les seves famílies.** Per tant, el temps del nen i la família, si la família entra en el procés, poden fer una recuperació junts. Quan va començar el programa, només ateníem a 10 o 12 famílies. 10 anys després, sobre-sobrepassem el pressupost. **Vull dir, atenem a 300 i pico,** perquè davant de cada proposta de desemparament, de proposta conflictiva entre els pares o quan els nens poden tornar a casa, aquestes famílies poden passar el procés de teràpia familiar, vale? Jo per exemple quan era coordinadora de la EFI els hi deia "vale tu propuesta, tu plan de trabajo tu,... "on està que la família vagi a fer una teràpia familiar. **Com l'equip que fa la teràpia és un equip aliè a l'EAIA, la família ho viu molt bé.** Diuen "vale m'envien a un psicólogo". **Aquest psicòlegs, són psicòlegs sistèmics, que estan molt preparats i diuen que la família sent que se les tracta des d'un altre nivell, que ja no és el nivell de control que té l'EAIA. Si no des del nivell terapèutic.** I això ens està donant molt bons resultats. Per això quan tu em deies a alguna pregunta, si actualment a les famílies se'ls hi està podent donar aquesta atenció i hem demanat a 1 any i ens han donat a 1 any de pressupost, pensa que jo filtro les demandes de que les famílies vagin a teràpia i jo cada setmana envio unes 10 famílies a fer teràpia. **Es fa teràpia "breve-estrategica", que són 10 sessions, que va directament al problema, no és una de 2 anys psicoanalítica que...** una mica, la teràpia breu és anar amb poques sessions a la problemàtica que els preocupa en aquell moment. Què estem fent? Perquè 10 sessions és poquet, perquè les famílies els hi costa casi 5 sessions vincular-se, estem permetent que facin 10 sessions més. Per tant, entre 10, 15, 20 sessions, les famílies tenen com a mínim l'espai, per poder reunir-se amb els fills i dir què ens està passant. Una lectura diferent de dir perquè s'està fent una mesura de desemparament. I de vegades hi ha famílies que ho fan fins el final i hi ha famílies que no tenen aquesta conscienciació que tu em deies, **o hi ha famílies que no volen fer... emmmm.... cap introspecció de la seva problemàtica, perquè no tenen la capacitat, perquè hi ha famílies que els pares, han**

d'haver passat una teràpia primer ells, individuals. Pensa que ens arriben pares amb unes problemàtiques, ells, tan brutals, que si no han tingut un model de pare o de mare, no ho poden fer. Llavors clar, aquestes famílies no poden fer un programa de teràpia curt, curt, perquè necessiten un programa de teràpia per ells mateixos. Per tant, si que s'ajuda a les famílies i s'intenta ajudar, òbviament, falten molts recursos. Però cada cop és veu més, treballar el nucli familiar per ajudar a les famílies i els nens.

Pau: mira això també ho vam parlar amb l'EAI que, un dels problemes, és això, una cronificació de l'educació que s'ha anat seguint durant els anys i com que hi ha aquesta cronificació de dir, venir de Franco, transició, l'educació era diferent, s'ha anat transportant cap a aquesta època, estem en un moment de canvi, però no hem pogut evolucionar tant.. i molts dels referents dels menors han estat educats amb aquesta educació...

Montse: Si, si, si ...

Pau: Això ho parlàvem perquè dèiem que no ha donat temps a canviar tant. Han canviat coses però no totes. Encara hi ha aquest tipus de referents que no han pogut canviar-ho, ho han viscut així i han evolucionat així.

Montse: si.. tipus pegar als nens, o el castic com a mesura educativa... tot això encara hi és. I moltes que ens venen actualment són culturals. Estem atenent a moltes famílies sud-americanes, moltes famílies africanes i moltes famílies xineses. On el maltractament físic, a través del castic, existeix. Els nens africans moltes vegades, bueno les famílies i els nens són fantàstiques, però hi ha famílies on de vegades hi ha un trastorn mental i pegar amb un cable és normal. Els xinesos fer on les pessigolles aquests "pellizco", o tenen els nens tancats. Les famílies sud-americanes són de pegar als nens... vull dir que són cultures que encara no han fet aquest pas, nosaltres els hi ensenyem que es pot educar d'una altra manera... i tot això de temes d'abusos que hi ha i.... ja t'ho explicaré.

Pau: Vale... seguint amb les preguntes, vosaltres no interveniu directament amb les accions proposades, però manteniu un contacte constant o menys contant amb les EAIA que porten a terme això, com és aquest contacte, aquesta supervisió de veure com s'està fent tot? Revisen els plans de millora, l'equip? Com ho feu?

Montse: Jo de les 13 EAIA que hi ha en el meu equip hi ha un referent tècnic en cada equip per a cada EAIA. Pot ser un psicòleg, un pedagog o un treballador social... que té un jurista al costat i després està el coordinador de l'equip, vale? Per exemple, a Osona tenim a la Laura, que és una tècnica, que fa el seguiment de l'EAIA d'Osona. I amb la Laura hi ha una jurista sempre. I té

a la Vinyet de coordinadora, vale? Perquè son la EFI-9 i porten Catalunya central. Per tant, sempre que hi ha una proposta de l'EAIA, hi ha dues possibilitats, que l'EAIA agafi i truqui, Laura que hi ha un cas que no se com ho veus, està una mica complicat, tal, quedem una reunió a... I la Laura em diu, Montse vine a la reunió que hi ha un cas complicat, que també vingui la jurista perquè aquí una intervenció... o dir simplement, Laura et passo una síntesi avaluativa amb tot l'estudi del cas, en fas una lectura i si h a proves perfecte pos ja.... o pos un CRE, o un expedient de risc, perquè el nen es quedi a casa amb un seguiment des de l'EAIA. És a dir, nosaltres fem aquest seguiment a l'EAIA... Suport en quan a que sempre estem a prop per avaluar les propostes, i si fem algun tipus d'intervenció directe que és quan duen escolta que h ha un pare molt difícil, molt difícil, que se li ha de donar un toc una mica des de l'administració, o dir-li que no amenaci tant als nens o explicar-li que és un desemparament, una mesura.... els advocats de les famílies sempre venen a parlar amb els advocats del meu servei, dels equips... vull dir en aquest sentit si que hi ha una intervenció directe. No com a l'EAIA que estan a primera línia, però si moltes vegades des del que és la posició més jerarquia. I moltes vegades per donar suport a l'EAIA. De vegades quan han de comunicar a una família la retirada, ho fan a la DGAIA, així estem a prop, baixem, estem amb ells i entrem per calmar la família, per explicar el que és l'administració... jo l'altre dia, com a cap de secció vaig baixar a parlar amb un pare que havia amenaçat de mort a tots els equips de l'EAIA, a tots els professionals, i li vaig dir "Samuel per aqu no vas bien, yo entiendo su dolor, su hija esta en adopció, entiendo su mlaestar però no puede amenazar a todos los profesionales, porque a demas els professionals que hicieron esto ya no estan en el equio del EAIA, por lo tanto usted tiene la via legal, la via de venir aquí, pedir informacion, dejar cartas a su hija , pero usted no puede ir amenazando de muerte a los profesionales". I això ho vaig fer jo, com a cap de secció, amb un jurista de l'equip, per poder parlar amb aquest senyor, i va ser una intervenció totalment directe. Allà a les oficines. Ara, tota la tasca de diagnòstic i seguiment dels pares, ho fa l'EAIA.

Pau: Passant a la següent pregunta , em podries parlar de les dades estadístiques sempre hi quan les puguis donar, de quants menors tornen al nucli familiar?

Montse: Pues això, ara no ho tinc, però tu puc passar eh, les estadístiques dels EAIA's, de retorn... però bueno, no hi ha un tant per cent molt alt, eh... molts retornen quan tenen 18 anys, que s'independitzen.

Pau: jo ho deia perquè, una vegada es fa la mesura de desemparament, tinguin 8 anys o en tinguin 12 o 16, perquè se suposa que tota aquesta feina que feu es perquè al cap i a la fi puguin retornar a les famílies, llavors, també per provar l'eficàcia de la feina feta, m'agradaria saber el

percentatge, per dir ostres mira, un 53% tornen amb les famílies i els altres 47 no. O el dir un 53% torna, però quan tenen 18 anys el 81% torna al nucli familiar. És per tenir una dada on dir, ostres, vale.

Montse: Ostres, jo diria que possiblement un 40% tornen. L'objectiu és que tornin però de vegades és difícil. Perquè pot tenir un grup de germanets petits, que s'estan tota la vida a centre, que tornen o acaben anant amb els avis o una família d'acolliment... però bueno realment... saps que passa? Que els equips de l'EAIA tenen un gran nombre de casos, i quan deixen a un nen a un centre, els hi arriba un nou, i un nou. I els que tenen, com estan cuidats a centres fan seguiment, però penso que els hi faltaria molts recursos per poder fer un seguiment més intensiu i un retorn més alt dels nens. Quan retornen s'ha de continuar fent el seguiment. I de vegades no hi ha professionals...

Pau: Se suposa que aquest retorn el fan perquè els pares ja tornen a ser capaços de portar-los, no els nens...

Montse: bueno, hi ha dos situacions. Normalment son els pares... que fan un bon procés, o els pares se separen, troben noves parelles i estableixen la situació, o perquè el nen que ha passat per una situació molt traumàtica amb els pares, i esta tenint unes conductes disruptives perquè el que vol es cridar l'atenció i ens diu als adults "pasa algo horroroso en mi casa, por favor hacedme caso", que pot ser les accions que fan els nens a les escoltes, els robatoris, quan això el nen ha entès que no es la forma d'expressar i que els seus pares també l'estimen però que estan malament o la seva mare ha fet un procés de desintoxicació, o fan aquest procés de teràpia conjunts, aquestes conductes poden fer que si el nen recondueix la conducta per una altra via, puguin tornar a estar junts.

Pau: Llavors, el nen que, per exemple, te unes males conductes, repetitives, delinquives, de drogoaddicció, no se'n va a un centre de justícia?

Montse: Vale... si no l'ha agafat la policia, ens el quedem nosaltres.

Pau: I es considera en situació de desemparament?

Montse: Si

(...)

Pau: vale, parlant dels percentatges que m'has dit abans, aproximadament un 40% retornen al nucli familiar, què creus que podríeu fer per millorar aquest percentatge. No nomes vosaltres com a DGAIA vull dir.

Montse: Més professionals....

Pau: Més recursos...

Montse: **Més recursos al territori, més professional que treballin amb la família intensament.** Jo com soc terapeuta familiar, també, crec com a teràpia familiar com a una solució fonamental per les famílies, però no només 10 sessions. 1 any de sessions per poder treballar amb les famílies intensament. I recursos econòmics, de suport, en algun moment donat donar alguna vivenda.... en definitiva més recursos, econòmics, socials, humans

Pau: i creus que amb això milloraria...?

Montse: Sí, segur! Segur...

Pau: Vale... seguint, quins recursos tenen els pares, les persones adultes apart de l'EAIA?

Montse: Quin suport tenen...

Pau: Quins recursos com a recursos... de pots anar aquí, allà a preguntar... o algun lloc on et puguin derivar, com pot ser el CSMA. I per exemple m'has dit teràpia familiar... què més podem trobar?

Montse: mmmm... Res més. L'EAIA. **L'EAIA i serveis socials. Les entitats aquestes que els hi donen suport i... ja està, es que no hi ha molt més i clar, és poquet, per això et dic que necessitem molts recursos(...).** Hem de reforçar el que ja existeix, reforcem el que ja funciona. En els EAIA's tenim molt bons professionals. Molt bons. I que s'estan formant i que cada cop... a veure també es veritat allò que diuen... **no hi ha famílies difícils, sinó professionals poc preparats... amb una mateixa família, segons com intervinguis amb la família..** és molt diferent dir "si es que su hijo es un delincuente" que dir, para que le sirva a su hijo ser delincuente. O dir " porque cree usted que su hijo es delincuente. I la família et dirà "pos jo que se, porque es muy malo". I si tu li dius "y para que cress que le sirve. Usted cree que su hijo esta haciendo esto para decirnos algo? Des de cuando lo hace? Como lo hace?" si tu li plantejes a la família tota aquesta filosofia o model d'intervenció d'ajudar a veure quin es la situació realment conflictiva en comptes d'acusar al nen o acusar-los a ells de la problemàtica, tu ja comences a que la família ho visqui diferent. Per això moltes vegades, les famílies, els que som sistèmics ens diuen "es que a mi nunca me lo han dicho asi.... Es que a mi nunca nadie me ha dicho esto, o los chicos", no? Que ve que tu estan fent totes aquestes actuacions, Joan , a l'escola, de ser molt disruptiu, de crear problemes, perquè ens estàs dient als grans, als professionals, que passa alguna cosa a casa. T'ho agraim perquè gracies a les teves actituds, tota la família esta aquí per ajudar-te (...). si tu li dius a la

família “gràcies a que el seu fill ha fet tot això, ens has posat la llum verda de dir, aquí esta passant algo a la família”. Per tant, no hi ha famílies difícils sinó professionals que no estan suficient preparació per fer aquesta feina.

Pau: vale... alguna proposta de millora?

Montse: augment de pressupost gran per tots els equips que treballen amb les famílies i... introduir el terapeuta dins dels equips, que ja s'ha fet quest any. I ...professionals per treballar amb les famílies...

Pau: i ja i per concluir això, l'entrevista la reunió, m'agradaria preguntar-te si vols explicar algo que tu consideris important, algo que pensis que potser m'he descuidat de preguntar o que li vols fer important ressò per tu...

Montse: bueno jo crec que una mica és... posar en valor els EAIAs especialitzats en infància adolescència, i famílies, posar en valor el treball terapèutic que les famílies per tenir el mateix procés dels nens que estan en centre, treballar conjuntament, que qualsevol proposta de mesura, s'apliquin les mesures restauratives, el Family group, per exemple a osona l'EAlA fa servir el Family group que fan reflexionar a la família de la seva situació i autoposar-se la mesura. Ens hem format uns quants professionals però encara no s'està posant en marxa. Que es faci una mirada més integral de tot però que sobretot es potenciïn recursos per afavorir el nen, el seu procés i sobretot ajuda a les famílies...fer un canvi en l'actitud i les propostes les intervencions on tinguem més imaginació i mes recursos per poder aplicar tot aquest sistema més d'abordar la situació des d'una mirada diferent

(Ens quedem parlant una estona llarga sobre diferents temes i ens acomiadem)

Taula de categorització

Tema	Codi	Transcripció	Anàlisi
Actuació amb els pares i pla de millora	E1 Pg.2	els pares es fa un treball de recuperació, rehabilitació acompanyament etcètera, en funció a les seves característiques, necessitats i circumstàncies familiars estructurals i familiars s'adapta la mesura a mida a mesura, es personalitza el pla de treball	<ul style="list-style-type: none"> - Als adults se'ls hi fa un pla de millora tenint en compte les seves característiques necessitats i circumstàncies. Cada un d'aquests és individual i serà adaptat a ells. Aquest serveix per poder adquirir les capacitats considerades, pels professionals, per ser capaços de portar la cura dels menors. El que es busca amb el pla de millora és cobrir les necessitats bàsiques del fill cobertes. Explicar que hi ha maneres alternatives d'educar i cuidar els nens. - El que es potencia és la conscienciació de la situació per tal que detectin que hi ha una voluntat de treballar. També, i per treballar amb ells, se'ls hi ofereix confiança com metodologia de treball.
	E1 Pg.3	un pla d'intervenció, per adquirir, per capacitar, per empoderar, aquests pares, aquests adults, per tal que en un termini el major breu possible hi ha un treball amb els pares de conscienciació; conscienciació de la situació	
	E1 Pg.6	En el cas de l'EAIA Osona hi ha un protocol , un circuit de com actuar en cada cas en funció de la urgència, quina temporalització ha de ser, quins	

		<p>professionals intervenen, quins passos s'han de seguir en cada etapa, per arribar allà on volem, que el menor torni al domicili, però si, si, si, si que hi ha documentació, però moltes vegades aquesta documentació es interna i no s'externalitza</p>	
	<p>D1 Pg.13</p>	<p>... llavors per una banda, els plans de millora, lu que han de contenir és una situació mínima de necessitats mínimes cobertes per aquest nen...</p> <p>quan els pares han complert tot i hi ha una part, diguéssim, física, mínima, bàsica, que han de tenir i les famílies per poder tenir els nens?</p> <p>Si, uns ingressos que poden venir d'ajudes</p> <p>uns ingressos mínims que son molts mínims</p> <p>tampoc cal que sigui un pis per ells sol, del nucli familiar, de vegades son habitacions llogades,</p>	<ul style="list-style-type: none"> - El pla de millora conté, com a requisits pel retorn, uns ingressos mínims. No hi ha una xifra estimada, però asseguren que poden ser molt mínims, aquests. També, han de tenir un habitatge. S'explica que aquest no ha d'estar al nom dels pares, pot ser, com s'explica en l'exemple, casa d'una germana, un germà, un familiar proper,... No cal que siguin pisos sencers, pot ser una habitació llogada. En aquest també es proposen diferents recursos com el CSMA. Si aquests no s'hi adrecen, pot ser un motiu de no retorn de l'infant o adolescent. Existeix un recurs, com explica la representant de la DGAIA, que és la teràpia "breve-estratègica" amb la família. Aquesta consta de 10 sessions prorrogable. - La DGAIA, per donar per bo el pla de millora, demana que aquests sigui amb uns objectius clars, realistes, assequibles, que la família el pugui assolir i que estigui adaptat a la situació familiar. Aquests es revisa per EAIA, que passa

		també s'accepta que els nens visquin amb habitacions llogades	a DGAIA, que és revisat per la EFI corresponent i aquest l'accepta.
D1 Pg.14	s'accepta cases ocupades, però no per tornar el nen, sinó mentre estàs fent l'estudi del nen. Llavors en molts pares, molts, molts, molts, se'ls envia al CSMA i si aquests pares no vam al CSMA no compleixen son motius perquè no se'ls hi retornin els nens.		
D1 Pg.15	Canviar, modificar les seves habilitats parentals... dir que hi ha altres maneres per educar al nen que no sigui amb una bufetada... i ja no et parlo de maltractaments no? Si no d'aquests models parentals que anaven així abans no? Oferrir-los confiança...		

	D1 Pg.16	<p>jo entenc que el professional que ha de treballar amb aquesta família l'ha d'empoderar... a la família, perquè se senti capaç de fer els canvis que necessita</p>	
	D2 Pg.43	<p>Què exigim? el pla de treball que sigui correcte, que tingui uns objectius clars i que la família tingui el suport dels professionals, i en el pla de millora que sigui realista, assequible, concret, i que clar... que li demana a la família mínim que poden obtenir</p> <p>Que estigui adaptat a la situació familiar</p>	
	D2 Pg.44	<p>pensa que quan es fa una proposta, la proposta l'EAIA, de l'EAIA o valora la EFI, la EFI fa la proposta i a la EFI hi ha tècnics juristes</p>	

	D2 Pg.45	<p>Que hi ha una entitat que fa teràpia amb els nens i les seves famílies.</p> <p>Es fa teràpia "breve-estrategica", que son 10 sessions, que va directament al problema, no és una de 2 anys psicoanalítica que...</p>	
Dificultats del sistema	E1 Pg.3	<p>Si la oposició i la negació és absoluta i no et deixen treballar, des de la retirada fins tot el que ve després és molt més greu, Vale?</p> <p>si no hi ha voluntat, si no hi ha consciència de treball, m'invento, un tema de trastorn mental greu, un tema d'addiccions xungo, que no hi vol ser, o un tema de prostitució, un tema de nul·la voluntat, no hi ha cap... no hi ha un fet prou greu però no hi ha ganes de treballar, de ficar aquest tipus de canvi, per tant és molt difícil treballar en això.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - A l'hora de treballar amb les persones adultes, una de les dificultats que es troben els professionals és la de negació de l'ajuda o l'oposició a aquesta. Si no hi ha una consciència de treball, o una voluntat nul·la de treball és molt difícil treballar-hi. Una altra dificultat és la que primerament es compromet a fer aquesta feina, aquest treball, però volen resultats de manera immediata i deixen de col·laborar. Aquest treball dura mesos, fins i tot anys, però els adults esperen que en unes setmanes ja es vegin canvis, i difícilment apareixen al cap de

		<p>Problemes d'altres tipus. Gent que d'entrada s'hi compromet però un dels problemes d'avui en dia es la immediatesa. I ho volen ja! I aquests plans de treball i aquestes millores o es veuen en 3 dies ni en 5 setmanes, necessites mesos. Famílies desestructurades durant anys, no les recuperaràs en mig anyet</p>	<p>les setmanes. Els professionals de les entitats entrevistades expressen que pot ser degut a la frustració de no veure canvis immediats.</p>
	E1 Pg.4	<p>Però les famílies, a vegades passa això que comencen i a mig procés es cansen... per la frustració per això de la immediatesa perquè no se senten prou acompanyats, perquè les ràtios son les que son els serveis son les que ... hi ha els que hi ha i estan col·lapsats i les ratios i es temporitzacions,... truques a salut mental i et donen hora per d'aquí dos mesos. Entenem que hi ha famílies que no poden esperar aquests dos mesos. Per tant la</p>	<p>- La frustració, comentada anteriorment, també és degut a que els adults no es senten prou acompanyats, però els professionals expressen que els serveis i ells mateixos es troben col·lapsats i no poden fer-ho. Es troben que els serveis estan per sobre de les seves possibilitats. Els serveis donen cita per aquestes persones amb un marge de temps que no és acord amb el gust o la demanda dels adults. També, i com a conseqüència de l'alta demanda de professionals, els professionals expressen que les ràtios, les persones que tenen per professionals, son molt altes, i no poden atendre amb la suficient immediatesa a tothom.</p> <p>- Els professionals de tots els recursos expressen que necessitarien més recursos per poder</p>

		<p>situació de serveis socials i de serveis de salut és la que és.</p> <p>Els altres,... maltractaments, trastorns,... són molt més complexos perquè ja no portin la mateixa situació. De la mateixa necessitats o de la sensació de la mateixa necessitat. I clar... és diferent.</p> <p>Faltarien més recursos, com a tot arreu, sens dubte.</p>	<p>atendre a totes les persones que ho necessiten. Tant personals, com econòmics, més serveis, més programes, més acompanyament a les persones adultes, més suport i un llarg etcètera. Segons expliquen cada professional atén, aproximadament, uns 300 casos. També com a dificultat, s'expressa en una de les entrevistes (E1 Pg.6) la Llei vigent del 14/2010 son molt generalistes i cada EAIA l'ha de baixar al seu nivell i al seu territori. Segons explica, la llei contempla, en depèn de quins casos, un desemparament immediat però no hi ha prou recursos per fer-ho.</p> <ul style="list-style-type: none"> - El professional de l'EAIA explica que els casos més complexos i que els comporta més dificultats son amb les persones que se'ls hi realitza la retirada degut a maltractament i trastorns, entre d'altres. - També, en la primer entrevista (E1 Pg.8), el professional expressa que anys prorrogant
E1 Pg.5		<p>Faltarien això, més recursos tant personals com econòmics, més serveis, mes programes, més suport, mes acompanyament,...</p>	
E1 Pg.6		<p>La llei del 14/2010 i la recent nou del 21, clar, son molt generalistes. Son molt bones lleis però son molt generalistes, per tant, cada EAIA o cada territori ho ha de baixar al seu nivell</p>	

	E1 Pg.7	<p>Per tant, de vegades entra en contradicció, del que diu la llei, o el que diu l'esperit de la llei amb la realitat que ens trobem al dia a dia. Per tant segons com es pot donar algun cas, segons la llei és una retirada immediata un desemparament immediat d'aquests menors o menor, però no hi ha recursos</p>	<p>pressupostos i no hi ha increments en aquests, que la casuística cada com és més complexa.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Segons s'explica, una altra dificultat és que el mateix equip que fa la retirada és qui treballa amb la família i de vegades és difícil per la pròpia família d'entendre. - Els recursos, de vegades, no estan ben coordinats i hi ha problemes a l'hora de treballar amb les famílies. Un exemple que s'explica, que de vegades passa és que després de la derivació al psiquiatra del CSMA, aquest fa el retorn de que la persona adulta només està en estat de depressió a causa de la retirada del seu fill. Els professionals no son experts en tots els àmbits, i les derivacions i el treball en xarxa es torna important, però hi ha d'haver una coordinació. - En alguns cassos, que els adults acceptin el pla de millora és complicat i expressen no estan d'acord amb el que se'ls hi proposa per falta de confiança. Aquesta confiança també és difícil
	E1 Pg. 8	<p>Podríem dir que falten recursos</p> <p>Portem anys amb pressupostos prorrogats anys rere any pels diferents governs que hi ha hagut, no hi ha hagut increments, la casuística cada vegada és mes complexa</p>	
	D1 Pg.12	<p>de vegades és el mateix equip EAIA qui retira el nen i després es el mateix equip EAIA qui ha de treballar amb aquesta família. Això és un punt una mica difícil d'entendre... per la pròpia família...</p>	

	D1 Pg.14	<p>Què en passa de vegades? Que el psiquiatres del CSMA els hi van els pares i els hi diuen “yo estoy deprimida, no me levanto porque me han sacada al niño, porque...” clar, tot ho apolla allà la senyora. Si el psiquiatra l’EAIA no té una bona coordinació amb aquest equip de salut mental, clar, hi havia vegades, fa temps eh, que els psiquiatres deien “la señora esta deprimida porque le han sacada al niño, no le pasa nada mas” saps?</p> <p>Llavors el CSMA que passa? Com el CSMIJ, saturats! I Bueno tenen visita un cop al mes, un cop cada mes i mig... això clar, no sustenta prou a aquesta família, aquesta mare, que te les seves dificultats de salut mental que de vegades son... a veure de poca cosa o no, no?</p>	<p>de guanyar, quan es té, degut a, després de les derivacions que es fan, cada professional és diferent i el vincle creat amb cada un d’ells és diferent, amb un temps reduït per la immediatesa en la qual volen el fill. Degut a la falta de recursos no es pot oferir la confiança que es voldria.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Costa que hi hagi una inversió o polítiques destinades a aquest àmbit perquè els efectes es veuen anys després. - Existeix una estigmatització en la societat cap a les entitats com DGAIA i EAIA, per exemple, fent diferents referències a les retirades (E1 Pg.7 i D1 Pg.23), o després de diferents programes que s’han emès en diferents mitjans de comunicació. També s’expressa que - No existeixen molts recursos destinats a les persones adultes, en aquests cassos, més que SSB, EAIA i CSMA (D2 Pg.49). - En l’entrevista A1 s’afirma que les entitats de l’administració desconeixen com fer una
	D1 Pg.15	<p>Com ho fan, no? Perquè els EAIA no poden ser professionals que ho dominin tot</p>	

		<p>a vegades costa temps que els pares ens signin el pla... per molt que ells no tinguin els nens i els vulgui diuen “ y usted quien eres? Y yo porque tengo que hacer esto” vull dir... son temps d'entrevista</p>	<p>prevenció efectiva (Pg. 33), però que a l'hora d'actuar i realitzar retirades ho fan ràpid i desconeixent quin és l'interès superior dels infants (Pg.34), deixant aquest concepte amb una definició molt ambigua. Aquest també explica que, en un cas, la resolució de la retirada, a un centre d'acollida, és millor que la de la família extensa, posant en dubte la decisió. Aquest mateix explica que l'eficàcia de les accions i les intervencions no acaben de ser efectives.</p>
	<p>D1 Pg.16</p>	<p>costa, perquè la gent anem ràpid i volem “caramelito cada 5 minuts” i anem ràpid i ... és difícil</p> <p>Llavors és un treball d'anys i molts diners</p> <p>amb el professional del CSMA serà una, amb la persona de la EAIA serà una altra, però la persona de l'EAIA, com tu tindrà 200 persones més, el del CSMA també...</p> <p>manca de recursos professionals, no poder donar aquesta proximitat que es voldria...</p>	

		<p>que la gent vol la immediatesa i que no se li està oferint prou ajuda perquè no pots estar constantment per ells, ells els hi agradaria que els veiéssiu 2 vegades a la setmana, o 1 vegada a la setmana o 3 vegades a la setmana, i això no pot ser...</p>	
	D1 Pg.21	<p>Tots els governs ho diuen, es juntar molts diners en un lloc que veus els efectes al cap de molt de tems... si els veus...</p>	
	D1 Pg.23	<p>però vam sortir una vegada a la tele, no se si t'encordes, fa poc, ens van deixar verds... però ens van deixar d'inútils cap amunt, a la DGAIA.. als professionals que hi treballem...</p> <p>llavors, clar, si aquesta visió de "roba-niños professionalitzats" que volem famílies perfectes, quan no existeixen</p>	

	A1 Pg.30	<p>ens adonem que tenim un sistema que si passen aquestes coses, es perquè poden passar, perquè el sistema esta muntat perquè passin aquestes coses. De fer, en la denuncia col·lectiva que anys més tard vàrem presentar contra el sistema, era una denuncia per prevaricació contra els tècnics, els directors generals de l'Administració perquè estaven obligats a prevaricar</p>	
	A1 Pg.33	<p>Els que no saps fer l'Administració és la prevenció</p>	
	A1 Pg.34	<p>L'Administració intervé davant de la urgència amb un argument que és l'interès superior del menor, que això i res és el mateix</p> <p>I a lo millor l'interès d'un menor no és que el treguis de casa seva, encara que la casa sigui un desastre</p>	

		I la nena estava millor a un centre que amb els avis... segons l'Administració	
A1 Pg.37		<p>... i la directora de DGAIA diu, si el fiscal veu que ho fem malament ja ens ho dirà. I això és una fal·làcia... el fiscal té milers i milers d'expedients a l'any.</p> <p>Un sistema col·lapsat, on revisen un cas ara i et donen cita al cap de 6 mesos per revisar-lo</p>	
A1 Pg.38		<p>Encara fa falta repensar el sistema...</p> <p>hi ha molta feina a fer que veritablement ajudi al nen i ajudi a les famílies..</p>	
A1 Pg.40		<p>però si jo ho he fet tot,... famílies que treballen en negre, perquè la situació ho requereix...que jo no tinc ingressos, mira tu has de buscar feina, no buscar, que tingui feina, clar, tu ves posant</p>	

		<p>aquestes condicions a la gent... m'han dit que haig de tenir domicili propi, bueno domicili propi,estic amb la meva germana a casa seva perquè de moment no se que...</p>	
	D2 Pg.45	Vull dir, atenem a 300 i pico	
	D2 Pg.48	els equips de l'EAIA tenen un gran nombre de casos, i quan deixen a un nen a un centre, els hi arriba un nou, i un nou	
	D2 Pg.49	L'EAIA i serveis socials. Les entitats aquestes que els hi donen suport i... ja està, es que no hi ha molt més i clar, és poquet, per això et dic que necessitem molts recursos(...).	
Acceptació dels pares	E1 Pg.3	Si són gent famílies, adults, amb certes capacitats, voluntat i consciència de que la cosa no està bé, per la circumstància ...és igual tan fa,	<ul style="list-style-type: none"> - Les famílies les quals tenen una consciència del que està succeint en el seu nucli familiar,

		<p>i hi ha aquesta voluntat de millora, és relativament fàcil</p> <p>Si hi ha disposició voluntat i consciència és relativament fàcil perquè s'identifiquen fàcilment els punts a treballar, millorar, a capacitat, per tan anem fent i es fa ...(inaudible)</p>	<p>normalment estan predisposades a fer el canvi i a acceptar l'acompanyament que se'ls fa. És més fàcil de millorar. Aquests posen poques traves i pocs inconvenients quan accepten o son conscients del problema.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Crear una confiança mútua entre professionals i famílies ajuda a treballar amb ells. - Utilitzar els recursos externs, que no hi hagi professionals de l'EAIA, ajuda a baixar la tensió entre professionals i famílies i treballen des d'un altre nivell de no-control.
	E1 Pg.4	<p>Pares que no son capaços, que no saben com tractar els fills, que no tenen les habilitats, les capacitats, etc. No son maltractaments ni abusos ni conductes hiperbèsties. Treballar amb els primer es fàcil.</p> <p>Fer-los conscients, la importància de treballar de deixar-se ajudar... son gent que la majoria d'ells mai no han rebut cap suport, ni acompanyament. Famílies força desestructurades, per tant, quan tu t'ofereixes, i els hi doncs aquest suport, ho veuen bé</p>	

	E1 Pg.6	<p>Si ha una voluntat, la consciència del problema, ni han poques (traves) , tot i que no els hi agrada, però n'hi han poques perquè saben que es del seu interès que els ajudis, que mostris que milloren, o es demostrin que milloren</p>	
	D1 Pg.16	<p>La família ha de creure que pot canviar. I això li ha de transmetre els seu professional de referència... confiar amb ells i que poden i que el seu nen ara està bé però que a casa seva encara pot estar millor si ells canvien algunes coses, saps?</p>	
	D2 Pg.45	<p>Com l'equip que fa la teràpia és un equip aliè a l'EAIA, la família ho viu molt bé.</p> <p>Aquest psicòlegs, son psicòlegs sistèmics, que estan molt preparats i diuen que la família sent que se les tracta des d'un altre nivell, que ja no és el nivell de control que té l'EAIA. Si no des del nivell terapèutic</p>	

Contradiccions	E1 Pg.3	Això és el que diu la teoria, la pràctica és una altra cosa (riure irònic)	<ul style="list-style-type: none"> - Hi ha diferències entre l'actuació, de vegades, que realitzen les entitats i la llei. Un exemple és que, de vegades, no es realitzen retirades del nucli familiar però posen altres figures referents a casa i es fa un treball amb les famílies. - Una altra contradicció és, o s'ha deixat entendre, que la DGAIA no demana cap mínim en els plans de millora, que els professionals de l'EAIA ja saben el que s'ha d'exigir i la DGAIA no intervé (D1 Pg.12). - Una altra contradicció, i molt important és la que a les persones adultes no se'ls dona cap tipus d'ajuda ni suport. S'explica que un cop tens més de 18 anys no es fan derivacions ni cap tipus d'atenció per aquests tipus d'entitats. Exclusivament, EAIA i DGAIA només treballen amb les edats comprimides de 0 a 18 anys.
	E1 Pg.7	La llei... és molt biològica, és molt proteccionista. Intenta vetllar per la protecció del menor, però estem al país que estem, amb la situació econòmica que estem i amb els recursos que tenim	
	D1 Pg. 12	aquests plans de millora s'entén que els professionals EAIA ja són prou professionals per saber el que tenen que tenir, tenen uns mínims de que aquesta gent han de seguir i treballar	
	A1 Pg.39	És a dir, la pregunta que em deies com ajuden a les famílies? Cero. Cero patatero cero. No és el seu problema. A mi m'ho han dit específicament. Nosaltres ens dediquem dels 0 als 18 anys. Si vostè adult té problemes i es adult, pos vagi al	

		metge, vagi al psicòleg, hi ha altres departaments, no? Però ja no és el seu problema	<p>Després d'aquesta edat, els adults s'han d'autogestionar les ajudes (A1 Pg.39-40) .</p> <ul style="list-style-type: none"> - Dues entrevistes expliquen experiències totalment diferents. Una (A1) explica que si l'adult habita a casa d'un familiar no és possible el retorn de l'infant, però en l'altre (D2) s'explica que pots viure a casa d'un familiar, però que el problema no és on es viu, sinó quines son les condicions de les persones adultes.
A1 Pg.40	S'ha d'acompanyar una mica. Els adults no interessen per res, nosaltres estem aquí per protegir el nen. I per tant, si tu tens problemes o necessitats, o t'estàs tornant boig o boixa, ves al psicòleg, o pren pastilles, o el que vulguis. Però no hi ha aquesta coordinació de serveis socials amb els serveis de suport als adults, amb el suport educatiu, amb el sistema sanitari... aquesta coordinació no existeix, el sistema de serveis socials va per lliure		
D2 Pg.43	Nosaltres sempre que validem una proposta hem de saber quin pla de treball s'ha fet i quin pla de millora s'ha fet tu pots viure a casa d'una germana sempre i quan siguis un bon pare.		

	D2 Pg.44	la llei diu que per fer un desemparament cal treure els nens de casa. Què ens trobem ara? Que per exemple un pare està amb la seva filla i aquest pare no té totes les capacitats intel·lectuals estables i nosaltres com a professionals faríem la proposta de que es quedés el pare, amb les nenes i els avis. Segons la llei, això no es pot fer, perquè tu has de treure als infants del domicili.	
Propostes de millora	E1 Pg. 6-7	si s'hagués fet més públic tota la feina que es fa, perquè... la gent no ho coneix, les famílies no ho coneixen, aaahh,... el tòpic dels quita-niños, i el tòpic que es cobra per retirar menors i coses d'aquestes que les famílies d'aquest àmbit es solen dir existeix, per tant més difusió, més coneixença,... estaria bé.	<ul style="list-style-type: none"> - Una de les propostes de millora dels professionals és la de promocionar i visibilitzar tota la feina, accions, intervencions que porten a terme EAIA, DGAIA, SSB,... per tal de trencar mites, suposicions, estigmes,... - Reforçar molt la prevenció per no haver d'arribar a aplicar mesures com és la retirada. Com diu un dels professionals: invertir en prevenció és molt més econòmic que el que vindrà (E1 Pg.7-8). I també serà més eficaç.
	E1 Pg. 7-8	El treball previ és imprescindible, la prevenció... invertir en prevenció és evitar el que ve després. Tots els calers que invertim en prevenció sortiran	

		<p>molt més econòmics, més barats que el que vindrà després. Sempre, sempre, sempre. Qualsevol programa de prevenció, de suport, d'acompanyament, de capacitació d'habilitació serà molt més eficaç i molt més barat que ingressar en un centre. Esta demostradíssim pels números.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Disminuir el numero de tuteles, intentar fer les intervencions en el nucli familiar o amb família extensa per no desvincular a la família. - Una connexió molt forta amb els recursos externs a EAIA i DGAIA. - Crear grups de pares. També crear activitats en espais on es puguin relacionar les famílies i crear una xarxa de pares per demanar ajuda entre els iguals. - Trencar l'estigma que té una família que ha patit una retirada. Entendre que de vegades no es tenen les capacitats, eines, habilitats o coneixement per tenir cura dels fills. - Trencar aquesta distància que, de vegades, hi ha entre professionals i famílies. - Més protecció en la paraula de la família. S'explica que, de vegades, en reunions entre famílies i professionals, es fan interpretacions del que es diu i no hi ha cap garantia dels tractes de paraula i després en papers es
D1 Pg.21	<p>Mínimes tuteles! Intentar mantenir en el nucli, o en el seu entorn al nen... per això famílies extenses, etc</p>		
D1 Pg.22	<p>Molta connexió amb els recursos que son l'escola, els serveis socials, perquè no tothom va a serveis socials ja</p> <p>muntar més escoles de pares, grups de pares,...</p> <p>activitats divertides, coses que també els professionals poden anar veien... el SIS</p>		

		Fer activitats obertes primer per socialització, i després també per captar que veus coses que... xarxes... informals que es poden anar formant entre famílies...	<p>firmen coses diferents. Poder gravar les converses com en un judici.</p> <ul style="list-style-type: none"> - La decisió de la retirada la faci un jutge i no l'administració. - Augmentar el pressupost i els recursos del territori per poder abordar els casos.
	D1 Pg.23	però vull dir-te.. poses una distància, i de vegades aquesta distancia professional te l'has de passar pel forro perquè la persona entri i ho entengui... Llavorens jo també ho veig per aquí, de fer com una promoció del que fem	
	D1 Pg.25	... llavors promoure i fer més visible la feina que fem però també aquesta necessitat que tenen aquests pares no son tan rares, ni son uns pares tant rars ni els hem de crucificar a tots...	
	A1 Pg.37-38	la decisió de decretar el desemparament no la prengué un tècnic de la diputació, sinó un jutge.	

	A1 Pg.38	El que estem demanant son garanties de control i garanties judicials en les retirades... estem demanant que es gravin les entrevistes, perquè estic fart de, això que diu en l'expedient no és el que jo he dit	
	D2 Pg.49	Més recursos al territori, més professional que treballin amb la família intensament	
	D2 Pg.50	augment de pressupost gran per tots els equips que treballen amb les famílies i... introduir el terapeuta dins dels equips, que ja s'ha fet quest any. I ...professionals per treballar amb les famílies...	
Dificultats dels pares	E1 Pg.6	hi ha pollastres, hi ha famílies que se't giren, que no estan d'acord amb el que els proposes, el que els hi demanes, amb les visites, amb les reunions, entrevistes, amb els serveis, és igual, els dificultes, però és igual, es la nostra feina, sinó no seriem l'EAIA	<ul style="list-style-type: none"> - Es necessita un component emocional molt fort per poder treballar amb el professional de l'EAIA que ha fet la retirada del menor. - Falta d'habilitats parentals i un model parental poc exemplar o amb una cultura diferent que

	D1 Pg.12-13	clar això no pot ser... emocionalment has de ser molt, molt, molt fort i potent per poder intentar treballar amb aquest professionals que t'acaba de fer això, no?	<p>no s'han adaptat al sistema del país i aquests reproduïxen el model que han viscut.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Hi ha un component de frustració i que es vol immediatesa que dificulta la motivació amb les famílies i la feina dels professionals. - Els mateixos professionals que han fet la retirada son els que treballen amb la família i a aquests els hi suposa una dificultat. - L'estigma que tenen les famílies sobre les entitats. Aquest estigma, per exemple, es reproduïx en xarxes socials i és més fort. Una creença és que ningú controla les decisions que es prenen en algunes accions o intervencions. Es qüestionen actuacions constantment perquè, al entendre de la família, no son coherents ni correcte, però si desmesurades i sense procurar pel benestar de l'infant. - Les famílies expressen que algun concepte és molt ambigu com, per exemple, ser un bon pare.
	D1 Pg.14	Pos de vegades els hi falten habilitats parentals la història de vida, els models parentals que han tingut aquestes persones, perquè tendim a reproduir-los	
	D1 Pg.15	I que passa a més, ens trobem pares d'altres cultures... llavors encara molt més difícil. No només per l'idioma sinó per la seva cultura... Els eduquen diferent, no? Tots aquests nigerians que venen doncs eduquen, doncs amb el grup, la tribu, encara funcionen així, i ells aquí ho reproduïxen i es la seva manera de funcionar. I llavors nosaltres no podem exigir... "no, no, es el	

		<p>papa i la mama que han de portar sempre al nen a l'escola".</p> <p>Llavors, que passa amb les famílies xineses? Aquests son molt durs amb els fills... però molt, molt, molt. Arrean perquè es la seva pura normalitat educativa. Ells han d'entendre que això no ho poden fer, si volen tornar a tenir al nen a casa</p> <p>Clar, hi ha coses que topes amb coses culturals que llavors encara ho dificulta mes, però el tema de les dificultats parentals es molt necessari</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Els familiars no tenen la capacitat de fer introspecció i això és un problema a l'hora de ser conscients del problema que hi ha.
	D1 Pg.16	<p>llavors el retorn dels nens que estan en centre doncs no es ràpid. Mai es ràpid...</p>	
	A1 Pg.30	<p>L'administrativa no te cap sentit, perquè jo aniré davant del que m'acaba de treure la nena,</p>	

		, això no va enlloc	
	A1 Pg.31	Ningú pensa que està per robar nens ni per patejar.... i es així en principi...	
	A1 Pg.34-35	Que el pèndol se'n va a 'altre costat. I a partir d'ara, quan detectem el mínim problema, però ull, el mínim problema és una trucada anònima que diu ei el meu veí li pega a la nena, pum ja venen els de serveis socials, ei que no se que, pum ja intervenen	
	A1 Pg.35	Que molta gent diu, jo si li passa algo al meu nen no aniré al metge, perquè si te un braç trencar, no ? Bueno l'administració, risc i desemparament, els confon	

	A1 Pg. 36	<p>des del punt de vista de les famílies afectades el que passa, i allà veuran que ens passa a les famílies, que no ens ajuden i no ens escolten</p> <p>Que haig de ser bon pare, però que vol dir ser bon pare, no? Que no tinc habilitats parentals, que vol dir habilitats parentals, no? Això amb que es concreta, no?</p> <p>. Diu mira, jo tinc un problema perquè necessito diners, necessito no se que, haig d'anar a serveis socials, però esque he entrat al FaceBook i a les xarxes i a la web i he vist que l'administració roba nens, treu els nen. I a lo millor algu li ha dit "ni se te ocurra ir a la administracions porque te quinan el niño".</p> <p>A mares víctimes de maltractament, amb una ordre d'allunyament de la seva parella, per si a cas, el nen, que no té cap dificultat, que no té, també li treuen el nen i el porten a un centre</p>	
--	-----------	---	--

		<p>mentre s'aclara tot això... aquest tipus de situacions no?</p>	
	A1 Pg.37	<p>El problema, al final, és que tenim una administració amb un poder brutal perquè canvien la vida dels nens.</p> <p>No té cap control. Ningú controla a l'administració</p> <p>Els informes els fa la mateixa administració, les entrevistes no es graven, ningú pot dir..</p>	
	A1 Pg.39	<p>els protocols existeixen... la voluntat cap ni una... l'administració quan senten parlar de que ha de ser un jutge... clar, la primera cosa és... sabrà més un jutge que nosaltres, que portem la vida estudiant i som experts, no?</p>	

		<p>... a mi em truca la gent si va a la DGAIA o no va...</p> <p>perquè li han dit que si hi va no surten amb els nens...</p> <p>... és un sistema que general por... La DGAIA genera por. No genera un missatge positiu</p>	
	A1 Pg.40	<p>però tot es el mateix problema de fons, que estan retirant els menors i els familiars no saben que fer..</p> <p>dius la gent passa per situacions difícils, té dificultats, però d'aquí a que sigui invalida per continuar amb els seus fills... hi ha un pas de gegant... aquesta persona no pot ser que encara li generis un problema major, no?</p>	
	D2 Pg.44	<p>però moltes vegades les famílies, per les seves pròpies necessitats i per les seves pròpies carències no poden entendre perquè hem fet aquesta mesura de retirada dels nens. I és</p>	

		<p>normal perquè ells s'estimen als seus fills amb bogeria, però no han estat atesos en les seves pròpies carències com a nens i per tant tenen moltes dificultats en poder transmetre als seus fills el que no han après com a fills. Per tant és molt difícil que entenguin perquè l'administració ha fet...</p>	
	D2 Pg.45-46	<p>o hi ha famílies que no volen fer... emmmm.... cap introspecció de la seva problemàtica, perquè no tenen la capacitat, perquè hi ha famílies que els pares, han d'haver passat una teràpia primer ells, individuals</p>	
	D2 Pg.46	<p>ens arriben pares amb unes problemàtiques, ells, tan brutals, que si no han tingut un model de pare o de mare, no ho poden fer.</p>	

	D2 Pg.49	no hi ha famílies difícils, sinó professionals poc preparats... amb una mateixa família, segons com intervinguis amb la família..	
Dades complementaries	E1 Pg.4	Pensa que... la ultima estadística que vaig veure un 60 i escaig per cent de les retirades de menors, o la presa de mesures d'atenció als menors per part de la DGAIA eren temes de negligència	<ul style="list-style-type: none"> - Aproximadament un 60% de les retirades es fan per temes de negligència per part dels adults. - Els països nòrdics, per economia del país, tenen més recursos i més programes d'intervenció a l'hora de fer una prev3nció efectiva. - Un 40% dels infants que son retirats tornen al nucli familiar abans dels 18 anys. - No es fan retirades només per temes econòmics o per no tenir un habitatge propi.
	E5 Pg. 5	<p>És eficaç. És millorable. És eficaç, si. És millorable, també</p> <p>En els països nòrdics, com que econòmicament son molt mes capaços que nosaltres, tarden molt mes que nosaltres en fer-ho, perquè? doncs perquè prèviament hi ha molts programes de acompanyament, suport, domicili, treball a domicili, educadors, treballadors socials,... que ajuden a treballar a capacitat en el seu entorn immediat, per evitar lo final, que es la retirada.</p>	

	D1 Pg.14	Perquè el nen viu en una casa ocupada perquè els pares siguin ocupes i no tinguin un sostre propi, no es retira el nen. Vull dir ara no es retiren nens només per un tema econòmic... potser fa molts anys si que es feia... ara no	
	D2 Pg.48	jo diria que possiblement un 40% tornen	